

Maneviyat

Müslüman Ahmediye Cemaati Türkçe Dergisi

Yıl:1, Sayı:1, Almanya
Ocak, Şubat, Mart 2011 (Miladi)
Muharrem, Safer, Rebiülevvel, Rebeülahir 1432 (Hicri)
Sulh, Tebliğ, Aman 1390 (Hicri Şemsi)

Yayınlayan : Verlag der Islam
Adres : Türk Masası
Ahmadiyya Muslim Jamaat e.V.
Genfer Str 11 60437 Frankfurt
Tel : 069 50688741
Fax : 069 50688743
Sorumlu : Raşit Paktürk
Mail : maneviyat@ahmadiyya.de

İçindekiler

Kur-an'ı Kerim 2

Hadis 3

“Bir zerre bütün kâinata meydan okuyabilir mi?” 4

“Ahirin Cemaati” 6

İlahi uyarıcıdan bir uyarı 12

Müslüman Ahmediye Cemaati’ni tanıyalım 13

Hız. Mehdi’nin İslam’a hizmetleri 16

Mehdi (a.s.)’ın doğruluğu 19

Ahmediye Cemaati Biat Şartları 21

Mehdi (a.s.)’ın Resulullah (s.a.v.) aşkı 22

“İslam sevgi dinidir” 26

“La İlahe İllallah”ın anlamı 33

Namaz gerçeği 35

Teheccüd Namazı’na kalkmanın 13 yolu 37

Günahattan korunma yolları ve çocuk terbiyesi yöntemleri 38

İlahi irfan nedir? 46

Minhac-ut Talibin’den 49

Sıhhat Cismani “Kuru Kayısı” 55

Günlük dualar 56

Kur-an'ı Kerim

62-Cuma Suresi 1-5. Ayetler

1. Sonsuz kerem ve rahmet eden Allah 'ın adıyla (okumaya başlıyorum.)¹

2. Göklerde ve yerde ne varsa, hepsi Allah'ı tesbih eder. O gerçek hükümdardır, kutsaldır, her şeyden üstündür, hikmet sahibidir.

3. Okuma yazması olmayan bir millete, kendi aralarından birini Peygamber olarak göndiren O'dur. (Kendisinin de okuma yazması olmadığı halde bu Peygamber) onlara Allah'ın ahkâmını anlatır. Onları tertemiz kılar. Onlara kitap ile hikmeti öğretir. Onlarsa, daha önce büyük bir yanılğı içindeydiler.

4. Bunlardan başka bir millete de bunu gönderecektir. Ama henüz onlar bunlara kavuşmuş değildirler. O (Allah) her şeyden üstündür, hikmet sahibidir.²

5. Bu, Allah'ın lütfudur, onu dilediğine verir. Allah büyük lütuf sahibidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ①

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ②

هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ
يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ
الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ ③ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ
لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ④

وَأَخْرَجْنَا مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ ⑤ وَهُوَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ⑥

ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ ⑦ وَاللَّهُ
ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ⑧

¹ Kur'an-ı Kerim'in çeşitli baskılarında bazı yayıncılar her surenin başında "Besmele" yer almasına rağmen, bunu surenin birinci âyeti olarak dikkate almamışlardır. Ancak bu dergide alıntı yapılmış olan surelerin âyet numaraları "Besmele" birinci âyet kabul edilerek verilmektedir. Referans alınan Kur'an-ı Kerim'de Tövbe Suresi hariç بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ "Bismillahirrahmanirrahim" her surenin birinci âyeti olarak kabul edilmiştir.

² Bu âyet-i kerime indirildiği zaman Ashab-ı kiram "henüz kavuşmamış olanların" kim olduğunu sormuşlar. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) de yanında oturan Selman Farisi'nin omzuna eline koyarak "ehl-i Fâristen" birisinin geleceğini, iman eğer Ülker yıldızına bile çıksa onu tekrar dünyaya yerleştireceğini söylemiştir. Bkz: Sf.3

Hadis

Hiz. Resulüllah (s.a.v.) Cuma Suresi'nde geçen "Ahirin" cemaati hakkında şöyle buyurmuştur:

Ebu Hureyre (r.a.) şöyle rivayet etmiştir:

Cuma suresi indiği zaman biz Hiz. Resulüllah'ın (s.a.v.) yanındaydık. Resulüllah (s.a.v.) "ve ahirina minhum" yani "ashabına erişemeyip daha sonra gelecek olan ve ashabının ikinci kısmı olanlara" ayetini okuduğu zaman ben:

"Ya Resulüllah! Onlar kimlerdir," diye sordum. Hiz. Resulüllah (s.a.v.) cevap vermedi. Ebu Hureyre (r.a.) aynı soruyu üç defa tekrarladı. Aramızda (yani ashaplar arasından) Selman-ı Farisî (r.a.) de vardı. Hiz. Resulüllah (s.a.v.) mübarek elini Hiz. Selman'ın (r.a.) üzerine koydu daha sonra:

"Eğer iman Süreyya (Ülker) yıldızına kadar yükselmiş olsa (ve dünyadan tamamen kalkmış olsa bile) bunlar arasından öyle erler veya er olacak ki ona yetişirler." ¹

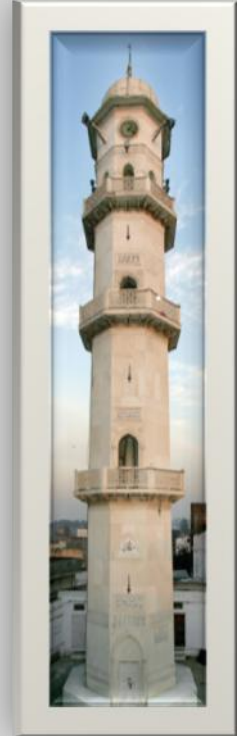

¹ Sahih-i Buhari; Kitabu't-tefsir; Bab-un Kavlühu Ve Aharina Minhüm

Hicri 14. Yüzyılın başında Hindistan'ın Pencap bölgesinde bulunan Kadiyan'dan şöyle bir ses yükseldi:

"Canım elinde bulunan Yüce Rabbimin (c.c.) adıyla yemin ederim ki, Hiz. Resulüllah'ın (s.a.v.) haber verdiği Mesih-i Mev'ud benim. Allah benim şahidim olsun. Nitekim şahit (tanık) olarak O yeter."

Hiz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyanî (a.s.)

“Bir zerre bütün kâinata meydan okuyabilir mi?”

Vâdedilen Mesih ve Mehdi Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani (a.s.)

Ben büyük bir iddia ve kararlılıkla size: Doğruluk üzerinde olduğumu ve Allah'ın (c.c.) lütfuyla bu cephede sadece benim muzaffer kılınacağımı” söylüyorum. Ben bütün dünyanın doğruluğumun ayakları altında olduğunu görüyorum. Pek yakında bana azim-üşşan bir fetih nasip edilecektir. Çünkü benim dilimi desteklemek için başka bir dil konuşmakta ve elimi güçlendirmek için başka bir el hareket etmektedir. Dünya O'nu göremekte ama ben O'nu görebilmekteyim. Benim içimde âsumanî (Allah'ın desteklediği) ruh konuşmakta ve her harfime ve kelimeme hayat vermektedir. Bugün gökte bir coşku ve hareketlilik vardır. O bir kukla gibi cansız olan bir avuç toprağı (yani beni) görevlendirdi. Tövbe kapısı üzerine kapanmamış herkes, pek yakında benim iftiracı olmayıp Allah (c.c.) tarafından geldiğimi görecektir. Acaba sâdığı (Allah tarafından geleni) tanıyamayan göz aydın mıdır? Ve bu âsumanî

sese (Allah'ın sesine) kulak asmayan diri midir?¹

Acaba yirmi seneden beri hiç durmadan (vahiy iddiasında bulunup) Allah (c.c.) adına yalan uyduran, benim gibi birinin, zilletle helâk edilmemesi sizi hayrete düşürmüyor mu? Temeli böyle bir iftira ve yalan üzerine kurulan cemaatin ayakta durabilmesinin imkânsız olduğunu düşünemiyor musunuz? Çünkü Tevrat, İncil ve Kur'ân-ı Kerim, (Allah'tan vahiy alma iddiasında bulunup) Allah'a (c.c.) yalan isnat edenin adının, en kısa zamanda yeryüzünden silinip, onun helâk edileceğini söylemektedir.² Kur'ân-ı Kerim'de Allah (c.c.):

“Eğer O yalancı ise yalanı kendisine çatar. Eğer doğru söylüyorsa tehdit ettiği azabın bir kısmı olsun, gelip size çatar. Allah (c.c.) haddi aşan, yalancı kimseye doğru yolu göstermez.”³ buyurmaktadır.

Ey muhalif din bilginleri ve tarikat şeyhleri! Bugün sayısı üç-dört bini aşmamış bu cemaatin, cemaatleriniz nispetiyle, küçücük bir cemaat olması bir gerçektir. Ama bunu kesinlikle biliniz ki, bu Cemaat bizzat Allah'ın (c.c.) diktiği fidanıdır. O kendi eliyle dikmiş olduğu bu fidanın yok edilmesine kesinlikle müsaade etmeyecektir. O bu fidanı sulayacak, onu düşmanlarından korumak için etrafını çembere alacak ve bu fidanın kemale ermesinden başka hiçbir şeye razı olmayacaktır. Allah-ü Teâlâ, akıllara durgunluk verecek ve herkesi şaşırtacak başarıları bu cemaate nasip eyleyecektir. Siz bu cemaatin yok edilmesi için az mı uğraştınız? Eğer be-

¹ İzale-yi Evham; s.402-403, c.3

² Hakka Suresi; a.41-48

³ Mü'min Suresi; a. 29

Maneviyat

nim iddiam bir iftiracının iftirası olsaydı, bu ağaç çoktan kesilirdi ve izi bile bulunamazdı. Aramızdaki tartışma çok uzadı ve beni gönderen Allah (c.c.): Doğruluğun düşmanı helâk edilsin ve karanlığı seven azap karanlıklarına mahkûm edilsin” diye sizi mübaheleye çağırman için bana emretti. Bugüne dek ben hiç mübaheleye niyetlenmemiştim ve kimseye beddua etmemiştim. Ama çok incitildim ve bana eziyet edildi. Bana kâfir, deccal, şeytan, iftiracı ve yalancı denildi. İlanlarında lânetle anıldım ve meclislerinde kınandım. Kâfir olduğuma dair bir zerre kadar şüphe-niz yokmuş gibi, işinizi gücünüzü bırakıp tekfirimle uğraştınız. Her biriniz bana küfretmenin büyük sevap olduğunu ve bana lânet etmenin İslâmiyet’in ta kendisi olduğunu söyledi. Her eziyet çektiğim ve alay edildiğimde, Rabbim benimle olup bana it-

minan veriyor ve beni teselli ediyordu. (Neden düşünmüyorsunuz ki,) Bir böcek bütün dünyayı karşısına alabilir mi? Ve bir zerre bütün kâinata meydan okuyabilir mi? Bir iftiracının pis ruhu bu derece sebat gösterebilir mi? Ve bir yalancıya bu güç ve yetenek nasip olabilir mi? Yakînen biliniz ki, siz benimle değil, (beni gönderen) Allah’la savaşıyorsunuz. Acaba siz güzel kokuyu pis koddan ayırt edemiyor musunuz? Ve doğruluğun şevket, heybet ve ululuğunu göremiyor musunuz? Doğrusu korkmuş ve susamış bir kalple, benim doğru olup olmadığımı öğrenmek için, ağlaya sızlaya Allah (c.c.) huzurunda yalvarmanız, hakkınızda hayırlı olurdu. Böylece şüphelerden kurtulup yakîne uyacaktınız.

Kaynak: “Vâdedilen Mesih’in Eserlerinden Seçmeler”, Raşit Paktürk, sf. 118

193 ülkede,

1869 merkezde,

64 ayrı dilde basılmış Kur’ân-ı Kerim meali,

12 ülkede insanlığın yararı için 36 hastane,

55 ülkede aynı maksatla 650 dispanser,

11 ülkede 505 yuva, ilkokul, ortaokul ve lise,

Sadece 2006 yılında 169 cami...

Müslüman Ahmediye Cemaati

“Ahirin Cemaati”

Vâdedilen Mesih ve Mehdi (a.s.)'ın dördüncü Halifesi Mirza Tahir Ahmed Hazretlerinin 2 Eylül 1994 Cuma hutbesinin metnidir.

Cuma Suresinde Allah (c.c.) Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in ashabına kavuşmamış olup onlardan sonra zuhur edecek olan bir cemaatten söz etmekte ve bu cemaati “*ahirin*” ismiyle isimlendirmektedir. Kur'an-ı Kerimin dediğine göre Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ahirin denilen bu cemaate de gönderilecektir. Ahirin diye adlandırılan bu cemaat Mehdi (a.s.)'ın cemaatidir. Kur'an-ı Kerim'in ifadesine göre ahirin denilen bu cemaat evvelin, yani ashabın cemaatine katılacak yahut onlarla birleşecektir.

İşte bugünlerde dizi şeklinde devam etmekte olan hutbelerim ile Cuma Suresinin verdiği bu müjde arasında derin bir bağ vardır. Hutbelerimle benim size anlatmak istediğim, bu birleşmenin nasıl gerçekleşebileceğidir. Biat edip ahlakını değiştirmeyen bu müjdeye nail olamayacaktır. Çünkü Ahirin yani Mehdi'nin cemaatinin evvelin yani ashabın cemaatiyle birleşmesi aynı ahlaki paylaştıklarından dolayı olacaktır. Nitekim onları birbirine bağlayan ipin ismi Muhammedi ahlaktır. Yani her ikisinin ahlakı tıpa tıp aynı olup dünya bu birleşmenin gerçekleştiğine şahadet edecektir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) gece gündüz çaba harcayıp ashabın ahlakını düzeltti. Bazen O hiç çaba harcamadan birçok kimse

O'na âşık olup kendi kendine O'nun ahlakıyla ahlaklanırdı. Onda bulunan bu fitrî güzellik Allah vergisiydi ve Muhammedi nur bu şekilde insanoğlunun gönlünü cezbetmekteydi.

Bu devirde Allah (c.c.) Vâdedilen Mesih ve Mehdi Hazretlerini Muhammedi ahlakı yeniden canlandırsın diye göndermiştir. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) Cuma Suresi'nde, ahirin denilen güruhta zuhur edecek olan Mehdiden söz ederken: “*İman yeryüzünden yok olup Süreyya yıldızına çıkmış olsa bile bu kişi onu yeniden yeryüzüne indirecektir*” buyurmaktadır. Aslında imanın yeniden canlanması yahut Muhammedi ahlakın gönüllerde yerleşmesi bir şeyin iki ismidir.

Bu nedenle Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in nasihatları ve güzel ahlakını esas alan hutbelerimi dikkatle dinleyip üzerinde düşünün. Dua, sabır ve namaz yardımıyla O'nun ahlakıyla ahlaklanın.

Hz. Ebu İmame'nin (r.a.) rivayet ettiğine göre Peygamber Efendimiz (s.a.v.): “*Zulümle Müslüman'ın hakkını çiğneyene cennet haram kılınır ve Allah (c.c.) Onu cehenneme gönderir,*” buyurdu.

Bu ahlaksızlık bu çağda normal karşılanmaktadır. Çağı yakalamış milletler diğer milletlerin haklarını çiğnemektedirler. Bunlar milletçe diğer milletlere haksızlık etmek konusunda dünyanın hiçbir kavminden geri kal-

Maneviyat

mamışlardır. Ama kişisel ahlak söz konusu olunca doğu milletlerine göre batılıların ahlak üstünlüğü kesindir.

Diğer taraftan dinlerine bağlılıklarını sık sık vurgulayan ve sadakatlerini hiç dillerinden düşürmeyen doğulu milletler, din adına her türlü haksızlığı yapmakta, kişisel çıkarlarını dini, milli ve manevi çıkarlarından üstün tutmaktadırlar. Özellikle alışveriş söz konusu olunca bu çirkin ahlakları baş göstermektedir. Doğru toplumlarının çoğunda bulunan ticari haksızlıkları görünce, insan onların bir dine mensup olduğuna inanmakta zorluk çekmektedir.

Cuma Suresi'nde zikredilen *Ahirin cemaati* eğer biz isek o zaman ahlakımız Muhammed Resulullah'ın ahlakına tıpatıp benzemeli. Değil ahlakımızı, bütün insanoğlunun ahlakını düzeltmekten biz sorumluyuz. Bundan dolayı cemaat içinde gözüken en ufak ahlaki zaaf bile beni rahatsız eder. Siz: *"Diğer Müslümanlara göre ahlaki durumumuz daha iyidir"* diyerek kendinizi kandırmayın. Gırtlığına kadar kötülüğün içine saplanmış olanlara göre iyi olmanız bir marifet değildir. Bu durum körler içinde şaşının padişah olmasına benzer. Hâlbuki şaşı olmak bizzat bir ayıp ve zaafıdır. Allah (c.c.) sizi Ashab-ı Kiramla mukayese etmiştir. Bu nedenle siz kendinizi daima Ashab-ı Kiramla mukayese edip kendi eksikliklerinizi tamamlamaya çalışın. Çünkü onlarla kendinizi mukayese edince, her güzelliğinizde bile kusur bulacaksınız.

Siz bu konunun önemini bu açıdan anlayıp Muhammedi ahlaka sıkıca sarılın.

Sizler benim söylediklerimi alelade bir ders zannetmeyesiniz diye ben her seferinde bunun önemini vurgulamaktayım. Allah'ın (c.c.) mukadder kıldığı zaferi elde etmeniz için birkaç adım ilerlemeniz ve Muhammedi ah-

lak ile ahlaklanmanız gerekmektedir. İşte bu yüce amacı göz önünde bulundurarak benim sözlerime daima dikkat ediniz.

Hadiste *"Müslüman'ın hakkını çiğneyen cehennemliktir"* denmiştir diye aldanmayınız. Çünkü kâfir olan bir insanın hakkını çiğneyen Müslüman'ın da cehennemlik olacağı hadislerde beyan edilmiştir. Bu hadisten, Müslüman'ın malını yemeyip diğer insanlarınkini yiyebilirsin diye bir anlam çıkarmak yanlıştır. Bu durumda biz de Yahudilere benzemiş oluruz. Yahudi milleti Yahudi olanın hakkını yemeyip diğer insanların haklarını istediği gibi çiğnerdi. Kur-an'ı Kerim Yahudilerin bu alışkanlıklarını kınamakta ve onları lanetlemektedir. Bugünlerde Pakistan'da bazı hocalar: *"Ahmedilere borçlu olan borcunu geri ödemesin. Çünkü Ahmedinin malı artık borçluya helaldir"* diye fetva vermektedirler. Bu durumda bu uygulama Kur'an'a göre Müslüman'ın değil Yahudilerin ahlakına uygundur.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.)in *"Müslüman Müslüman'ın hakkını çiğnemez"* ifadesiyle kastettiği, kendi kardeşinin malını bile yemekten çekinmeyen insan diğer insanlar için daha da tehlikelidir anlamındadır. Çünkü iki Müslüman arasında bulunan sevgi ve kardeşlik bağı, bir Müslüman ve gayrimüslim arasında yoktur.

Hekim Bin Hizam (r.a.)'nın rivayetine göre Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir hadis-i şeriflerinde: *"Alış-veriş yapanlar birbirlerinden ayrılana kadar alış-verişlerini feshetme hakkına sahiptirler. Alış-veriş yapanlar doğru söyleyip mallarında bulunan kusurlardan birbirlerini haberdar ettikleri takdirde Allah alış-verişlerini bereketlendirecektir. Ama yalan söyleyip mallarının kusurunu gizlemeye çalıştıkları takdirde alışverişin bereketinden*

mahrum kalacaklardır,” buyurmaktadır. (Buhari Kitab-ül Buyu)

Bu hadis-i şerifte iyice anlaşılıp, hiç tereddüt edilmeden uygulanması gereken alışveriş ile ilgili iki üç nasihat vardır. Birincisi, alışveriş yapanlar aralarında anlaşmalarına rağmen, alışveriş gerçekleşen oturumdan kalkmadan önce bu anlaşmayı fesh etme hakkına sahip olmalarıdır. Ama oradan ayrıldıktan sonra o anlaşmayı fesh etme hakları yoktur.

İkincisi mal sahiplerinin müşterilerine mallarındaki kusurları söylemeleri hakkındadır. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ve halifeleri daima kalitesi düşük olan malı kaliteli olanların altında saklayıp satmamalarını emrederlerdi. Onlar bunu engellemek için pazarlardaki malı denetlerlerdi.

Bizim ülkelerimizde genellikle kötü mal güzel malın altına saklanarak satılmaktadır. Manav zerzevatın güzel olanını kandırmak için yığının üstüne ve çürük olanı altına yerleştirerek satmaktadır. Bu hastalık toplumun her kısmını etkisi altına alıp toplumda bir güvensizlik yaratmıştır.

Avrupalılar alışverişte hiçbir zaman kandırmazlar. Bu ülkelerde üste konulan mal neyse alttaki de odur. Avrupalıların bu davranışlarının kaynağı herhangi bir dini inanç değil, ticari sahadaki uzun tecrübeleridir. Temelde dine bağlı olmayan toplumların ahlaki görünen bu uygulamaları iktisadi buhran dönemlerinde çökmeye mahkûmdur. Ama gerçek anlamda dine bağlı olan milletler kritik zamanlarda dahi yüce ahlaklarını değiştirmezler.

Cemaatimizin tüccarları diğer insanlar için örnek olmalıdırlar. Onlarla alışveriş yapan aldatılmayacağından kesinlikle emin olmalıdır. İnsanlar Peygamber Efendimiz (s.a.v.)in

bu nasihatini, ister mantıkları gereği, isterse Allah rızası için yapsınlar ikisinin sonucunda da berekete ulaşacaklardır. Çünkü malının kusurunu örtmeyen tüccarın ticareti sonsuza dek parlayacaktır. Ama sadece mantığı gereği hareket eden bir dünyadar ile mümin arasında büyük fark vardır. Mümin ticarete zarar göreceğini bile bile Allah rızasını dünyevi kârına tercih eder. Çünkü Allah rızası paha biçilmez bir nimettir. Bundan dolayı siz alışverişinizde dünyevi kâr için değil Allah rızasını kazanmak için doğruyu söyleyiniz.

Değişen durumlarda ahlaklarından taviz vermeyen milletler, eninde sonunda diğer milletlere galip gelirler.

Allah (c.c.) Kur'an-ı Kerim'de *"Liyüzhirahu aledhini küllihi"* buyurup Muhammed Resulullah' (s.a.v.)'ın dininin diğer bütün dinlere galip geleceğini bildirmektedir. Din aslında ahlak demektir. Siz eğer ahlaktan yoksun iseniz o zaman hangi İslam galip gelecektir? Sizin sayıca çoğalmanızla İslam ahlakı değil sadece İslamiyet'in ismi galip gelecektir. Ama bu bir şeyi değiştirmez. Sadece İslamiyet'in isminin galip gelmesi Allah'ı ilgilendirmez. Çünkü O, Peygamber Efendimiz (s.a.v.)e *"Sadece İslamiyet'in isminin kalacağı bir dönemden haber verip o dönemdeki Müslümanların bedbaht, hocaların ise gök kubbe altında en kötü yaratıklar olacağını"* bildirmişti.

Bundan da anlaşıldığı gibi sadece isim bir şeyi değiştirmez. Gönüllerde ahlaki Muhammediyeyi yerleştirmeyen İslamiyet'in galebesi Allah'ı ilgilendirmez. Bu nedenle ahlakınızı titizlikle korumalısınız. Allah rızasını kazanmak isteyen gibi ticarete kazanmak isteyen de dizlerini Muhammed Resulullah'ın önünde çökmek zorundadır. Her iki yolda da ilerlemek için Muhammed (s.a.v.)'in bize öğrettiği kuralları anlayıp kalbimize

Maneviyat

yerleştirirsek biz yani ahirin, evvelin yani Resulüllah'ın ashabı ile birleştirileceğiz. Evvelin ile ahirinin birleştirileceği konusundaki Allah'ın sözü kesinlikle gerçekleşecektir. Çünkü bu gerçekleşmediği takdirde Vâdedilen Mesih'in gelişinin bir anlamı kalmaz. Siz Ahmediyet'in İlahi bir cemaat olduğunu ahlakınızla ispatlamaktan sorumlusunuz. Siz amellerinizle bu gerçeği ortaya koymadığınız takdirde sizi ortadan kaldırıp yerinize diğer insanları getirecektir. Bu insanlar ahlak-ı Muhammediyeyi sahipleneceklerdir. Onlar ahirin ve evvelinin birleştiğinin canlı bir delili olacaklardır. Bu nedenle dediklerimi hafife almayın. Çünkü milletlerin kaderinin değişip değişmeyeceği Allah'ın Resulü'nün (s.a.v.) bu sözlerine bağlıdır.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.): *“Bir hanım bir erkekle ilk hanımını boşamak şartıyla evlenmesin,”* buyurdu.

Bu ahlaki zaaf ülkemizde genellikle mevcuttur. Kadınlar bir erkekle evlenirken birinci hanımını boşamasını isterler. Bazı bedbaht erkekler yeni bir hanım alacağım diye birinci hanımını boşamakta veya onu muallâkta bırakmaktadırlar.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in nasihatlerinin özünü yakalayıp hayatınızı ona göre düzenleyin. Çünkü bütün bereket ve toplumsal güzellikler bu nasihatlerle elde edilebilir. Bizim cemaatimiz bu ideal toplumu sergilemekten sorumludur. Siz bunu yapmadığınız takdirde Allah gözünde bir hiçsiniz. Bundan dolayı Ahmedî hanımlar evlenirken gayrî İslami şartlar koşmamalıdırlar. Erkekler gelince, böyle bir şart öne sürüldüğünde onların buna uymamaları gerekir.

Hadis devam ediyor: *“Biriniz sadece fiyatı yükseltmek için spekülasyon yaratmasın.”*

Bugünlerde tüccarlar ihale yoluyla yapılan satışlarda malın fiyatını suni olarak yükseltmek için spekülâtörlerle anlaşıyorlar. Spekülâtörün amacı malları satın almak değil sadece fiyatı yükseltmektir. Nitekim onlar anlaşma gereği fiyatı belli bir yere kadar tırmandırırlar. Böylece mal asıl değerinden çok yüksek bir fiyatla satılmış olur. Bu pazarlık Avrupa'da da mevcuttur. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) böyle bir sahtekarlıktan men edip şöyle buyurmuşlardır: *“Sadece fiyatı tırmandırmak için spekülasyon yapmayın ve malınızı suni bir şekilde süsleyip satmayın.”*

Ama Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in bu nasihatleri göz ardı edilmektedir. Mesela süt veren hayvanı satmak istediklerinde belli bir müddet sağmayıp su içire içire onu şişirirler ve suni olarak sütünü çoğaltırlar. Bunun sonucunda satılan hayvan yeni sahibinin evine vardığı gün yirmi kilo ama ertesi gün birkaç gramdan fazla süt vermez.

Bir milletin ahlakı bu tür olaylardan dolayı alçalır ve her ferdin başı derde girer. Kısacası bizim derdimizin çaresi ahlak-ı Muhammediyye'dedir. Bunun neticesi olarak sadece hakkınız olan elinize geçecektir. Ama bu helal rızkınız bereketlenecektir. Çünkü Allah'ın Resulü (s.a.v.) böyle bir helal rızkın bereketleneceğini bize müjdelemiştir.

Diğer bir hadis Müsned Ahmed ve Ebu Davud hadis kitaplarından alınmıştır. Ümmü Seleme'nin (r.a.) rivayet ettiğine göre Peygamber Efendimiz (s.a.v.)e veraset yoluyla kendilerine kalanın nasıl dağıtılacağı konusunda anlaşılamayan iki kişi gelir. Anlaşmazlıkları üzerinden çok uzun bir zaman geçmişti. Bu nedenle şahitleri de yoktu. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ikisini dinledi ve *“Ben de bir insanım. Aranızdan biri haksız olduğu halde etkileyici bir konuşma yaparak beni*

etkileyebilir. Ben de onun lehine karar verebilirim. Ama böyle bir durumda kendisinin haksız olduğunu bilen benim kararımdan faydalanmasın. Çünkü söz konusu olan durumda ben ona ateşten bir parça vermiş olacağım. Beni yanıltıp alacağı mal kıyamet günü bir yılan şeklini alıp onun boynuna sarılacaktır,” buyurdu. Peygamber Efendimiz (s.a.v.)in sözlerini dinlemekte olan bu iki kişi hüngür hüngür ağlamaya başladılar. Onlardan her biri: “Benim payımı da kardeşim alsın. Çünkü bir hatadan dolayı kararınızın lehimde olmasını istemem,” dediler.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (s.a.v.): “O zaman siz kur’a çekip malı paylaşın” buyurdu. Çünkü kur’ada bir kişi insaf ve adaletle malı böler ve diğeri kur’a çekme hakkına sahip olur. Onlar da buna razı oldular ve vevaset aralarında eşit olarak dağıtıldı.

Müslim Kitab-ül Bir Vessile’de Abdullah Bin Ömer’in Peygamber Efendimiz (s.a.v.)den şöyle rivayet ettiği bildirilmiştir: “Birbirinize hasetlik etmeyin. Müşteri kızıştırmayın. Birbirinize buğz etmeyin. Birbirinize sırt çevirmeyin. Biriniz diğeri pazarlığı üzerine satış yapmasın. Kardeş olun ey Allah’ın kulları. Müslüman Müslüman’ın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu yardımsız bırakmaz, onu hakir görmez.” (Ravi diyor ki, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) üç defa kalbine işaret ederek “takva şuradadır” buyurdu ve şöyle devam etti: “Bir kişinin bedbaht olması için Müslüman kardeşini hakir görmesi kâfidir. Bir Müslüman’ın her şeyi, kanı, malı ve ırzı diğeri bir Müslüman’a haramdır.”

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bu hadiste toplumun günlük kötülüklerinden bizi menedip iyiliğe davet etmektedir. Kin ile haset arasında bir ilişki vardır. Mesela kardeşinin ti-

cari başarısını hazmedemeyen birisi birçok engel çıkararak veya ahlak dışı yollarla onu iflas ettirmeye çalışır. Başkasına verilen nimeti görüp sevinenlerin amelleri Allah’ın hoşuna gider. Nitekim Allah bazen onları aynı nimetle, bazen de ondan da değerli bir nimetle mükâfatlandırır. Ama haset edenlerin iyilikleri öylesine yok olur ki, ruhları cüzzam hastalığına yakalanır. Vâdedilen Mesih’in ifadesine göre, kardeşi iyi durumda iken canı sıkılan ve kötü günlerinde sevinenin ruhu cüzzam hastalığına yakalanmıştır. Cüzzam hastalığına yakalanmış olanın vücudunun parçaları teker teker çürüyüp düşer. Bunun gibi ruhu cüzzam hastalığına yakalanmış insanın da iyilikleri yavaş yavaş çürüyüp yok olur. İşte bu hastalığa yakalananlar her manevi feyiz ve bereketten mahrum kalırlar. Kardeşinin iyi günlerinde kalbiniz ne kadar rahatsızlık duyuyorsa cüzzam hastalığınız da o derece ilerlemiştir. Eğer kalbiniz bu durumda seviniyorsa o zaman siz Allah’a giden yolda ilerlemektesiniz demektir. Bu durumda en azından rahatsızlık veya sevinç hissetmeyen ruh sağlığı pek iyi olmadığı gibi kötü de değildir.

Birbirini kıskanmak ve haset etmek hastalığı doğu ülkelerinde olduğu gibi batıda da vardır.

Mesela batıda kafalarını sifra vurdurup kendilerine dazlak diyen gençler, güzel bir ev veya araba gördüklerinde onu taşlarlar. Böylece kendilerine hiçbir yarar sağlamadıkları gibi diğeri insanlara da zarar verirler. Ev ve arabaların camlarını kırmakla ev veya araba sahibi olunmaz. Onlar dinsiz olduklarından dolayı yaptıklarının farkında değildirler. Ama bir mümin aynı işi yaptığında büyük zarar görür. Çünkü hasedinden dolayı onun iyilikleri yok olup Allah’ın gazabına uğrar.

Maneviyat

Kanser hastalığı kendi hastasının dışında kimsenin etini yemez. Ama bu hastalığa yakalananın etini yiye yiye bitirir ve onu bir iskelete çevirir. İşte kıskançlık da aynen böyledir. Bu hastalık da kendi hastasının dışında kimseye zarar vermez ve bu hastalığa yakalanmış olanın ruh güzelliği git gide yok olur. Böyle bir insan ruhtan mahrum olan bir iskelete sahiptir ki, o da değersiz bir şeydir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.)in “*Kardeşine sırtını çevirme*” sözü: “*kendini kardeşinden üstün zannetme ve onu hor görme*” anlamındadır. Bilindiği gibi bazı kimseler, zengin ve güzel giyinmiş insanlarla sohbet ederken fakir olup kendilerine yaklaşmakta olan eski bir dostlarını görünce, zenginler o fakirle samimi olduklarını anlamasınlar diye ona sırtlarını çevirirler. Fakir olan eski arkadaşları yaklaşıp samimi bir şekilde onlarla konuştuğu zaman ona çok sinirlenirler.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.)in hassas gözünden ümmetinin en ufak bir zaafı bile kaçmazdı. Bir çamaşırcı çamaşırın lekelerini temizlemek için onu iyice yıkar. Ama bazı çamaşırcılar sadece yıkamakla yetinmezler. Onlar çamaşırı yıkadıktan sonra tekrar gözden geçirirler ve en ufak bir leke izini gördüklerinde çeşitli ilaçlar sıkıp onu yok ederler.

Türkçe'ye çeviren: Raşit Paktürk

“Bütün uyarılara rağmen kimsenin aldırış etmediği meş'um bulut parçası şimdi gök gürültülü bir fırtınaya dönüşmektedir ve açık denizdeki birçok gemiyi kazaya uğratabilir.

Bir müşahit, ufacık Ahmediye gemisinin de pupa yelken kasırganın tam ortasına doğru sürüklendiğini sanabilir. Görünüş böyle olsa bile, Ahmediye gemisinin akıbetinden kimse bir an için dahi endişe etmesin. Gemi birçok fırtınalar atlattı ve kazaya uğramadan yoluna devam etmesi mukadderdir.

Çünkü bu korkusuz gemi Hazret-i Muhammed'in (s.a.v.) bayrağını taşımaktadır ve onun emniyet ve selâmetine nezaret eden Allah'tır.

En büyük hikmet sahiplerinden de daha hikmetli ve en kudretlilerden de daha kudretli olan ALLAH.”

**Haz. Mirza Tahir Ahmed (a.r.)
Vâdedilen Mesih'in 4. Halifesi**

“Bir Vicdan Bunalımı” adlı eserden

İlahi uyarıcıdan bir uyarı

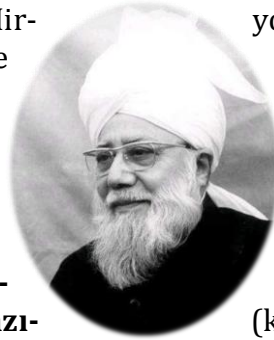
Hazreti Mirza Gulam Ahmed, Allah ile Resulü Hz. Muhammed (s.a.v.) adına, sizi uyarmış ve böylece İlahi uyarıcılık vazifesini yapmıştır. Dilerim ki, Allah size cesaret ve kuvvet bahşetsin ve siz de vazifenizi yapasınız. Müsaadenizle, konuşmamı, Hazreti Mirza Gulam Ahmed'in şu sözleri ile bitireyim;

"Allah'ın, birçok zelzeleler vuku bulacağından beni haberdar ettiğini her zaman hatırlayınız. Zelzelelerin, Amerika ve Avrupa gibi, Asya'yı da sarsacağına emin olunuz. Bunlardan bazıları kıyamet gününü andıracaktır.

O kadar çok insan ölecek ki kandan ırmaklar akacak, hatta hayvanlar ve kuşlar bile ölümden masun (korunmuş) kalmayacaktır. Misli görülmemiş muazzam hasar ve tahribat yeryüzünü silip süpürecekler. Meskenler, sanki içinde kimse yaşamamış gibi, harab olacaktır. Bunlarla birlikte, yerden ve gökten daha başka öyle büyük felaketler gelecek ki, bunların fevkalbeşer mahiyetini akli başında olan herkes en sonunda anlayacaktır. Bütün fen ve felsefe kitaplarında bunların benzeri bulunmayacaktır. O zaman insanoğlu son derece sıkıntıya düşecek ve şaşkınlık içinde ne olacağını düşünecektir. Birçokları kurtulacak, fakat birçokları da telef olacaktır.

Gerçekten o günler yakındır. Dünyanın müthiş bir manzaraya şahit olacağı günlerin yakın olduğunu görüyorum. İnsanlığın başına yalnız zelzeleler değil, başka birçok korkunç felaketler de gelecek; bunların bir kısmı yerden, bir kısmı da gökten fıskıracaktır.

Bunların hepsi olacaktır; çünkü insan gerçek tanrısına tapmaktan vazgeçmiş ve bütün benliği ve enerjisi ile kendini dünya işlerine vermiştir. Ben gelmemiş olsaydım, bu belalar belki de bir müddet geciktirilecekti. Fakat benim gelişimle, gazaplanmış Allah'ın şimdiye kadar açıklanmayan gizli maksatları aşikâr olmuştur.

Hz. Mirza Hafız Nasır Ahmed (a.r.)
Vâdedilen Mesih'in 3. Halifesi

Allah: *"bir resul göndermedikçe mam"* buyurmuştur. Başlarına felaket gelmeden evvel tövbe ve istiğfar edenler selamete erişecekler ve aman bulacaklardır. Bu felaketlerden masun kalacağınızı mı sanıyorsunuz? Veyahut da, bir hile veya tedbir ile kurtulabileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Bunu kesinlikle aklınızdan çıkarın. O gün hiçbir hile veya tedbirin faydası olmayacaktır. Amerika'nın ve diğer memleketlerin başına gelen zelzelelerden sizin memleketinizin masun (korunmuş) kalacağını sanmayın. Filvaki, sizin başınıza gelecek zorluklar daha da büyük olabilir.

Ey Avrupa, kendini emniyette bilme ve ey Asya sen de kendini masun sanma! Ey siz adalarda yaşayanlar, sahte tanrılar imdadınıza gelmeyecektir. Şehirlerin yıkıldığı ve meskûn yerlerin harabeye döndüğünü görüyorum.

Bir ve tek olan Allah uzun müddet sessiz durdu. Gözlerinin önünde habis ve şeni' işler işlendiği halde, ses çıkarmadı. Fakat O, artık heybetli ve muhteşem çehresini gösterecektir. Kulağı olan işitsin ki, o zaman uzak değildir. Herkesi Allah'ın himayesi altına getirmek için elimden geleni yaptım; fakat her ne yazıldı ise yerine gelmesi mukadderdir. Gerçek olarak söyleyeyim ki, yakında bu memleketin de sırası gelecektir.

Nuh'un devri gözlerinizin önünde tekrar zuhur edecek ve Lut'un şehirlerinin başına gelen felaketi kendi gözlerinizle göreceksiniz. Fakat Allah'ın gazabı çabuk gelmez. Tövbe edin ki mağfirete nail olasınız. Allah'tan korkusu olmayan diri değil ölüdür." Bütün hamd-ü sena âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur, diyerek sözüme son veriyorum.

Kaynak: "Bir Barış Tebliği ve Bir Uyarma", Hz. Mirza Hafız Nasır Ahmed (a.r.) Vâdedilen Mesih'in 3. Halifesi, Türkçe'ye çeviren: Şinasi Siber, sf.24

Müslüman Ahmediye Cemaati'ni tanıyalım

Müslüman Ahmediye Cemaati, uluslararası alanda Kuzey Amerika, Güney Amerika, nada, Asya, Afrika, Avustralya ve Avrupa' da olmak üzere toplam 193 ülkede şubesi bulunan dini bir cemaattir. Bu, dünya genelinde 300 milyon üyeyi kapsayan, çağdaş tarihin en dinamik İslam topluluğudur. Müslüman Ahmediye Cemaati, 1889'da Hindistan'ın Pencap bölgesinin, Kadiyan adında küçük ve ıssız bir köyünde Vâdedilen Mesih Hz. Mirza Gulam Ahmed (1835-1908) tarafından kurulmuştur.

Ataları orta Asya'dan göç edip Hindistan'a yerleşmiş olan Hz. Mirza Gulam Ahmed, ahir zamanda tüm dinlerin beklediği kişi, yani beklenen müceddid ve Peygamber Efendimiz'in (sav.) ahir zamanda geleceğini vaat ettiği Mesih ve Mehdidir. Kendisi bu iddiasını Allah'tan aldığı vahiy neticesinde bütün dünyaya ilan edip delillerle ispatlamıştır. Kurduğu cemaat, İslam'ın ilk günlerindeki berraklığı taşıyan hayırlı tebliğinin (sulh, umumi kardeşlik ve Allah'ın iradesine teslimiyet) bir kuruluşudur. Hz. Ahmed İslam'ı bütün insanlığın dini olarak tanıttı.

Müslüman Ahmediye Cemaati, bu inançla Allah'ın yardımı neticesinde bir asır içinde dünyanın her köşesine ulaştı. Cemaat bazı ülkelerde şiddetli baskılara maruz kalmasına rağmen, yerleştiği her yerde sosyal projeler, eğitim enstitüleri, sağlık hizmetleri, İslami yayınlar ve cami inşaatları ile İslam'ın hayırlı hizmetlerini hayata geçirmektedir. Ahmedi Müslümanlar, yasalara uyan, barışçı, azimli ve hayırsever insanlardır. Cemaat dinler arası diyalogu teşvik ederek, İslam'ı özenle savunup, batıdaki yanlış İslam anlayışını düzeltmeye ve farklı dinlerin mensupları arasında barış, hoşgörü, sevgi ve anlayışı yaymaya ve yerleştirmeye çalışır. Cemaat, Kur'an-ı Kerim'in "dinde zorlama yoktur"¹ emrine sıkı sıkıya bağlıdır.

Neden Farklı Bir Cemaat?

Bu devirde Müslüman gruplar arasında İslamiyet'le ilgisi bulunmayan birçok görüş yerleşmiş bulunuyor. Özellikle mollaların ve tarikat şeyhlerinin yanlış uygulamaları neticesinde "İslam" denildiğinde kavga, isyan ve şiddet insanın aklına gelmektedir. Müslüman Ahmediye Cemaati barışın elçisi olduğundan kendisinin bu hiziplerden (gruplardan) ayrı tutulmasını ve anlaşılmasını istiyor. Bundan dolayı ayrı bir isim alma zorunluluğu vardı. Mesela, Hanefiler ve Şafilere her ikisi de Müslüman oldukları halde, isimleri ayrı ayrıdır. Bu iki görüşün de isimlerinin farklı olması onların Müslüman olmadıklarını göstermez. İslam'da Ahmediye Cemaati bir tarikat değil, adı üzerinde bir cemaattir.

Kur'an ve Peygamber Efendimiz (s.a.v.)

Müslüman Ahmediye Cemaatinin Kurucusu Vâdedilen Mesih Hz. Mirza Gulam Ahmed bu konuda şöyle buyurmaktadır: "İnsanoğlu için şimdi yeryüzünde Kur'an'dan başka hiçbir kitap yoktur ve bütün insanlık için yeryüzünde Hz. Muhammed'den (s.a.v.) başka hiçbir resul ve şefaet edici yoktur. Onun için siz bu şanlı ve celal sahibi peygamberi tam içtenlikle ve kalben sevmeye çalışınız ve başkasına onun üzerinde hiçbir şekilde üstünlük tanımayınız ki Allah (c.c.) katında necat bulmuş sayılasınız... Allah'ın (c.c.) doğru olduğuna ve Hz. Muhammed'in (s.a.v.), O'nunla bütün mahlûkat arasında ortak bir şefaetçi olduğuna inanan biri necat bulmuştur. Gök kubbe altında Hz. Muhammed'e (s.a.v.) eşit mertebede ne bir peygamber mevcuttur, ne de Kur'an'a eşit derecede başka bir kitap bulunmaktadır."²

Bizim dinimizin özeti ve özü "**La ilahe illallahü Muhammedür Resulüllah**" dır.³

Şunu hatırdan çıkarmamak gerekir ki benim ve cemaatimin aleyhinde ileri sürülen, sanki biz Hz. Muhammed'i (s.a.v.) "Hatem-ün

¹ Bakara Suresi, a.257

² Mirza Gulam Ahmed, Keşti-iNuh (Talim, Türkçe Tercümesi, s.9-10)

³ İzale-yi Evham, Ruhani Hazain, s.169, c.3

Nebiiyyin" kabul etmiyormuşuz gibi bir suçlama tamamen yalan ve iftiradır. Biz tam bir kuvvet, yakın, marifet ve kalp gözü ile Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) "Hatem-ün Nebiiyyin" olduğuna inanırız."¹

"Cihad" Kavramına Bakışımız

Müslüman Ahmediye Cemaati'nin Kurucusu Vâdedilen Mesih Hz. Mirza Gulam Ahmed (a.s.) bu konuyla ilgili şöyle buyurmaktadır: "Gelmiş geçmiş bütün gerçek Müslümanlar "İslâmiyet kılıçla yayılsın" şeklindeki inanca hiçbir zaman sahip olmamışlardır. Tersine İslâmiyet kendine özgü güzellikleriyle dünyaya yayıldı. Sonuç itibarıyla, kendilerine Müslüman deyip "İslâmiyet kılıçla yayılmalı" şeklindeki inanış dışında hiçbir şeyi bilmeyenler İslâmiyet'in kendine özgü güzelliklerini kabul etmemektedir. Çıkardıkları olaylar ise vahşi hayvanların yaptıklarına benzetilmektedir."²

Kur'an-ı Kerim dinin yayılması için kılıcın kullanılmasını açıkça yasaklamaktadır. Ona göre, dinin kendine özgü güzellikleri takdim edilip, güzel ahlaki örneklerle insanlar İslâmiyet'e davet edilmeli. İslâmiyet'in başlangıcında kılıcın kullanılma emri dinin yayılışı için değildi. Tersine düşmanların saldırıları karşısında Müslümanlar kendilerini müdafaa etmek ve barışı korumak için kılıç kullanmıştır. Bunun gayesi hiçbir zaman "dinde zorlama" değildi.³

Sahabeler ne kadar doğru kimselerdi. İçlerinde peygamber ruhu vardı. Allah onlara Mekke'de, paramparça edildikleri hâlde bile kötülüğe karşılık vermemelerini emrettiği zaman onlar, bu emre itaatleri sonucunda süt çocukları gibi güçsüz ve zayıf bir hale geldiler. Ne ellerinde ne de kollarında takat vardı. Bazıları ayaklarından iki deveye bağlanarak develer ters istikametlere doğru koşturulmak suretiyle turp gibi ikiye bölünerek öldürüldüler. Fakat ne kadar acıdır ki Müslümanlar, özellikle din bilginleri, bütün o hadiseleri unuttular ve artık bütün dünyayı

av olarak görmeye başladılar. Bir avcının korulukta sinsice bir ceylana yaklaşarak, fırsatını bulduğunda onu vurması gibi! Molaların çoğu da işte bu şekilde hareket etmektedir. İnsanlıktan hiçbir nasipleri olmayan bu tür insanlara göre, hiç sebep yokken, gafil bir insana tabanca yahut tüfek ile saldırmak İslâm'dır! Ashab-ı Kiram gibi dayak yiyip sabreden insanlar nerede? Acaba Allah bize, hiç bilmediğimiz ve tanımadığımız insanları elimizde suçlu olduklarına dair hiçbir delil yokken, gafil avlayarak bıçak yahut tüfekle öldürmemizi mi emretmiştir? Acaba *"günahsız, suçsuz, İslâm dini hakkında tam olarak ikna edilmemiş kullarımı öldürün; böylece cennet'e gireceksiniz"* diye emreden bir din Allah (c.c.) tarafından olabilir mi?

Eskiden beri bir düşmanlığımız bulunmayan ve kendisiyle hiç ilgimiz yokken hatta belki de hiç tanımadığımız birisine; çocukları için bir şeyler satın alırken yahut başka bir işle meşgulken sebepsiz olarak tabancayla ateş ederek birden karısını dul, çocuklarını yetim ve evini de bir matem yeri haline getirmek yazık ve utanç verici değil midir? Hangi hadis veya hangi ayette böyle yazılıdır. Bu soruya cevap verebilecek bir din adamı var mıdır? Ey cahiller! Siz cihadın sadece adını duymuşsunuz ve onunla nefsanî amaçlarınızı yerine getirmek istiyorsunuz.⁴ Hâlbuki kâfirlerin bize karşı hazırlandıkları gibi hazırlanmamız ve onların bize davrandıkları gibi bizim de aynı şekilde onlara davranmamız, onlar bize kılıç çekmedikçe bizim de onlara kılıç çekmememiz emredilmiştir.⁵ Kısacası savaş başımıza musallat edilmedikçe, savaşa girmemiz caiz değildir.

Ahmediler Kanunlara İtaat Ederler

Ahmedi Müslümanlar dünyanın neresinde olursa olsunlar ülkeyi yönetenlere itaat ederler. O ülke yöneticileri kendilerine haksızlık etseler dahi hiçbir yasa dışı yola başvurmazlar. Buna örnek olarak Hz. Resulüllah'ın 13 senelik Mekke hayatını ileri sürer-

¹ Melfuzat, s.328, c.2

² Tiryak-ul Kulub,(1902), Ruhani Hazain; s. 167, c.15, 2.bs., London, 1984

³ Sitara -ı Kaysariyya; (1899), Ruhani Hazain; s.120-121, c.15, 2.bs., London, 1984

⁴ Govt.Angrezi Or Cihad;(1900), Ruhani Hazin; s.12-13, c.17, 2.bs., London 1984

⁵ Hakikat-ül Mehdi; (1899), Ruhani Hazain; s.454, c.14, 2.bs., London, 1984

Maneviyat

ler. O Mekke’de her türlü haksızlığa maruz kalmıştı. Ama bir gün dahi ülke yönetimine karşı isyan çıkarmamıştı. O’nun hayatının her devresi bizlere ışık tut-maktadır. Nitekim yaşadığımız ülkede bize karşı haksızlık yapılsa dahi o ülkeye isyan edilmemesi Resulüllah’ın sünnetidir. Ahmediler Peygamber Efendimizi (s.a.v.) örnek aldıklarından ötürü bu sünnete uyarlar. Ahmedî Müslümanlara göre yaşamakta oldukları ülke-lerin yöneticileri ister Müslüman ister gayr-i Müslim olsun Kur’an-ı Kerim’e göre “ululemr” (baştaki idareciler) dirler. Ve onlara itaat edilmesi Kur’an’ın emridir.

Siyaset Hakkındaki Düşüncemiz

Ahmedî Müslümanlar İslamiyet’in yayılması ve hakkındaki yanlış düşüncelerin yok edilmesini kendilerine vazife edinmişlerdir. Bu konuyla ilgili Vâdedilen Mesih ve Mehdi’nin (a.s.) İkinci Halifesi Mirza Beşirüddin Mahmud (r.a.) şöyle der: “Ahmediyet’in siyasetle hiçbir alakası yoktur. Ahmediyet’in amacı yalnızca Müslümanların dini durumlarını düzeltmektir... Bilindiği gibi siyasi kuvvet için partiler şarttır. Dini ve ahlaki kuvvet için de dini ve ahlaki cemaatler şarttır. Ahmediye cemaati siyasetten uzak durur. Eğer böyle işlere karışırsa o zaman kendi işlerinde bir gevşeklik meydana gelir.”

Ahmediler Halifeye Bağlıdır

Şu an Vâdedilen Mesih’in beşinci halifesi Hz. Mirza Masrur Ahmed Müslüman Ahmediye Cemaatinin başında bulunmaktadır. Kendileri Ahmedî Müslümanların manevi lideridirler. Bütün Müslümanların İslamiyet’in ilk devrinde olduğu gibi bir el üzerinde toplanması ve bütün gücüyle İslamiyet’in yayılması için Müslümanların bir halifeye tabii olmaları gerekir. Kuran-ı Kerim Nur suresinde iman edip salih amel işleyenlerin hilafet nimetiyle şereflendireceğini bildiriyor. Nitekim Vâdedilen Mesih Hz. Mirza Gulam Ahmed’e (a.s.) de Allah (c.c.) kendisinden

sonra yeniden hilafetin kurulacağını vaat ediyor. Ona bildirilenlere göre onun eliyle ekilen tohum halifelerin eliyle dünyanın dört bucağına yayılacak ve böylelikle İslamiyet üç yüz yıllık bir zaman içerisinde eski ihtişamına yeniden kavuşacaktır... İşte bundan dolayı bütün dünyadaki Ahmedî Müslümanlar bir halifeye tabii olma nimetiyle müşerref olmuşlardır.

Ahmediyet’te Hilafet sadece bir manevi makamdır. Bu makamın siyasetle şu veya bu şekilde hiçbir ilgisi yoktur. Vâdedilen Mesih’in ikinci Halifesi Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed (r.a.) bu konuda şöyle buyurmaktadır: “Halife kendisinden öncekinin işini gözetlemekten sorumlu olur. Şimdi din ve dünya saltanatının her ikisini de Allah (c.c.) Peygamber Efendimiz’e (s.a.v.) bahşetmişti. Bundan ötürü halifeleri ülke ve din her ikisinin korunmasından sorumlu idiler. Ama Hz. Resulüllah’ın cemali vasıflarının tezahürü olan Vâdedilen Mesih sadece manevi âlemin Sultanı idi. Bundan dolayı halifeleri de aynen onun gibi onun yolundan yürüyeceklerdir.”¹ İşte bu ifadelerden de anlaşıldığı gibi Ahmediyet’te Hilafet sadece bir manevi makamdır.

Ağaç Meyvesiyle Tanınır

Hilafet şemsiyesi altında bir el üzerinde toplanmış olan Müslüman Ahmediye Cemaati’nin MTA isimli yirmi dört saat dini yayın yapan bir uydu kanalı bulunmaktadır. MTA Türkçe dâhil çeşitli dillerde yayın yapmaktadır. Ayrıca Allah lütfuyla dünyanın bütün meşhur dillerine Kur’an-ı Kerim çevirip onları yaymayı bu cemaate nasip etmiştir. Hedefi dünyanın en ücra köşesine dahi Kuran ışığını yaymak ve bütün insanlığı İslamiyet’e davet edip onları bir el üzerinde toplamaktır.

Derleyen: Şaziye Paktürk

¹ Mirza Beşirüddin Mahmut Ahmed, Envar-ül Ulum, c.2, s.13

Hız. Mehdi'nin İslam'a hizmetleri

On dokuzuncu asrın sonunda Hristiyan papazlarının propaganda faaliyetleri doruk noktasına varmıştı. Papazlar bütün dünyayı Hristiyan yapmaya çalışıyorlardı. Bilhassa bütün İslâm âlemi bu papazların yoğun Hristiyanlaştırma çabalarına maruz kalmıştı ve onlar çok geçmeden Müslümanların Hristiyanlığı kabul edeceklerini beklemekteydiler. Gerçekten de Müslümanların durumu pek parlak değildi ve birçok kişi Hristiyanlığı seçmişti. Hatta İslâmiyet'i bırakıp Hristiyanlığa girmiş insanlar arasında tanınmış din adamları ve hocalar bile bulunuyordu. Bu vahim durumda şöyle bir ses yükseldi:

"İslâmiyet'e zarar vermiş olan bu asrın en büyük fitnesi, papazlar fitnesiydi. Bu yüzden Allah-u Teâlâ bana Vâdedilen Mesih ismini vermiştir... O, bu aciz kulunu on dördüncü asrın başında gönderip haç ile ilgili inançları kırmak, yani reddedip yenilgiye uğratmak için bana gökten bir kuvvet ve silâh ihsan etmiştir."¹

Bu ses Hindistan'ın ücra bir köşesinde bulunan Kadiyân adlı köyde oturmakta olan Ahmed Hazretlerinin (a.s.) sesiydi. Hz. Ahmed (a.s.) var gücüyle insanları İslâmiyet'e davet etti ve şöyle dedi:

"Ey yeryüzünde yaşayan bütün insanlar ve ey Doğu ve Batıda bulunan bütün ruhlar! Ben bütün kuvvetimle sizleri şu yöne davet ediyorum ki artık yeryüzünde gerçek ve doğru din yalnız İslâm'dır ve gerçek ve doğru Allah (c.c.), ancak Kur'an'ın ileri sürdüğü Allah'tır (c.c.). Keza daima ruhanî hayata sahip olan peygamber ve celâl (yani yücelik) ve tekeddüs (yani kudsiyet ve pak olma) tahratında oturmakta olan Hz. Muhammed Mustafa'dır (s.a.v.)."²

Bu ses aşağı yukarı bir asır önce yükselmişti. Hz. Ahmed'in (a.s.) bu sesi ne gibi bir etki yarattı ve nasıl bir yankı uyandırdı? Haçla ilgili inancı yenilgiye uğratmak için Allah tarafından gönderildiğini ileri süren Hz. Ahmed bu konuda ne gibi zaferler elde etmeyi başardı? Diğer dinlere mensup din adamlarına karşı İslâmiyet'i savunmakta ne derece başarılı oldu ve İslâmiyet'e ne şekilde hizmetler yaptı? Bu konuda ister Müslüman olsun ister Hristiyan, tarafsız yazarların fikirlerinden örnekler sunmakla yetineceğim. Mirza Hayret adlı tanınmış bir gazeteci ve Curzon Gazetesi yazı işleri müdürü bu konudaki fikrini şöyle ileri sürer:

"Ahmed'in Arya Hindu'lara ve Hristiyan'lara karşı İslâmiyet'e yaptığı yüce hizmetler gerçekten methedilmeye değerdir. Ne kadar büyük olursa olsun hiç bir Hindu Arya ve ne kadar yüce olursa olsun hiçbir Hristiyan papaz Ahmed'in yanında ağzını açmaya cesaret edemezdi."³

Nur Muhammed Nakşibendî adlı tanınmış bir din adamı, Eşref Ali Hoca'nın hazırladığı Kur'an-ı Kerîm'in Urdu dilindeki mealinin ön sözünde bir olayı zikrederek fikrini şöyle açıklar:

"Leoffroy adlı bir papaz yanında büyük bir papazlar topluluğu olduğu hâlde Avrupa'dan, bütün Hindistan'ı Hristiyan yapmak amacıyla yola çıktı. Avrupalılardan bu gaye için çok para topladı ve ileride de onlardan yardım sözü aldı. Böylece Hindistan'a girerek büyük bir tufan yarattı... Tam o sırada Kadiyanlı Gulam Ahmed harekete geçti.

"... O, Leoffroy'u öyle kıstırdı ki onun için kendisini kurtarmak zor oldu ve Ahmed böy-

¹ Kitab-ül Beriyye, S. 58-359; Ruhani Hazain, C.13; S.358-359

² Tiryâk-ül Kulûb, S.7; Ruhani Hazain, C.15; S.141

³ Curzon Gazette, 1 Haziran 1908

Maneviyat

lece Hindistan'dan Avrupa'ya kadar bütün papazları yenilgiye uğrattı.”¹

Mevlâna Ebulkelâm Azâd çok tanınmış bir din adamı, politik bir lider ve meşhur bir yazardır. O, da Ahmed Hazretlerinin (a.s.) İslâmiyet'e yaptığı hizmet ve bıraktığı eserler hakkında fikrini şöyle açıklar:

"Mirza Ahmed kalemleriyle cihâd edenlerin ilk sırasına girerek İslâm savunması hususunda görevini eda etmiş ve Müslümanlar var oldukça ve İslâmiyet'i savunmak ulusal hedefleri bulundukça daima hatırlanacak olan eserler bırakmıştır. Ahmed'in İslâm'a yaptığı bu hizmet, gelecek nesilleri kendisine teşekkür borçlu bırakacaktır.”²

Ahmed Hazretleri'nin (a.s.) kurduğu Müslüman Ahmediye Cemaati İslâmiyet'e ne şekilde hizmet etmektedir? Alman bir araştırmacı olan Prof. Keeler Hall'ın bu konudaki ifadesi şöyledir:

"Ahmediye Cemaatinin misâli tamamen değişiktir. Bu Cemaat için bugünün bir tebliğ hareketi tabiri kullanılabilir. Bu Cemaat kendi iddiasına göre gerçek ve asıl İslâm'ı bütün dünyaya yeniden yerleştirmeye azimlidir ve son İlâhî talimat olarak onu yaymaya çalışmaktadır. Bütün İslâm âleminde düzenli olarak gayr-ı Müslim memleketlerde propaganda çalışmaları olan ilk olağanüstü harekettir. Bu Cemaat, Hristiyanlar gibi düzenli olarak yetiştirilmiş misyonerlerini göndermekte, okullar açmakta, kitaplar ve dergilerle İslâm'ı yaymaya ve insanları Müslüman yapmaya çalışmaktadır.”

Hindistan'ın Bombay şehrinden çıkan Cedit Urdu Reporter adlı gazetenin, 20 Aralık 1984'deki sayısında bu cemaat hakkında şöyle bir yorum yapılmıştır:

"İslâm'da yenileştirme ve diriltme gücü yoktur demek gerçekten uzaktır, çünkü Ahmediye Cemaatinin kendisi İslâmiyet'in yenileştirme ve diriltme gücünün parlak bir delilidir. Herhalde bu sebepten dolayı bu cemaat, Hristiyan bilginlerinin korkulu rüyası hâlini almıştır.”³

M.66 adlı Katolik bir gazete bu cemaate yapılan haksızlıklara da işaret ederek şöyle bir fikir ileri sürmüştür:

"Ahmediyet, İslâm'ın değişik şekillerinden birisidir fakat o İslâmiyet'i temsil etmeye tamamen haklıdır. Bu hareket hiç şüphesiz muhalif düşünceli Müslümanların şiddetli karşı koymaları ile karşılaşmaktadır; fakat bu muhalifler, ilmî bir şekilde muhatap olmaktan uzak ve Katolik zihniyetleri olan insanlardır. Bunlar kendi düşüncelerine katılmayanlara kâfir diyerek, dinden dışarı atmak isterler.”⁴

İskandinav Ülkeleri Kiliseler Birliği 1969'da Ahmediye Cemaatini incelemek gayesiyle bir komisyon kurdu. Bertil Wiberg adlı bu komisyona üye bir papaz, bu cemaat hakkındaki düşüncelerini şöyle sergilemektedir:

"İsa'nın Allah'ın oğlu olduğuna dair Ahmediye Cemaati tarafından yapılan itirazlar, bu cemaatin Hristiyanlığı kendisine en büyük düşman saydığını göstermektedir. Ahmediye Cemaati, Hristiyanlığın uluslararası bir din olduğuna en fazla itiraz eden cemaattir. Bu Cemaat İslâm'ın artık kaybolmuş büyüklüğünü tekrar geri getirmek istemektedir... Ahmediye Cemaatinin bugüne kadar ileri sürdüğü propaganda çabaları, iddialarının arkasında bir ilerleme gücü bulunduğunu göstermektedir. Kısacası bu cemaat hareketli İslâm demektir.”⁵

Başka bir Hristiyan araştırmacı ve yazar Herbert Gotts Chalk, Ahmediye Hareketi'ni inceleyerek "Welt Bewe Gende Macht İslam" adlı bir kitap yazmıştır. Bu araştırmacı kendi kitabında Müslüman Ahmediye Cemaati'nin İslâmiyet'i yayma çalışmalarını şöyle özetlemektedir:

"Barışsever Ahmediye Cemaati, yeryüzünün hemen hemen bütün ülkelerinde propaganda çalışmalarını sürdürmektedir... Hristiyanları var gücüyle İslâmlaştırmaya çalışan ve bu amaçla yoğun propaganda yapan da bu cemaattir. Bundan önce Müslümanlar arasındaki Hristiyan propaganda faaliyetlerinin

¹ Dibace, S. 30

² Vekil Gazetesi, Amritsar, Haziran 1908

³ A.G.E. C.5, S.22, Keza Naî Dünya, 26 Haziran 1974

⁴ Katolik Gazete M.66

⁵ Report On Christian Churches, Herbert Gotts Chalk, 1969

olumsuz yönleri üzerinde durduk. Şimdi ise bu cemaatin propaganda çalışmaları Hristiyanlığı kendisine hedef almıştır. Bu Cemaat Avrupa, Amerika, Afrika, Asya ve Avustralya'nın aşağı yukarı bütün büyük şehirlerinde merkez kurarak, Hristiyan âleminde, ne kadar küçük olursa olsun, bir gedik açmıştır. Bu Cemaatin çok etkili propaganda çalışmaları vardır. Konferanslar verilmekte, gazeteler yayınlanmakta ve düşüncesini yaymak için radyo da bir vasıta olarak kullanılmaktadır.”¹

Müslüman Ahmediye Cemaatinin İslâm'ı yaymak gayesiyle yaptığı bu çalışmalar ne derece etkili olmuştur? Bir örnek olarak Batı Afrika'da bu cemaatin çalışmalarıyla ilgili The Pakistan Times gazetesinin 11 Aralık 1960'daki sayısında çıkan yazının bir bölümünü burada aktarmakla yetiniyoruz. Bu da değerli okuyuculara cemaatin propaganda çalışmalarının ne kadar başarılı olduğunu göstermek bakımından bir fikir vermiş olacaktır:

“Müslüman Ahmediye Hareketi, modern dünya şartlarına uygun bir şekilde İslâmiyet'i açıklamakta ve böylece Hristiyanlığın tehdidine karşı koymaktadır. Bunun neticesi olarak son günlerin kesin araştırmalarına göre, Batı Afrika'da İslâm dini, Hristiyanlığa nazaran on misli daha hızlı bir şekilde ilerlemektedir.”²

Bu ifadeler Ahmed Hazretleri'nin (a.s.) yandaşlarının ifadeleri değildir. Bu araştırmacıların Müslüman Ahmediye Cemaatiyle bir alakası bulunmamaktadır. Bu düşünürler arasında Müslüman olanlar da vardır, gayr-ı Müslim olanlar da bulunmaktadır. Bütün bu ifadelerden anladığımız şudur ki Müslüman Ahmediye Cemaati İslâm hizmetinde çok faal ve atılgan bir Cemaattir ve İslâmiyet'i dünyaya yaymak konusunda, özellikle Afrika kıtasında, akıllara durgunluk verebilecek ilerlemeler kaydetmektedir. Bugün İslâm'ın hızlı bir şekilde ilerlediğini görmek, Hristiyan papazların İslâm ulemasından kaçtıklarını müşahade etmek isteyen varsa Müslü-

man Ahmediye Cemaatinin çalışmalarını incelesin. Müslüman Ahmediye Cemaatinin başında Hz. Mehdi'nin halifesi olan bir imam bulunmaktadır ve bu cemaatin her üyesi ona tâbidir. Bugün tek bir liderin emri altında İslâmiyet'i dünyaya yaymaya çalışmak Müslümanlar arasında bir tek Müslüman Ahmediye Cemaatine mahsustur ve bu cemaat, bu özelliğinden dolayı böbürlenmeyip tek imamın emri altında âcizane bir şekilde İslâmiyet'e hizmet etmektedir.

Karlar üzerinde sürünmeniz gerekse bile!

Ben bütün dünya Müslümanlarına seslenerek herkesi bu cemaate katılmaya davet ediyorum ve Hz. Resulullah'ın (s.a.v.) şu buyruğunu da hatırlatıyorum:

“Mehdi Resul'ü gördüğünüz zaman, karlar üzerinden sürünerek de olsa gidiniz ve ona bi'at olunuz; unutmayınız ki o, Allah'ın (c.c.) hidayet bulmuş halifesidir.”³

Bugün kalbinde İslâm sevgisi bulunan her Müslüman, İslâmiyet'i diriltecek ve İslâm âlemini birleştirecek bir lider aramaktadır. Herkes bir kurtarıcı arayışı içindedir. Kısacası her aklı başında Müslüman, dört gözle gerçek bir imamı beklemektedir. Oysa bu imam çoktan gelmiştir bile. Dinler hiç bir zaman politik liderler, hocalar yahut diktatörler eliyle dirilmemiştir. Bu iş için Allah (c.c.) tarafından seçilmiş insanlar gönderilir. Hiçbir âyet-i kerime yahut hadis-i şerifte bir diktatörün, bir hocanın yahut bir politikacının İslâm'ı dirilteceği ve Müslümanları kurtaracağı belirtilmemiştir. Aksine aynı kaynaklardan her asırda Allah (c.c.) tarafından bir imam ya da müceddidin gönderileceğini, daha sonra en büyük imam olan Mehdi İmamın tayin edileceğini öğreniyoruz. O yüzden politik liderlere kulak vermek yerine Allah'ın (c.c.) gönderdiği imamı neden aramayalım?

Kaynak: “Müjde”, Dr Muhammed Celal Şems, sf.42

¹ Herbert Gotts Chad Weltbewe Gende Match Islam

² The Pakistan Times, 11 Aralık, 1960

³ Bu rivayet birçok hadis kitabında mevcuttur. Meselâ: Ebu Davud, C. 2, Bab-ü Hurûc-il Mehdi; El-Müstedrek, Kitab-ül Fiten velmelâhim, S. 464

Mehdi (a.s.)'ın doğruluğu

Hız. Ahmed birçok yerde kendisine muhalif ve düşman olan hocaları ruhanî bir yarışmaya davet etmiş ve birçok konuda onlara meydan okumuştur. Otuz civarında Arapça Kitap yazmış olan Hız. Ahmed, Allah'ın kendisine bir gecede Arapça kelimelerinin kırk bin ana kaynağını öğrettiğini ileri sürmüştür. Otuz civarında Arapça kitap yazan Hız. Ahmed ister Arap olsun isterse Acem, hiç kimsenin kendisiyle Arapça'yı iyi bilme ve Arapça belagati konusunda yarışamayacağını iddia etmiştir. O, gerçek ve tam bir müminin alametlerini şöyle sıralamıştır:

- a- Allah tarafından kendisine müjdelere verilir.
- b- Umur-i gaybiye yani sonradan gerçekleşecek olan hadiseler hakkında kendisine önceden bilgi verilir.
- c- Allah'a ettiği dualar başka herkesten daha ziyade kabul edilir.
- d- Kuran-ı Kerim'in yeni manaları, ince ve latif noktalar kendisine öğretilir.

Bu alametleri sıraladıktan sonra o, muhaliflerine şöyle meydan okumuştur: "Bundan daha açık ve kolay başka hiçbir ruhanî yol yoktur. Ben bu yarışmada yenilirim, yalancı olduğumu kendim ilân ederim ve Allah tarafından olmadığımı duyururum."¹ Hız. Ahmed başka bir kitabında şöyle demiştir: "Allah'ın benim vasıtamla gösterdiği gaybi haberler bakımından benimle yarışabilirsiniz yahut ettiğim duaların Allah tarafından kabul edilmesi konusunda benimle yarışa girebilirsiniz veyahut da güzel Arapça yazı yazmakta benimle başa çıkabilirsiniz ya da gösterdiğim

*İlâhî kerametler konusunda benimle lirsanız, o zaman ben yalancıyım demektir."*²

Hız. Ahmed Encam-i Atham adlı eserinde kendisine muhalif olan hocaları ilmî ve ruhanî bir yarışmaya davet etmiş ve şöyle demiştir:

1- "Eğer hocalardan birisi Arapça retoriği (fesahat ve belagat) bakımından kitabıma nazire yazmak isterse küçük düşecektir."

2- "Bana muhalif olanlar Kuran-ı Kerim'in herhangi bir suresinin karşılıklı tefsirini yazsınlar. Eğer İlahî gerçekleri ve marifet noktalarını açıklamak konusunda ben açık bir şekilde üstün çıkmazsam o zaman yine ben yalancıyım."

3- "Bana muhalif olan hocalardan birisi bir yıl kadar benimle birlikte kalsın. Bu asırda eğer insan gücünün üstünde bir keramet benden zuhur etmezse ben yine yalancıyım."

4- "Meşhur muhaliflerimden bazıları bir yıl içinde olağanüstü bir keramet gördükleri takdirde tövbe edeceklerine dair bir bildiri yayınsınlar. Eğer bu müddet esnasında insan gücünün yetmeyeceği bir keramet göstermezsem yalancı olduğumu kabul ederim."

5- "Meşhur muhaliflerim benimle mübahaile (lanetleşme) yapsınlar. Eğer bu mübahaileden sonra onlardan bir tanesi bile benim bedduamdan kurtulursa ben yalancı olduğumu kabul ederim."

6- "Benimle ve benim cemaatimle yedi yıl için barış yapsınlar. Bize kafir deyip bizi yalanlamak ve sövmekten vazgeçsinler. Eğer bu yedi

¹ Asumanî Faysala; Ruhanî Hazain; c.4; s.330

² Tuhfe-i Gaznaviye; Ruhanî Hazain; c.15; s.543

yıl esnasında Allah'ın yardımıyla benim vasıtamla İslâm lehinde açık kerametler belirlenmezse, yalancı ve batıl dinlere benim vasıtamla bir ölüm gelmezse, İslâmiyet'in üstün olduğunu kanıtlayan ve inananların bu dine girmelerini sağlayan bir mucize belirmezse, Hristiyanlığın yalancı ilahları da fena olmazsa ve dünya yeni bir renge girmezse, Allah adına yenim ederim ki ben bu durumda kendimi bir yalancı addederim.”¹

Yine başka bir eserinde Hz. Ahmed Allah'a olan güveninin sarsılmaz olduğunu, Rabbi'nin hiçbir zaman kendisini yardımsız bırakmayacağını ileri sürmüş ve dinden çıkmış olduğunu ileri sürenlere şöyle demiştir:

“Eğer erkekleriniz ve kadınlarınız, gençleriniz ve yaşlılarınız, küçükleriniz ve büyükleriniz hep birlikte benim helâk olamam için dualar etseler, hatta secdeler etmekten burunları çürüse ve elleri sakat kalsa bile yine de Allah duanızı asla kabul etmeyecek ve işini tamamlamadan durmayacaktır. Eğer insanlardan hiçbiri benimle birlikte olmazsa bile Allah'ın melekleri benimle birlikte olacaklardır. Eğer siz şahadeti gizlerseniz, taşların benim hakkımda şahadet etmeleri muhtemeldir. Canlarınıza zulüm etmeyiniz. Yalancıların çehreleri başka türlüdür, doğru olanlarınkı ise başka. Kesin biliniz ki ben ne mevsimsiz geldim, ne de mevsimsiz gideceğim. Allah ile savaşmayınız Beni mahvedebilmek sizin harcınız değildir.”²

“Hayati ihtiyaçlar ve üstümüzü örtmek için ne gerekiyorsa çıkarttıktan sonra kalanına Allah'ın malı gözüyle bakmalıyız.

Bakınız; sizler cemaate girerken ne kadar büyük bir söz veriyorsunuz. Canımız, malımız, izzetimiz, namusumuz, rahatımız, varlıklarımız her şey Allah içindir. İşte biat etmenin anlamı budur.

Özetle “benim olan her şey Allah'ındır” diyebiliriz. Yüz rupilik maaşı varsa aslında hepsi Allah'ındır. Sonra “her şey” içinde can da dâhildir, eşi ve çocukları da dâhildirler, makam ve toplumdaki saygınlık da dâhildir.

Bütün bunlara rağmen birisi eğer fedakârlık istenince “ama bu çok fazla” derse biat yaparken aklından ne geçiyordu; bir anlatsın.

Eğer zihnindeki “her şey” kavramı tüm vücudu değil, sadece bir bacağı, tüm malı değil, sadece şu kadarı vs. idi ise o zaman haklıdır. Ama eğer her şeyi gerçekten de her şey anlamında kullanmışsa o zaman kem küm etmenin anlamı nedir?”

**H. Mirza Beşiruddin
Mahmud Ahmed (r.a.)**

Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin II. Halifesi

‘Minhac-ut Talibin’ adlı eserinden

¹ Encam-i Atham; Ruhani Hazain; c.11; s.304-319

² Erbein No.3; Ruhanî Hazain; c.17; s.400-401

Ahmediye Cemaati Biat Şartları

1. Biat olan herkes bundan böyle mezara girinceye kadar şirkten uzak duracağına dair içtenlikle söz verecektir.

2. Yalan, zina, harama bakmak, her çeşit sapıklık, günah, zulüm, hıyanet, fesat ve isyan yollarından korunup ihtirasları ne kadar kuvvetli olursa olsun bunlara yenilmeyecektir.

3. Allah'ın ve Peygamber'in (s.a.v.) emirlerine göre beş vakit namazı hiç aksatmadan eda edecek. Devamlı olarak elinden geldiğince teheccüd namazı kılmaya çabalayacak. Her gün Resulüllah'a (s.a.v.) salât ve selam göndermeyi âdet edinecek. Kendi günahlarının bağışlanması için tövbe ve istiğfar etmeyi daimi olarak günlük alışkanlık haline getirecek. Gönül sevgisiyle Yüce Allah'ın (c.c.) ihsan ve nimetlerini hatırlayarak, her gün sürekli olarak O'na hamd ü sena edecektir.

4. Genelde Allah'ın her yaratığına, özellikle de Müslümanlara, kendi ihtirasları uğruna ne diliyle, ne eliyle, ne de başka her hangi bir yolla câiz olmayan bir zarar vermeyecektir.

5. Hayatın bütün şartlarında; keder ve mutlulukta, sıkıntıda ve refahta, nimette ve belâda Allah'a vefakâr kalacaktır. Şartları her ne olursa olsun kaza ve kadere rıza gösterecektir. O'nun yolunda her türlü zillete ve sıkıntıya katlanmaya hazır bulunacak. Her hangi bir sıkıntı, zorluk veya belâ ile karşılaştığı zaman O'ndan yüz çevirmeyecek, aksine iletariye doğru adım atacaktır.

6. İslâmî olmayan örf ve âdet ile şehvet ve heveslere uymaktan vazgeçecek. Kendini tamamen Kur'ân-ı Kerim'in hâkimiyetine teslim edecektir. Allah'ın (c.c.) ve Peygamber'in (s.a.v.) buyruklarını hayatının her döneminde kendisine rehber edinecektir.

7. Kendini beğenme ve kibri tamamen bırakacak. Hayatını alçak gönüllük, tevazu, güler yüzlülük, yumuşak huyluluk ve uysallıkla geçirecektir.

8. İslâm dininin emirlerini, izzetini ve çıkarlarını, kendi hayatından, malından, şerefinden, çocuklarından ve diğer sevdiklerinin hepsinden daha üstün tutacaktır.

9. Allah rızası için O'nun bütün yaratıklarına dert ortağı olmakla kalmayıp elinden geldiğince, Allah tarafından kendisine bağışlanan kuvvet, yetenek ve nimetleri insanlığın yararı için kullanacaktır.

10. Allah'ın (c.c.) bu âciz kulu ile kardeşlik ilişkisine girecek ve Allah rızası için iyi olan her işte bana itaat edeceğine söz verip ölünceye kadar sözüne sadık kalacaktır. Benimle kardeşlik bağında öylesine yüksek bir seviyeye varacaktır ki, benzeri dünyevî akrabalık, ilişki, bağ ve itaat durumlarının hiçbirinde bulunmayacaktır.

Kaynak: "Bi'at Şartları ve Bir Ahmedi'nin Sorumlulukları" Hz. Mirza Masrur Ahmed(atba), Vâdedilen Mesih'in 5. Halifesi, Türkçe'ye çeviren: Dr. Abdulgaffar Han, Sf.8

Mehdi (a.s.)'ın Resulüallah (s.a.v.) aşkı

O'nun Allah sevgisinden sonra Allah'ın Peygamberine olan sevgisi gelirdi. Vâdedilen Mesih'in bu sevgisinin de bir benzeri yoktu. Kendisi bunu bir beyitle şöyle açıklar:

*"Allah'a karşı olan aşkımdan sonra Muhammed'in (s.a.v.) aşkı ile sarhoşumdur. Şayet bu kâfirlik ise, Allah şahit olsun ki ben koyu bir kâfirim."*¹

Vâdedilen Mesih'in (a.s.) oğlu Hazreti Mirza Beşir Ahmed (r.a.) şöyle demişti: *"Bu mütevazı kulunuz Vâdedilen Mesih'in bir oğluyum. Bu benim için öyle kutsal nimettir ki bundan dolayı Allah'a olan şükranımı ifade etmek için buna lâyük kelime bulamadığım gibi, buna lâyük bir minnettarlığın nasıl olabileceği hakkında da fikrim yoktur. Bununla birlikte bir gün öleceğim ve Allah'ın huzuruna çıkacağım. Bunu hatırimda tutarak ve daima benimle birlikte bulunan ve beni görmekte olan Allah'ı şahit göstererek tasdik ediyorum ki Hazreti Resulüallah'ın (s.a.v.) sadece isminin anıldığı her hangi bir fırsatta Vâdedilen Mesih'in (a.s.) gözlerinden yaş boşanmamış olduğunu asla görmedim. Kalbi ve aklı, hayır, vücudunun her zerresi onun Efendisi, kâinatın önderi ve yaradılışın gururu olan Muhammed'in (s.a.v.) sevgisiyle doluydu."*²

Bir gün Vâdedilen Mesih (a.s.) Mescit Mübarek denilen ve evinin bir kısmı olan camide dolaşüyor ve yanaklarından gözyaşları süzülüp akarken çok alçak sesle bir şeyler okuyordu. O sırada müritlerinden birisi tesadüfen içeri girdiğinde onun şu beyiti okuduğunu işitti:

كُنْتُ السَّوَادَ لِنَاطِرِي فَعَمِيَ عَنْكَ النَّاطِرُ
مَنْ شَاءَ بَعْدَكَ فَلَيْمْتُ نَعْمَيْكَ كُنْتُ أَحَادِرُ

*"Sen benim göz bebeğimdin, şimdi görmez oldum. Senden sonra kim ölürse ölsün, ben yalnız senin ölümünden korkuyordum."*³

Bu beyit Hazreti Resulüallah'ın (s.a.v.) ölümünden hemen sonra Sahabeden Hasân Bin Sabit hazretleri (r.a.) tarafından yazılmış ve okunmuştu.

Vâdedilen Mesih (a.s.), her çeşit sıkıntıya düşmüş, kendisine karşı olanların ellerinde zalimce işkencelerin kurbanı olmuş, çocuklarının, akrabalarının ve sâdık müritlerinin ölümünde çok acı duygularını aslâ açığa vurmamıştı. Fakat sevgili efendisi Hazreti Resulüallah 'ın (s.a.v.) on üç yüzyıl önce vuku bulmuş ölümüne ait bir beyiti yapayalnız okurken gözlerinden yaşlar boşanmıştı. Vâdedilen Mesih'i henüz tanımayan ve O'nun ilâhi görevine yardımcı olmak için henüz onun cemaatine katılmamış bulunan kardeşlerimin şu bir tek nokta üzerinde, Allah'ı ve doğruluğu arayan ciddi ve samimi bir ruh ile düşünmelerini gönülden dilerim:

Acaba bir kimse efendisinin ölümünden on üç yüzyıl sonra, O'nun kaybindan dolayı ani bir felaketmiş gibi böyle acı ile üzüлüp sarsılarak ona hizmet ve sadakatteki köleliğini bu şekilde kolayca açığa vurabilir mi?

İnsan zaman zaman büyük felâketlere ve darbelere dayanmak zorunda kalır. Ana ve babalar çocuklarından, çocuklar ana ve babalarından, kocalar karılarından yoksun kalıp acı çekerler.

¹ İzale-i Evham

² Siret-i Tayyibe, Hz. Mirza Beşir Ahmed (r.a.), sf.26

³ Divan Hasan Bin Sabit (r.a.)

Maneviyat

Bununla birlikte zaman, böylesine acı veren bu yaraları yavaş yavaş iyileştirir. Fakat düşününüz, bu kalbin sevgisi ne kadar derin ve şiddetli olmalı ki; onüç yüzyıl önceki sevgilisinin kaybından gelen şiddetli acı, zamanın geçişi ile hâlâ dinmiyor.

Vâdedilen Mesih'in (a.s.) en büyük kızı Nevvab Mübareke Begüm Hazretleri (r.a.) ile Allah (c.c.) tarafından Vâdedilen ve büyük bir akıl ve kavrayışla nimetlendirilen, yazıları büyük bir değer taşıyan çocuklarından birinin anlattıklarına göre Vadedilen Mesih (a.s.) bir gün karyolaya uzanmıştı. Ammican Hazretleri (Vadedilen Mesih'in eşi Cemaat içinde Ümmül Müminin olarak bilinirdi) ve babası Mir Nasır Nevab Sahib de odada onunla birlikte idiler. Konuşma Mekke'ye yapılacak Hacca çevrildi. Mir Sahib Hazretleri, Hicaz'a yapılan seyahatin eski zamanlardakinden çok daha kolay olduğunu, Haccın ifası imkânı üzerinde durulmasını teklif edince Mekke ve Medine'deki kutsal yerleri ve Peygamber Efendimizin (s.a.v.) kabrini düşünen Vâdedilen Mesih'in (a.s.) gözlerinden yaşlar boşanmış, bu yaşları silerken şöyle demişti: *"Bu benim kalbimin arzusudur. Fakat Peygamber Efendimizin (s.a.v.) mukaddes kabrine bakmağa dayanıp dayanamayacağımdan emin değilim."*¹

Peygamber Efendimize (s.a.v.) karşı bu şiddetli sevgiden dolayıdır ki Vâdedilen Mesih'in (a.s.) yazdığı her şiir veya nazım parçası gerçekten sayısız inci ve mücevherat ihtiva eden sevgi okyanusudur. İşte onun farsça yazılmış şiirlerinin birinden alınmış bazı mısralar:

"Harikulâde bir ışık aydınlatır ruhunu Muhammed'in,

Nadide yâkutlar vardır keşfedilecek madenlerinde Muhammed'in,

Muhammed'in gerçeğine delil ararsan eğer, ona aşık ol,

Zira Muhammed (s.a.v.) en açık delilidir Muhammed'in,

Onun yolunda öldürülüp ateşte yakılacağımı bilsem,

Yine de dönüp kaçmam kapısından Muhammed'in,

Ruhumu sen aydınlatmaktasın ey Muhammed'in ruhu,

*Kendini fedâ etmek için sana hasret çekiyor ruhum."*²

Aynı şekilde bir Arapça şiirinde Hazreti Resulüllah'a (s.a.v.) hitap ederek şöyle der:

أَنْظُرْ إِلَيَّ بِرَحْمَةٍ وَتَحَنُّنٍ
يَا سَيِّدِي أَنَا أَخَقَرُ الْعِلْمَابِ
يَا حَيِّ إِنَّكَ قَدْ دَخَلْتَ مَعْبَةً
فِي مُمَجِّينَ وَمَدَارِكِي دَجَنَانِي
مِنْ ذِكْرِكَ وَجْهِكَ يَا حَذِيقَةَ نَفْسِي
لَمَّا خُلْتُ فِي لَحْظٍ وَلَا فِي آبِ
جَنِينٍ يَطِيرُ إِلَيْكَ مِنْ شَوْقٍ عَلَا
يَا لَيْتَ كَانَتْ تَوْءَةُ الطَّيْرَابِ
(آية كرامات اسلام ۳۹۵)

"Şefkatle merhametle yüzüme bak Efendim. Ben hizmetkârların içinde en değersiziyim, Ey sevgili, aşkın ruhuma, aklıma ve kalbime girdi,

*Bir an, bir saniye bile aklım unutmaz çehreni, Ey hazlarımın bahçesi, sana doğru uçmağa can atıyor bedenim. Keşke kudretim olsaydı da uçabilseydim,"*³

Samimi aşk, tabii olarak, sevgiliye karşı fedâkarlık ve benzersiz bir saygı ile kendini

¹ Siret-i Tayyibe, Hz. Mirza Beşir Ahmed (r.a.), sf.35-36

² Ayna-yı Kemalât-ı İslam; Ruhani Hazain, c.5, sf. 649

³ Ayna-yı Kemalât-ı İslam; Ruhani Hazain, c.5, sf. 594

açığa vurur. Gerçek bir âşık sevgilisini daima kıskanır ve onun uğruna kendini fedâ etmeye her zaman hazırdır.

Vâdedilen Mesih, efendisi ve öğretmeni olan Hz. Muhammed (s.a.v.) için çok kıskanç bir saygı beslerdi. Hıristiyan misyonerlerinin Peygamber Efendimize (s.a.v.) karşı çok çirkin ithamlarına değinen Vâdedilen Mesih şöyle diyor:

“Hıristiyan Misyonerleri Peygamberimize (s.a.v.) karşı sayısız ithamlar uydurmuş ve uydurmaktadırlar. Bu kimselerin Peygamberimiz hakkındaki alayları ve küçümseyerek gülmeleri kadar kalbimi acı ile yaralayan bir şey yoktur.

İnsanların en mükemmeline (Hz. Muhammed’e s.a.v.) karşı olanların sarf ettikleri acı sözler kalbimi şiddetle yaralamış ve yaralamaktadır. Allah (c.c.) şahidim olsun ki eğer çocuklarım, çocuklarımin çocukları, dostlarım, iş arkadaşlarım, yardımcılarım gözlerimin önünde öldürülürse; kol ve bacaklarım koparılrsa, göz bebeklerim oyulup çıkarılrsa, bütün planlarım boşa çıkmış olsaydı, her zevk ve rahatlıktan yoksun kalsaydım, yine de Peygamber Efendimize (s.a.v.) karşı alçakça yapılan hücumların bana verdiği acı, yukarıda sıraladığım işkence ve sefaletlerin verdiği acı ve elemeleri kat kat geçerdii. Ey âlemlerin Rabbi, Sana yalvarıyorum, bana acıyarak ve bağışlayarak bak ve beni bu elem verici sınımdan kurtar.”¹

Bir gün Vâdedilen Mesih (a.s.) Lahor istasyonunun dışında tren bekliyordu. O sırada Pandit Lekhram adında bir tanıdığı (ki bu zat daha sonra Vâdedilen Mesih (a.s.) ile mübahale sonucu helâk olmuştur) tesadüfen yakından geçerken, Vâdedilen Mesih’in orada olduğunu öğrenince, usûlen ona saygıla-

rını sunmak için yaklaştı. Vâdedilen Mesih (a.s.) o sırada namaz için hazırlanıyordu. Pandit Lekhram onu selâmladı. Fakat Vâdedilen Mesih (a.s.) onu görmemiş gibi selâmına karşılık vermedi. Bunun üzerine Pandit Lekhram başka bir taraftan Vâdedilen Mesih’e tekrar yanaşarak selâm verdi. Vâdedilen Mesih yine karşılık vermedi. Pandit Lekhram gidince, birisi Vâdedilen Mesih’e *“Efendim Lekhram geldi ve size selâm verdi”* deyince Vâdedilen Mesih (a.s.) durumu şöyle açıkladı: *“O benim Efendime (s.a.v.) küfreden sonra da bana selâm verir.”*

Bu, her sınıf ve itikattan halk için bir nezaket ve bağışlama sembolü olan ve bütün milletlerin ve toplulukların halkına en yüksek şefkat ve sempati ile muamele eden bir insanın gösterdiği tepki idi. Çünkü bu insan sevgili Efendisinin şerefi söz konusu olunca, katiyyen affetmiyordu.

Onun bu karakterinin aynı özelliğini gösteren diğer bir olay da, Lahor’da düzenlenen dinî bir konferansta meydana geldi. Arya Samac isimli koyu bir Hindu tarikatının mensupları, Lahor’da çeşitli dinî görüşlere yer veren bir konferans tertiplemişti. Konferansı düzenleyenler, Vâdedilen Mesih’den (a.s.) de bir tebliğ hazırlamasını ve bunu konferansta okumasını istediler ve konferansta yapılacak konuşmaların, her hususunda da kendisine teminat verdiler. Vâdedilen Mesih bir tebliğ hazırladı ve bu tebliği konferansta okuması için, seçkin müritlerinden birine, sonradan kendisinin ilk halifesi olan Mevlevî Nuruddin Hazretlerine verdi. Nuruddin Hazretleri, Vâdedilen Mesih’in (a.s.) diğer bazı arkadaşları ile birlikte, konferansa katıldı. Diğerlerinin dini duygularını incitecek hiçbir şeyin söylenmeyeceğine dair verilen teminata rağmen, Arya Samac mezhebine mensup bir konuşmacı, Peygam-

¹ Ayna-yı Kemalât-ı İslâm; Ruhani Hazain, c.5, sf. 15

ber Efendimiz (s.a.v.) hakkında saygısız bir tavır takındı ve çok çirkin hücumlarda bulundu. Bu olay Vâdedilen Mesih'e nakledildiğinde, Mevlevî Nuruddin hazretleri ve onunla birlikte konferansa katılan diğer Ahmedî Müslümanların, bu saldırgan konuşma sırasında konferansı takibe devam etmelerine çok canı sıkılan Vâdedilen Mesih, büyük bir hiddetle, tekrar tekrar şöyle bağırdı: *"Peygamber Efendimize (s.a.v.) çirkin sözler söylenen bir toplantıya niçin devam ettiniz? Niçin bu toplantıyı hemen terk etmediniz? Nasıl oldu da, Peygamber Efendimize (s.a.v.) karşı tâzim duygunuz ve kendinize olan saygınız sizi böyle sesinizi çıkartmadan oturtabildi ve Sevgili Efendimiz (s.a.v.) hakkındaki küfürleri dinletebildi."*

Sonra o andaki duygularını ve hidetini, şu ayet-i kerimeyi okumakla ifade etti¹:

وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ
آيَاتَ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيَسْتَهْزَأُ بِهَا فَلَا تَفْعَلُوا
مَعَهُمْ حَتَّى يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ إِنَّكُمْ إِذَا مِثْلَهُمْ
أَنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ
جَمِيعًا

*"Allah'ın ayetleri reddedilince ve alay konusu edilince, onlarla oturmaya devam etme, ta ki başka bir konuyu ele alıncaya kadar."*²

Çağımızda Peygamber Efendimize (s.a.v.) karşı böyle hassas bir aşk ve benzersiz saygıya dair başka bir örnek gösterilebilir mi? Vâdedilen Mesih'in bütün hayatı ve hayatındaki küçük büyük her olay, Onun Hazreti Resulüllah'a karşı son derece güçlü saygı ve sevgisine delil teşkil etmektedir.

Makaleyi derleyen: Kubilay Çil

"Eğer bana biat olmak istiyorsanız, iyi dinleyiniz ki, biat etmek satılmak demektir. Sizler artık benim emirlerime itaat etmelisiniz. Eğer bunu kabul ederseniz o zaman isteyerek yahut istemeyerek bu yükü taşıyırım."

"Ben kesin olarak ve yemin ederek söylüyorum ki bu gömleği (hilâfet) asla çıkaramam. Eğer bütün dünya ve sizler de bana muhalif olursanız size asla aldırış etmem ve ilerde de aldırış etmeyeceğim. O, bana "Ben daima seninle birlikte olacağım" diye söz vermiştir. Eğer (sizce) ben kötü Eğer (sizce) ben kötü isem o zaman Yüce Allah (c.c.) beni dünyadan yok etsin diye dua ediniz. Ondan sonra da duanızın kimin aleyhinde işlediğini görünüz."

Hz. Elhâc Mevlâna Nuriddin (r.a.)
Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin I. Halifesi

¹ Siret-ül Mahdi, cilt.1, bölüm.1, sf. 200-201

² 4-Nisa:141

“İslam sevgi dinidir”

16 Ekim 2008 Berlin’de inşa edilen Hatice Cami’nin açılış gününde Vâdedilen Mesih’in V. Halifesi Hz. Mirza Masrur Ahmed’in konuşması:

Değerli konuklarımız

Bugün hafta sonu değil bir iş günüdür. Öncelikle bunca yoğunluğunuz ve yorgunluğunuza rağmen bu günkü programa katılmak için buraya gelmenizden ötürü hepinize içtenlikle teşekkürlerimi bildirmek isterim. Ayrıca, bu caminin inşasıyla ilgili birtakım önyargılar bulunmasına ve birtakım kesimler tarafından açıkça protesto edilmesine rağmen buraya kadar gelip büyük bir cesaretle bizi desteklediniz. Bu konuda özellikle bu bölgenin belediye başkanına teşekkür ederim. Bir tarafta küçük bir azınlık tarafından İslamiyet’e karşı öfke ve nefret gösterilirken diğer taraftan büyük bir çoğunluğu oluşturan aydınların bütün bu protestolara ve haksızlıklara aldırmadan bizi desteklemeleri de şüphe edilemez bir gerçektir. Onlar gerçeği ararken insanlık ve merhametlerini de sergilemektedirler

Müslüman Ahmediye Cemaati Alman devletine ve halkına da müteşekkirdir. Çünkü onlar kendi vatanlarında haksızlıklara maruz kalıp çok şiddetli ruhsal ve fiziksel terörle karşı karşıya kalan Ahmedi Müslümanlara gönüllerini açtılar. Bu öylesine büyük bir terör ki onlara yuvalarından göç etmekten başka bir çare bırakmamıştır. Bundan dolayı Ahmedi Müslümanlar bu gerçeği hiçbir zaman unutmayıp daima şükran duyguları içindedirler. Bu vesile ile bu ülkenin barış ve huzurunu bozan herhangi bir söyleve katılmamız mümkün olmadığı gibi bizi protesto

Hatice Camii

edenlere de karşı değiliz. Onların önyargılarının izalesi için çabalamakta ve Yüce Allah (c.c.) huzurunda dua etmekteyiz. Bugün bir gazeteci, bana bu konuyla ilgili bir soru yönelttiğinde de aynı şekilde karşılık verdim. Keşke onlar da Almanya’da yaşayan ve gerçek manada bu ülkeyi kendi vatanları gibi benimseyen Ahmedileri tanıyabilseler. Buraya kadar gelip bizi tanımak ve görmek isteyen sizlere gelince, eğer İslamiyet’le ilgili her hangi bir önyargınız varsa bu ilk toplantıda onun giderilmesi temennimiz ve duamızdır.

Anne babaları göç edip bu ülkeye gelen gençlerimiz ve çocuklarımız, çok samimi Ahmedi Müslüman’dırlar. Ama Ahmedi Müslüman olmaları onların Alman toplumuna entegre olmasına engel değildir. Bizi uzun müddetten beri tanıyan Almanlar, Ahmedi Müslümanların bu ülkeye ve halkına ne derece vefalı olduğunu iyi bilirler. Ahmedi Müslüman gençlerin bu topluma entegre oldukları artık bir gerçektir. Onlar ana dillerini unutmuş olup evlerinde Almanca konuşmaktadırlar. Hatta “rüyalarını dahi almanca olarak görmektedirler” diyebilirim. İşte epeyce Alman kadın ve erkeğin Ahmedi Müslüman olmasının nedeni de budur. Almanya Cemaa-ti Amiri’nin (başkan) Alman olması bu halkla

kaynaşmamızın bir örneğidir. Onun bu makamda bulunması, *“Amirimiz mutlaka Alman olsun veya Alman devletinden bir fayda elde edilsin”* şeklindeki siyasi bir ihtiyaçtan kaynaklanmamaktadır. Aslında Amir veya Sadr makamında oturan bir kişi seçilir. İşte Almanya cemaati Amiri, ciddiyeti, fedakârlığı ve iyiliğinden ötürü cemaat üyeleri içinde meziyet ve değer kazanmıştır. Diğer Alman erkek ve kadın Ahmedi Müslümanlar arasında çok temiz, nezih, gerçek manada dindar, iman sahibi ve her şeyi İslam-Ahmediyet için feda etmiş bilgili bir kişi de vardır. O da Hidayatullah Hübsh Bey’dir. Kendisi cemaat içinde ve dışında birçok kitap yazmıştır. Ayrıca birçok gazetede de makale yazmaktadır. Alman Ahmedi Müslümanların hepsi ihlâs ve dindarlıkta çok çabuk ilerlediler. Çünkü kucakladıkları gerçeğin onları, peşinden koştukları maddiyattan uzaklaştırıp, Allah’a (c.c.) yaklaştırdığını gördüler.

Hangi ülkeye mensup olursa olsun, bir Ahmedi Müslüman elinden geldiğince Allah’ın emirlerine uymaya çalışır. Her Ahmedi Müslüman’ın hedefi, iyilikte ilerlemek, her an Allah’ı anmak ve inancımızı tanımlayan *“herkesi sev ve kimseden nefret etme”* şeklindeki ülküsünü unutmamaktır. Bütün dünyayla paylaşmak istediğimiz ve yaymak için çabalamakta olduğumuz mesaj işte budur.

Beni dinleyen bazı kimseler bu sözleri *“kulağa hoş gelen sözler”* ancak *“İslam dünyasının çoğu gerçek İslam’ı aksettirmemektedir”* diye düşünebilir. Maalesef dünya İslamiyet’i sadece fundamentalizm ve terörle eş tutmaktadır. Bu konuda düşündükleri de: *“İslamiyet’in zorbalıkla yayılmış bir din olduğu ve Müslümanların ise geçmişte olduğu gibi bugünde aynı şeyi uyguladıkları yönündedir.”* Bundan dolayı insanlar: *“Müslüman*

Ahmediye Cemaati’nin İslamiyet’i sevgi dini olarak tanıtmamasının, bu devirde kendini dünyaya muhalefetinden korumak içindir” diye düşünebilirler. Ama ben sizi *“Müslüman Ahmediye Cemaati’nin sunduğu İslamiyet’in gerçek İslam olduğunu ve İslamiyet’in güce veya kılıca ihtiyacı olmadığını”* temin ederim. İşte bu inançtan dolayı Müslüman Ahmediye Cemaati birçok İslam ülkesinde muhalefet ve türlü şiddete maruz kalmaktadır.

Bu cami’nin temelini atmaya geldiğimde, protesto etmek için yürüyüş düzenleyen muhalif bir grupla karşılaşmıştım. Onlar bu tutumlarını hala sürdürmekte olup en azından kısa bir zaman öncesine kadar bundan vazgeçmemişlerdi. O gün onlar dışarıda bağırıp-çağırırmaktayken, değerli misafirlerimizle birkaç söz söylemiştim. Müslüman Ahmediye Cemaati tarihinin muhalefetlerle dolu olup, bu tür muhalefetlerden hiç korkmadığımızı hatırlattım. Muhalefet ve protestolara rağmen bu bölgedeki saygıdeğer halkın o günkü programa katılmış olması bizi sevindirmişti. Ayrıca dışarıdaki polisin varlığı da Alman devletinin insafı ve adaletli tutumunu sergilemekteydi.

Kısacası ben şunu anlatıyordum: Müslümanların çoğunluğunu oluşturan grupların görüşleri birbirleriyle ters düşmekteyken, aklınıza *“Müslüman Ahmediye Cemaatinin sunduğu İslamiyet’in gerçek İslam olduğunu neden kabul edelim?”* şeklinde bir soru gelebilir. Bu konuyla ilgili yanlışlıkların giderilmesi için sınırlı olan zamanımız içinde birkaç söz söylemeye çalışacağım. Vakit darlığından dolayı bu konuyu aydınlığa kavuşturmam mümkün olmasa dahi, özetini birkaç cümle içinde anlatmaya çalışacağım.

İslamiyet’in yayılışı ve şiddet suçlamasına gelince; bu konuyla ilgili direk olarak, Kuran-

ı Kerim ve Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) uygulamasına (sünnetine) başvurmamız gerekir. İnsaf ve adalette bunu gerektiriyor.

Allah (c.c.) Kuran Kerim'de:

"Dinde zorlama yoktur." buyurmaktadır. Bazı eleştirmenler bu ayet *"Müslümanlar güçsüzken ve Mekkeliler tarafından çeşitli şiddet olaylarına maruz kaldıkları bir zamana aittir"* derler. Ama bu yanlıştır. Çünkü bütün deliller bu surenin Medine'de indiğini göstermektedir. Medine devrine gelince, o zamanlar İslam devleti zaten kurulmuştu. İşte bu emrin Medine döneminde inmiş olması da, açıkça Allah'ın dinde hiçbir şekilde zorlama istemediğini göstermektedir.

Allah'ın mesajını iletme peygamberlerin görevidir. İncamımıza göre, insanoğluna gelen peygamberler vazifelerini yerine getirdiler. Allah (c.c.), Kendisi'ne ibadet eden, O'nu ve yaratıklarını seven bir kişiyi gönderdiği zaman, gönderilen elçi ilahi mesajı insanoğluna iletir. Bir peygamber zaten Allah'ın (c.c.) dünyaya öğüt olarak yolladığını iletme üzere gönderilir ve bütün kalbiyle bu ilahi öğretinin insanlar tarafından kabul edilmesini temenni eder. Musa (a.s.) Firavun'un karşısına çıktığında büyük bir cesaretle ve İsa (a.s.) ise devrin güçleri tarafından üzerine musallat edilen bütün zorluklara rağmen görevlerini yerine getirmiştir. Bunlara katlanırken bir tek amaçları vardı: İlahi öğretinin yerine ulaştırılması.

İncamımıza göre Hz. Muhammed (s.a.v.) şeriat sahibi son peygamberdir. Kendisi Allah tarafından gönderildiğinde, samimi arzusu Arabistan dâhil bütün dünyaya getirdiği öğretinin yayılmasıydı. Bunun için üzüntülü, kaygılı ve sabırsız olup büyük bir gayretle dua etmekteydi. Onun bu büyük üzüntüsünü

anlatmak için Allah(c.c.), Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"Bu muazzam kelama inanmazlarsa, onlar için kaygılanıp üzüntüden kendini helak mi edeceksin."

Peygamber Efendimizin (s.a.v.) üzüntüsü işte böyleydi. Hâlbuki inancını kılıç ve zorbalıkla kabul ettirmek isteyen kimse, hedefine ulaşamayınca üzülmeyle tersine öfkelenir. Sadece, İnsanoğlu için sempati ve merhamet duygularını taşıyan ve sahip olduğu hazineyi onlarla paylaşmak isteyen kimse üzülür. Her neyse Allah (c.c.):

"Bu muazzam kelama inanmazlarsa, onlar için kaygılanıp üzüntüden kendini helak mi edeceksin" buyurmaktadır. Çünkü hidayete kavuşturmak Allah'ın işidir. Allah tarafından gelen öğretinin bir hakikat olup kabul edilmesi insanoğlunun lehine olduğu halde, onu kabul edip etmemekte serbesttirler. Kabul veya reddetmek kendilerine kalmıştır. Ahmedi Müslümanların inancına göre, böyle bir kimsenin durumu Allah (c.c.) ile kendisi arasındadır.

Allah (c.c.) Kuran-ı Kerim'de:

"Eğer Allah yalnız kendi isteğini uygulaysaydı, yeryüzünde bulunan insanların hepsi inanırdı. (Allah kimseyi imana zorlamazken) sen mi insanları, iman etsinler diye zorlayacaksın?" buyurmaktadır.

Bu ayet-i kerimede, hidayete kavuşturup kavuşturmanın Allah'a ait olduğu anlatılmaktadır. İnsanoğlunun iman sahibi olması, salih amel işlemesi, bir tek Allah'a ibadet etmesi ve maneviyatta ilerlemesi, bunların hepsi Rabb'in isteğidir. Ama buna rağmen doğru ile yanlış arasında tercih yapmanın insanoğluna bırakıldığı bu ayetten anlaşıl-

maktadır. Allah (c.c.) Peygamberine: “Ben onlara bu hakkı vermişken sen onları nasıl zorla imana kavuşturabilirsin?” buyurmaktadır. İşte buradan bir peygamberin rolünün: “Allah’ın mesajını iletme ve yaymak” olduğu anlaşılmaktadır. Gönüllerinin değiştirilip değiştirilmemesi Allah’ın elindedir. Zorbalıkla dininin değiştirilmesi söz konusu olamaz.

Kılıç ülkeleri fethedebilir ama gönüllere söz geçiremez. Güç ise düşünceleri değil, sadece başı eğdirebilir.

Zorbalık gönülde bir değişiklik yaratamaz. İsteksiz bir gönül toplumun lehine değil aleyhinedir. O toplum için bir kayıp olup zarar kaynağıdır. Özetle, din ve inanç değişikliğinde hiçbir şekilde zorbalık olmayınca, en ufak aşırılığın mevcudiyeti dahi düşünülemez.

Peygamber Efendimiz’in (s.a.v.) sünnetinde bu konu gün gibi aşikârdır. Savaş esirleri hiçbir zaman güç kullanmak suretiyle köleleştirilmedi ve dinleri zorla değiştirilmedi. Aslında yaygın olan geleneğe göre, savaş esirleri fidye alındıktan sonra serbest bırakılmıştı. Bedir Savaşı’ndaki esirlere yapılan muameleyi tarih bize aktarmıştır. Tarafsız davranan oryantalistler de bunu kabul etmektedirler. Bu savaş Müslüman ve Mekkeli kâfirler arasında yaşanan ilk savaştır. Bu savaş esnasında birkaç kâfir Müslümanlar tarafından esir alınmıştı. Bu esirler fidye ödeme gücüne sahip değildi ama okumayı yazmayı biliyorlardı. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (s.a.v.), birkaç çocuğa okuma-yazma öğrettikleri takdirde serbest bırakılacaklarını bildirdi. Bu örneğe dikkatinizi çekmek isterim: Ellerinde doğru düzgün silahları dahi bulunmayan Müslümanları istila edip onları yok etmek isteyen ve savaşı

başlatmaktan sorumlu bu düşman kuvvetleri yenilgiye uğradıklarında, onların esir düşen taraftarlarının büyük bir kısmı serbest bırakılmıştır. Zorla İslamiyeti kabul ettirmek bir yana, o devirde yaygın olan geleneklerin tersine savaş esirleri köle olarak tutulmadı. Aksine birkaç çocuğa birkaç kelime öğrettikten sonra serbest bırakıldı. Kuran öğretisinin uygulaması konusunda bundan daha sık ve zarif örnek olabilir mi? Bu olay zorbalık ve aşırılıktan söz edenlere kısa bir cevaptır.

Barışın yerleştirilmesi ve korunması için İslamiyet’in öğretisine gelince, Kuran-ı Kerim şöyle buyurur:

“Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutan, adaletle şahitlik eden kimseler olun. Bir topluluğa duyduğunuz kin, sizi adil davranmaktan alıkoymasın. Adaletli olun; bu, takva-ya daha yakındır. Allah’a takva edinin. Allah yaptıklarınızı kesinlikle bilmektedir.”

İşte bu öğretiye göre, gerçek Müslüman insafli ve adaletli davranmak zorundadır.

Çünkü sadece adaletin sağlanmasıyla barış yerleşir. Ve bu daha sonra karşılıklı ilişkilerin ilerlemesine yol açar. Adaletin yerleşmesi hiçbir kuşkuyla mahal bırakmaz. Kuşku ve şüphe dünya barışını yok eden temel unsurdur. Fesat ve isyan çıkarmak isteyenler insanların içine kuşkuyu yerleştirmeye çalışırlar. Özetle; gerçek Müslüman kendisine büyük zarar vermiş olan düşmana karşı dahi adaletli davranmak zorundadır. Çünkü bu emri ancak takvadan uzak ve yoksun kimse çiğneyebilir.

Bir taraftan “Allah için çalışmaktayız” şeklindeki iddia ve öte yandan yaratıklarına karşı insafsız ve adaletsiz davranılması tezatlarla dolu bir davranıştır. Gerçek adalet, birisiyle olan düşmanlığımızın ve savaşımızın harp

meydanına kadar sınırlı tutulmasını gerektirir. Düşmanlarına insafli davranmayan ve onları haksız yere rahatsız eden kimse adaletten yoksundur. Bundan sakınılması gerekir. Gerçek bir Müslüman Allah'a güvenir. Yaptıklarının Allah tarafından gözetildiğini ve O'nun bundan haberdar olduğunu bilir. Hiç kimse Allah'ı (c.c.) kandıramaz. İşte bundan dolayı, O'nun istediği şekilde adaletin uygulanması gerekir.

İkinci Halife Hz. Ömer (r.a.) zamanındaki vuku bulan bir olay İslam Tarihi'yle beraber bizlere kadar ulaşmıştır. Nakledilen olay şöyle cereyan etmiştir: Bir gün Hz. Ömer gayrı Müslim birisini dilenirken görünce ona bunun sebebine sordu. Oda *"ne yapayım? Ömer cizye uygulamaktadır. Hâlbuki ben yaşlı birisiyim, çalışmıyorum ama bu vergiden muafiyetim yok"* diye cevap verdi. Bunu duyan Hz. Ömer (r.a.) hemen ilgili makama bu adamdan vergi alınmayacağını, ayrıca bu durumdaki bütün insanların geçim ve bakım masraflarının hazine tarafından ödeneceğini emretti. Tarihin aktarmış olduğu tek hadise bu değildir, tersine buna benzer birçok olay vardır.

O devirde kaynaklar az ve sınırlı olmasına rağmen adalet standardı işte bu şekildeydi. Bir gayrı Müslim olmasına rağmen ona bütün hakları ödeniyor ve böylelikle Hz. Ömer adaletin gereklerini yerine getiriyordu. İşte bu ve buna benzer olaylardan dolayı bölgede barışın yerleşmesi sağlandı. İşte sayılamayacak kadar çok olan bu tür örnekler hem *"İslamiyet zorbalıkla yayıldı"* şeklindeki itirazlara verilebilecek en güzel cevap hem de bu iddiaları bertaraf etmekte en kuvvetli delillerdir.

Şimdi de sınırlı olan zamanımızı dikkate alarak caminin açılışıyla ilgili birkaç şey söylemek

istiyorum. Daha önce de bahsettiğim gibi, Müslüman Ahmediye Cemaati bu şehirde bir cami inşası üzerinde plan yaparken bir grup tarafından şiddetli muhalefet sergilenmişti. Onlar burada cami inşa edilmesini istemiyorlardı. Diğer taraftan ise başka bir grup da bu projeye destek vermişti. Şimdi bu gün cami inşası tamamlanmış olup hep birlikte açılışını yapmış bulunmaktayız. Bu sebeple burada camimizin inşasına rıza göstererek bizlere destek olanlara bir kere daha teşekkür ederim.

Camiye muhalefet edenlerin en büyük itirazı ise *"İslam dininin her sahada aşırılıktan yana olduğu ve gayrı müslimlere karşı hoş görülmesi olmadıkları yönünde olup Müslümanların bir türlü topluma entegre olamadıkları"* şeklindedir. Ben biraz önce aşırılık ve barış konusundaki itirazlara açıklık getirdim.

Şimdi de Müslüman olmayanların kafasında uyanan başka bir konuya değineceğim. O da terörizmdir. Çünkü bu konu ve cami inşası arasında bir ilişki kurmuşlardır.

Bu konuda itiraz edilmesinden sadece itiraz edenler sorumlu değildir. İslamiyet ile ilgili böyle bir intibah (imajın) uyanmasından bazı Müslüman grupların sorumlu olduğunu kabul etmekten çekinmeyeceğimi bildirmek istiyorum. Ama işledikleri utanmaz suçların İslamiyet'le uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. Yaptıklarından dolayı İslamiyet'in adı kötüye çıkmaktadır. Onlar dünyayı bir çatışma sahası haline getirip dünyanın İslamiyet'ten uzak durmasına sebep oldular.

Bazı Müslüman ülkelerde cami ve medreselerde terörist gruplar yetiştirildi. Onlar dünyaya barışını yok ettiler. Ama ben az önce *"Ahmedi Müslümanların İslamiyet'in gerçek*

öğretisine uyduğunu ve İslam'ın ise adalet ve barışın yerleştirilmesini emrettiğini" sizlere açıklamıştım. Camilerimizi tek olan Allah'a ibadet etmek için inşa etmekteyiz. Bunun dışında hiçbir gayemiz yoktur. Ama ne yazık ki, batı dünyasında camiler "*cihat*" adı altında terör yapan gruplarla ilişkilendirilmektedir. Bu çok üzücü bir durumdur.

Cihat konusuna gelince, Kuran-ı Kerim'de savaş emri sadece Allah'a ibadet etmekten alıkoyanlara karşı verilmiştir. Bunun sebebi de şudur: Eğer böyle bir emirle Allah'ın ibadetine engel olan kâfirler durdurulmasaydı dünya barışı tehlikeye girerdi. Onlar, dini ne olursa olsun herkesi ibadetten alıkoyacaklardı. Allah (c.c.) Kuran-ı Kerim'de bu konuyla ilgili şöyle buyurmaktadır:

"Kendilerine karşı savaş açılanlara da, zulüm gördükleri için, savaşmalarına artık izin verilmiştir. Onlara yardım etmeye Allah'ın gücü yeter. Bunlar, "Allah Rabbimizdir!" dedikleri için, hiçbir meşru sebep olmadan evlerinden çıkarılan kimselerdir. Eğer Allah, bir kısım insanları diğer bir kısmı ile defedip önlemeseydi, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın adı çok anılan camiler yıkılırdı. Allah, kendisine yardım edene mutlaka yardım eder. Şüphesiz Allah, son derece güçlü ve galiptir."

İslam tarihini bilen kimse, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ve ashabının birçok zulüm ve şiddete maruz kaldığını bilir. Kâfirler Müslümanları kızgın demirlerle dağarlardı. İman edenler şiddetli güneş altında kızgın kumların üzerine yatırılıp, göğüslerine ağır taşlar konulurdu. Ayakları iki deveye bağlanıp develerin ters istikamete koşturulmaları neticesinde bağlanan kişi ikiye bölünürdü. İşte o zalimler Müslümanlara bu şekilde şiddet uygulayıp onları şehit ederlerdi. Mekkeliler tarafından uygulanan bir boykot sonu-

cunda Hz. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ve ashabı iki buçuk sene bir vadi içinde mahsur kaldılar. Yiyecek ve içecek kısıtlı olduğundan, açlık ve susuzluk çekmek zorunda bırakıldılar.

Allah Müslümanlara Mekke'den Medine'ye göç emrini verdi. Ama Mekkeliler Medine'ye de saldırdı. Bunun üzerine Allah (c.c.) karşılık vermelerini istedi. Karşılık vermedikleri takdirde, manastırlar, kiliseler, havralar ve camiler bunların hepsi yıkılırdı. Söz konusu emirde bize anlatılan şudur; *"eğer zorbalıklara engel olunmazsa, o zaman kesinlikle zulüm ve haksızlık egemen olacaktır."* İşte böyle olağan üstü durumlarda zorbalıklara engel olmak, barışın korunması ve adaletin yerleşmesi için savaşa izin verilmiştir.

Bu devirde sürdürülen savaşlar iddia ettiklerine göre barışı sağlamak için yapılmaktaymış. Bu iddianın ne derece doğru olup olmadığına yalnız Allah bilir. Ama Kuran-ı Kerim'de cihat Allah'ın ibadetine engel olanları durdurmak ve böylelikle barış ve adaletin sağlanması içindir.

Barış sağlandıktan sonra savaşa devam etmek için bahanelere başvurmak Kuran-ı Kerim tarafından yasaklanmıştır. Ahmedi Müslümanlar bu öğretiye uymakta ve cihadın sadece barış ve adaletin yerleşmesi için müsaade edildiğine inanmaktadırlar. Bu cihat ferdin yahut bir grubun işi değil tersine devletin vazifesidir. Yasaları kendi eline alan bu tür cihat taraftarı gruplar dünya barışını tehdit etmektedirler.

Demin bahsettiğim Kuran-ı Kerim öğretisi ışığında, korunmaya muhtaç olan bir kilise veya sinagog, bir Ahmedi Müslüman'ı yardıma çağırdığı zaman o, yardımcı olmak zorundadır. Dini ne olursa olsun, her hangi bir

inanç, adaletin yerleşmesi için bir Ahmedi Müslüman'ı davet ettiğinde, Ahmedi onun yanında olmalıdır. Bundan dolayı, muhaliflerimizin bizi yanlış anladıkları ortadadır. Onlar yersiz kaygıya kapılmasınlar. İnşa ettiğimiz caminin herhangi bir cihat gurubuyla veya terörizmle ilişkisi yoktur. Bu cami sadece Allah'a ibadet etmek için inşa edilmiştir.

Ezan okunduğunda Allah'ın büyüklüğü ve vahdaniyeti ayrıca Hz. Muhammed'in (s.a.v.) O'nun peygamberi ve elçisi olduğu vurgulanmaktadır. Bu ezan dünyayı cennete çevirip, hayrımızı ve iyiliğimizi isteyen Allah'a ibadet edilmesini hatırlatır. O, yarattıklarını çok sever ve onları sevgi yoluna iletir.

Bu camimizden sevgi ve uzlaşma, adalet ve barış sesi haricinde başka bir ses yükselmeyecektir. Sizler, benim bu sözlerimin sadece bir iddiadan ibaret olmayıp Allah'ın izniyle tam manasıyla gerçekleşeceğini göreceksiniz.

Cami temeli atıldığında, bir gazete "*Hilafet Berlin'de*" diye manşet atmıştır. Bunun sonucu bazı İslam düşmanları "*bu ne oluyor*" diye düşünmüş olabilir. Özet olarak bana "*Müslümanlar arasında bir tek Müslüman Ahmediye Cemaati gerçek İslam'ı uygulamaktadır*" dememe müsaade etmenizi rica ederim. Çünkü bizler Hz. Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) müjdelediği Vâdedilen Mesih'in bu devirde gelmiş olduğuna ve bu müjdenin Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani'nin şahsında gerçekleştiğine iman ederiz. O bize cihadın gerçek anlamını anlattı ve "*Müslümanların şiddet, zorbalık ve baskı ile karşı karşıya kalmadıkları müddetçe silahla yapılan cihadın uygulanamayacağını, ama Allah ve kul haklarının ödenebilmesi için, bir Müslüman'ın kendi ego ve nefsine karşı olan*

cihadının hep devam edeceğini" buyurmaktadır. İşte gerçek cihat budur.

Vâdedilen Mesih (a.s.) insanın iki şeyden mükellef ve sorumlu olduğunu buyurmuştur. Birincisi; Allah hakkı olup ikincisiyse kul hakkıdır. Ayrıca O, kul hakkının, diğer hakların ödenmesinden daha da zor olup inceliklerle dolu olan bir meydan okuma olduğunu anlatmaktadır. Kendisi birçok yerde "*ben, Allah ve kul hakkının önemine dikkatinizi çekmek için gönderildim*" diye buyurmuştur.

Ahmediye Hilafeti Vâdedilen Mesih ve Mehdi'nin (a.s.) misyonunu devam ettirmek için bugün buradadır. Bundan ötürü kesinlikle kaygılanmanıza gerek yoktur. Bu hilafet, Ahmedi Müslümanların dikkatini, söz etmiş olduğum iki hakkın ödenmesine çeker. Hilafet, Ahmedi Müslümanlara kılavuzluk ettiğinden dolayı onlar, bu hakların ödenmesi konusunda etkendirler. "*Her kesi sev ve kimseden nefret etme*" ülkümüz ve sloganımızdır. Bunun sebebi de bütün Ahmedi Müslümanların bir el üzerinde birleşmiş olmalarıdır. Dünya bir barış yuvasına dönsün diye, Hilafet her zaman onlara "*Allah ve yarattıklarını sevin*" diye hatırlatmada bulunmuştur.

Saygıdeğer konuklarım! Bir kere daha hepinizi saygıyla selamlar teşekkürlerimi sunarım.

İngilizce'den Türkçe'ye çeviren: Raşit Paktürk

“La İlahe İllallah”ın anlamı

“La İlahe İllallah”ın anlamını inceleyin! “La İlahe İllallah” diyerek insan diliyle, “Kendisinin Allah’tan (c.c.) başka mabudunun olmadığını” ikrar eder ve kalben tasdik eyler. İlah; “mabud, mahbub ve gerçek maksut” anlamına gelen bir Arapça kelimedir. Müslümanlara öğretilen bu kelime, Kur’ân-ı Kerim’in özeti- dir. Büyük kitapların ezberlenmesi her insan için mümkün olmadığından dolayı hikmet sahibi olan Allah (c.c.), İslâmi öğretinin özünü unutmayalım diye bize küçücük bir kelime öğretmiştir. Bu kelimenin anlamı şudur; insan Allah’ı (c.c.) ön planda tutmadığı, O’nu mabud kabul etmediği ve O’nu maksut kılmadığı müddetçe” necat elde edemez.

Bir Hadis-i Şerifte “La İlahe İllallah” diyenin cennetlik olacağı beyan edilmiştir. Bu hadis yanlış anlaşılmıştır. Nitekim bir papağan gibi bu kelimenin ezberlenip sadece dil ile bunun sık sık tekrarlanmasının yeterli olacağı ve bu kadar ikrarla Cennete girileceği zannedilmektedir. Unutulmamalıdır ki, Allah’ın (c.c.) ilişki kurduğu laf değil gönüldür. Yani bu kelimenin anlamını gönüllerinde gerçekten barındıran ve Allah’ın (c.c.) azametini hakıyla yüreklerinde taşıyan kimseler cennetliktir.

İnsan “La İlahe İllallah”a içtenlikle iman edince onun mahbubu Allah (c.c.) olur ve O’ndan başka sevgilisi kalmaz. Aynı şekilde sadece Allah (c.c.) onun mabudu olur ve O’ndan başka matlubu da kalmaz. Değil ahirette bu dünyadayken bu insan cennete girer. Allah’tan (c.c.) başka mahbubu ve maksudu kalmayınca hiçbir musibet ve güçlük insana rahatsızlık vermez. Abdal ve kutubların makamı işte budur. “Biz de bir tek Allah’a (c.c.) tapıyor ve hiçbir zaman putlara tapmıyoruz” deyip yanılgıya düşmeyin!

Aslında Puta tapmamak bir üstünlük yıp rütbelerin en aşağısıdır. Manevi hakikatlerden habersiz olan Hindu bile puta tapmaktan vazgeçiyor.

Aslında ilah sadece tapılan insana veya puta denmez. Putlar dışında insanın taptığı birçok ilah vardır. Nitekim Kur’ân-ı Kerim, insanın nefsanî istek ve arzularını da mabud (ilah) diye tanımlamaktadır. Nefsine uyan onun istek ve arzularına tabi olup onun için ölesiye çaba sarf eden herkes putperest ve müşriktir. İşte “La İlahe İllallah” Allah’tan (c.c.) başka, ister enfüsi ister afakî olsun, bütün ilahları ortadan kaldırır. İnsan gönlünden bütün enfüsi ve afakî ilahları atıp, onu Allah (c.c.) için tertemiz tutmalı.

Putların bir kısmı elle tutulur ve gözle görülür. Diğerleri ise tutulmayacak ve görülme-yecek kadar çok incedir. Mesela Allah’ı (c.c.) bırakıp sebeplere bel bağlamak bir nevî ince puttur. Zahiri putlardan kurtulmak kolaydır. Gördüğüm kadarıyla yüz binlerce insan bunları terk etti. Hindistan’daki Müslümanlar Hindu dinini terk ettikten sonra İslâmiyet’i kabul edip putperestlikten vazgeçmedi mi? Ayrıca bazı Hindu mezhepler de putperestliğe muhaliftir. Putperestliğin mefhumu sadece bu kadarla sınırlı değildir. Ne yazık ki insan sadece gözle görülür ve elle tutulur puta tapmaktan vazgeçti. Ama içinde gizlediği binlerce ince put vardır. Onlardan kurtulması epey zordur. Nice filozof ve hakîm bunları içlerinden atamıyor. Allah’ın (c.c.) büyük lütfuyla meydana gelen bir çeşit mikroskop dışında hiçbir güçle bu bakterilerin görünmesi mümkün değildir. Onlar insanı nice zarara uğratırlar.

İnsanoğlu, nefsanî istek ve duygulardan ibaret olan bu putlardan dolayı, Allah (c.c.) ile

kul hakkı çiğneme konusunda haddini aşar. İyi eğitim görmüş, âlim, fıkıh adamı, sufi ve din bilgini denilen nice kimse vardır ki, gece gündüz dini ilimler okumalarına rağmen içlerindeki putu tanımayıp ona tapmaktadırlar. Çünkü putların incelerinden kurtulabilmek cesur kimselerin işidir. Putun bu çeşidinin arkasından yürüyenlerde nifak hastalığı bulunur. Onlar birbirinin hakkını çiğnemekle kalmayıp bununla övünürler. Bugünkü Müslümanlar da haddinden fazla sebeplere düşkün olup ona bel bağlamakta ve Allah'ı (c.c.) hiçbir işe yaramayan birinin yerine koymakta. Onlara nasihat edilince, öfkelenip: "Biz Müslüman değil miyiz? Ve Kelimeyi Tevhidi okumuyor muyuz?" derler. Ne yazık ki onlar Kelime-i Tevhid'in sadece dille okumasının yeterli olacağını sanıyorlar.

İnsan Kelime-i Tevhidin hakikatini yakalayınca ve fiilen hayatını ona göre düzenleyince maneviyatta büyük ilerlemeler kaydedip Allah'ın (c.c.) harikulâde ve şaşılabilecek kudretlerine (mucizelerine) mazhar olur. Ben alelade bir vaiz haysiyetiyle hikâye anlatmak için değil, Allah (c.c.) tarafından gönderilmiş biri olarak şahitlik görevimi yerine getirmek ve Allah'ın (c.c.) bana vermiş olduğu mesajı size iletmek için ayağa kalktım. Sizin bana kulak asıp asmayacağınız ve söylediklerimi uygulayıp uygulamayacağınızdan ben sorumlu tutulmayacağım. Bundan sorumlu olan sizlersiniz. Ben bana verilen vazifeyi yerine getirip getirmeyeceğimden sorulum. Ne kadar üzücüdür ki aranızdan bazı kimseler benim cemaatimden olup "La İlahe İllallah"ı ikrar etmelerine rağmen, gereklerini yerine getirmemektedir.

Kardeşinin hakkını çiğneyen, hainlik vs. kötülüklerden kurtulamayanın "La İlahe İllallah"ı iman ettiğine inanmam çok güçtür. Çünkü Tevhid nimetini elde eder etmez insanın harikulâde değişikliğe uğraması bir

gerçektir. Bu makama ulaşmış insan kin, haset, gösteriş vs. putlardan kurtulur. İnsan, kibir, kendini beğenme, gösteriş, kin tutma, düşmanlık, haset, bencillik, iki yüzlülük, sözünde durmamak vs. gibi putlardan kurtulmadığı müddetçe gerçekten tevhide inanan birisi olamaz ve söz konusu değişikliğe rayamaz. Bu putlardan kurtulmadığı müddetçe ona "La İlahe İllallah"ı iman eden se denemez. Çünkü içinde bu kötülükleri taşıyan tevekkül sahibi değildir.

Nitekim sadece dille: "La İlahe İllallah"ı ikrar etmesi hiçbir işe yaramayacaktır. Böyle kimse "La İlahe İllallah"ı okumasına rağmen nefesine (hâkim olmayıp) hoşuna gitmeyen bir şey vuku bulur bulmaz öfkeli nefis ona hâkim olur ve onun mabudunun yerine geçer. Benim sık sık vurgulamak istediğim: Bu gizli putlardan kurtulmadan gerçek muvahhidin bulunduğu makama varamayacağınızdır. Fareler yerin dibindeyken kara vebadan kurtulmanızın imkânsız olması gibi, veba mikrobunu taşıyan içinizdeki bu gizli fareler de yok edilmediği müddetçe imanınız tehlikededir. Bu fare sizi helâk edecektir. Bundan dolayı bana kulak verin ve söylediklerimi uygulamak için harekete geçin. Bugün bu toplantıya katılanlardan kimlerin gelecek seneye kadar öleceğini bilemiyorum.

Bu nedenle hasta olmama rağmen, ben Allah (c.c.) tarafından bana verilen vazifeyi yerine getirmek için, birkaç kelime söylemeyi uygun gördüm. Bütün söylediklerimin özü: Bir tek Allah (c.c.) mabudunuz, mahbubunuz ve maksudunuz olmalı. Ama içinizde bulunan her çeşit kötülükten kurtulmadan bu makama varamazsınız.

Kaynak: "Vâdedilen Mesih'in Eserlerinden Seçmeler", Raşit Paktürk, sf. 78

Namaz gerçeği

Kelime-i Tevhid gerçeğini anladıktan sonra, biliniz ki, Kur'ân-ı Kerim'in sık sık üzerinde durduğu ikinci şey namazdır. Unutulmamalı ki, namazın önemini vurgulayan Kur'ân onun gerçeğinden habersiz olup namaz kılanları lânetlemektedir. Aslında namaz Allah'ın (c.c.) huzuruna çıkıp dilenmek demektir. Yani mü'min her türlü kötülükten korunmak için namazda Allah'a (c.c.) yalvarır. Gerçekten insan (Allah'tan (c.c.) uzaklaştığı için) dert ve sıkıntılar içindedir. O, Hakk'a yakınlaşmak istemektedir. Bununla o, necatla sonuçlanan emniyet ve sükûnet elde etmek ister. Ama bu makam kurnazlık veya kişisel yetenekle elde edilemez. Bizzat Allah (c.c.), huzuruna çağırmadığı müddetçe insan bu makama adım bile atamaz. Allah'ın (c.c.) eliyle temizlenmeden o, kendi gücüyle temizlenemez. Çünkü boynuna binbir çeşit zincir bağlanmıştır. O bu zincirlerden kurtulmak istemesine rağmen onlardan kurtulamıyor. Nitekim sıkça rastlanan gerçek şudur: İnsan içine saplandığı günden büyük bir coşkuyla kurtulmak ister. Ama her yola başvurmasına rağmen ondan kurtulamaz. Nefs-i levvame insanı azarlamasına rağmen o, yine aynı günaha yakalanır. Bu tecrübeden anlaşılan: İnsan kendi gücüyle değil ancak Allah'ın (c.c.) eliyle temiz olabilir. Tabii ki bunun için çabalaması gerekir.

Kısacası, içi günahlarla dolu olup Allah'ın (c.c.) nûru ve irfanından uzaklaşmış olan insanı temizlemenin ve Hak Teâlâ'ya yakınlaştırmamanın tek yolu namazdır. Namaz insanı kötülüklerden uzaklaştırır. İnsanın içindeki kötülükler, yok olur ve yerini tertemiz duygular alır. İşte bundan dolayı Kur'ân-ı Kerim:

إِنَّ الصَّلَاةَ تَهَيِّئُ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ

“Namaz kötülüklerden alıkoyar”¹ buyurmaktadır. Namaz nedir? O günahlardan kurtulup Hakk'a vasıl olabilme hasretini çekenlerin, bütün dert ve ıstırabını sergileyen bir duadır. Salât; ateş içinde yanıp tutuşmak demektir. Hakk'a vasıl olabilme hasretini çeken mü'min, namaz içinde, sevgilisinden uzak düşmüş, firak, ayrılık ve hicran ateşi içinde yanıp tutuşan bir aşığın yalvarması gibi, Allah'a (c.c.) (kavuşmak için) yalvarır. Bundan dolayı namaza salât denir. Nitekim iman sahibi, günahlarından kurtulmak, içinde kökleşmiş kötü duyguların silinip atılması ve yerine Hak Teâlâ'nın pak sevgisinin kökleşmesi için, namazda yana yakıla Allah'a (c.c.) yalvarır. Namazın isminin salât konmasındaki hikmet: Gerçek namazın, sadece bir dua ve boş kelimelerden ibaret olamayacağını anlatmaktır. Nitekim namaza salât denebilmesi için, namazlarımızda yanıp tutuşup dua etmemiz gerekir. Çünkü dua eden, ölesiye dua etmediği müddetçe, Allah (c.c.) duasını kabul etmez.

Dua etmek çok zordur. Dua ölümden geçmek demektir. Ama insan duanın nasıl ediliş edilmeyeceğinden habersizdir. Birçok kimse bana: “Biz şu veya bu işimizin olması için dua ettik, ama duanın etkisini görmedik” diye mektup yazar. Böylece onlar Allah (c.c.) hakkında kötü düşünerek, ümitsizliğe düşüp helâk olurlar. Onlar şartları yerine getirilmediği müddetçe duanın hiçbir işe yaramayacağını bilmezler. Kalbin eriyip, ruhun su gibi akıp Hazreti Ahdiyetin (Allah (c.c.))

¹ Ankebut Suresi; a.44

eşiğine büyük bir sıkıntı ve ıstırap içinde düşmesi, duanın kabulünü mümkün kılan şartlardan biridir. Ayrıca duacının sabırlı olup acele etmemesi şarttır. Çünkü sabır ve sebatla duadan vazgeçmeyenin duası kabul olur. Namaz ise duaların en yücesidir. Ama ne yazık ki Müslümanlar onun değerini bilemedi. Onlara göre, âdet yerini bulsun diye, kıyam, rükû, secde vs.ye varmaları ve anlamını bilmeden papağan gibi ezberledikleri birkaç dua kelimelerini söylemeleri yeterli. Zaten, Müslüman gerçek namazdan habersizdir. Ama bizi daha ziyade üzüntüye boğan: Namazı ortadan kaldırıp yerine tesbih ve zikir kelimelerinin geçerli olduğunu savunan çeşitli tarikat ve grupların ortaya çıkmasıdır. Nevşâhî, Çiştî vs. birçok tarikat vardır. Onlar bu konudaki tutumlarıyla, İslâmiyet'in emirlerine içten içe saldırıyor ve Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) getirdiği şeriatın yerine yeni bir şeriat uyguluyorlar. Namaz gibi paha biçilmez bir nimet varken hiçbir bid'ata ihtiyacımız yok. Çünkü talb-i hakkı (hakkı arayan) Allah'a (c.c.) ulaştıran yol sadece namazdan geçer. Nitekim Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bir sıkıntıya düşer düşmez namaza dururdu. Namazın Allah'a (c.c.) götürülen tek yol olması kişisel tecrübelerimizdendir. Bizden önce gelmiş geçmiş bütün hak ehlinin tecrübesi de aynen böyledir.¹

Kaynak: "Vâdedilen Mesih'in Eserlerinden Seçmeler", Raşit Paktürk, sf. 82

MTA TV

Müslüman Ahmediye Cemaati tarafından yayın yapan MTA TV bugün değişik dillerde yayın yapan 3 ayrı kanalla 7 gün 24 saat dini yayın yapmaktadır.

Birçok hutbe, tefsir ve soru-cevap programının Türkçesini bulabileceğiniz ve Hot-bird'den yayın yapan kanalımızda her gün kış saatlerinde 17:15 ve yaz saatlerinde 18:15 de Türkçe programlar yapılmaktadır.

Ayrıca internet üzerinden de:

<http://www.mta.tv/>

adresinden ulaşabilirsiniz

UYDU	HOTBIRD
POZİSYON	13° DOĞU
FREKANS	10722 MHZ
POLARİZASYON	Horizontal
SEMBOL	29900 Mbps
FEC	3/4
ALMANCA TÜRKÇE Ses Kanalı	1504

¹ Malfuzat; s.101-110, c.9

Teheccüd Namazı'na kalkmanın 13 yolu

Teheccüd namazı bütün zikirleri kapsayan uyurdu. Böyle uyuyan insanın tüm uykusu bir namazdır. Nafile namazların en önemli- tespihtir.

sidir. Peygamberimizin ve ashabının devamlı 5. İnsan teheccüde kalkacağım diye azimle kıldıkları bir namazdır. Her ne kadar biz karar verirse, o insan da nefesine galip gelir. namazı farz olanlardan ibaret olarak görü- 6. İmanı güçlü olanlar için, vitir namazı yorsak da, namaz güzelliklerini yakalamak yatsıdan sonra değil teheccüden sonra kılı- isteyen için çokça fırsatlar veren bir namaz- nır. Çünkü vitir namazının sabah namazın- dır. İnsan nefisini ezmek ona galip gelmek dan (imsaktan) önce kılınması daha iyidir. istiyorsa teheccüd kılmalıdır. Çünkü imsak 7. Yine namaz konusunda iradeli olanlar vaktine kadar kılınabilir ve gece uykudan için, kişi yatsı namazından sonra o kadar kalkıp kılındığı için zaten namaz zor gelen nafile kılmalı ki, nafile kılarken uykusu gel- nefse, bir de tatlı uykudan kalkmak ne kadar meli ve teheccüde kalkmak niyetinde olmalı. zordur. İşte bu namaza kalkabilmek için yön- O halde uyuyan kişide teheccüd vakti uyana- temler: bilir.

1. Yatsı namazından sonra bir miktar zik- 8. Çok yumuşak ve rahat yatakta uyuma- redilmelidir. Zikir ne kadar çok olursa insan malıdır.
2. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) yatsıdan 9. Akşam yemeğini yatmadan saatlerce sonra konuşmak istemezdi. Dolayısıyla yatsı önce yemelidir. Mide dolu olunca nefis tem- namazından sonra hemen yatmaya çalışma- belleşir.
3. Yatsıyı kıldıktan sonra, uyumadan önce 10. İnsan yatarken elbise ve vücudu temiz olmalı ve cünup olmamalıdır. O haldeki in- abdest tazelemelidir. Bu hem kalbe tesir sanlara melekler yaklaşamazlar.
4. Yatağa girdikten sonra zikrederek uyu- 11. Yatılan yataklar temiz olmalıdır.
5. Yatsıyı kıldıktan sonra, uyumadan önce 12. Gerekirse karı koca ayrı yatmalıdır.
6. Yatağa girdikten sonra zikrederek uyu- 13. Yatmadan önce insan kendini hesaba malıdır. Peygamberimiz yatağa girince Ayet- çekmeli ve " bugün kalbimde birine karşı bir kırınglık veya kin barındırıyor muyum?" di- ye sormalı ve varsa o kişileri affederek uyu- el Kürsü, İhlâs, Felak ve Nas surelerini okur, malıdır. eline üfler ve elini tüm vücudunda gezdirir ve bunu üç kere yapar, sonra sağına dönerek

Kaynak: Hz. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed (r.a.), "Zikri İlâhi" adlı eseri, 28.12.1916 Jalsa Salana konuşması. Derleyen: Yasemin Çil

Günahtan korunma yolları ve çocuk terbiyesi yöntemleri

Günah nedir?

Günah ruhumuzu hastalandırıp Allah'ı göremeyecek (veya görmenin netliğini azaltacak) hale getiren amellerdir. Ruhani yolculuğu zorlaştıran, engelli hale getiren amellerdir.

Böyle amellerden bazıları maddi olup bazıları da ruhanidir. Maddi olanların birçoğunun zararı açıktır, ortadadır. Örneğin yalan söylemek, adam öldürmek vs.

İyilik nedir?

İyilik insanın ruhunu Allah'ı görebilecek seviyeye getiren amellerdir. Sağlıklı insan iş görebilen, çalışabilen insandır. Oysa doktorlara sorulursa herkeste şu veya bu hastalığın her zaman mevcut olduğunu söylerler. Yani iyilik rüyet-i İlahiyi mümkün kılan ameldir. Bunun da günah gibi maddi ve ruhani kısımları vardır.

Günahın Tedavisi

İslamiyet “günah oluşuktan sonra tedavi yöntemi nedir?” sorusundan önce “günahın hiç oluşmaması için ne yapabiliriz?” sorusunu gündeme getirmiştir. Hiç şüphe yoktur ki bu sorunun cevabı günah sıkıntısından kurtulmak için bir anahtar gibidir. Kumaş kirlendikten sonra onu yıkamaktansa hiç kirlletmemek mümkünse bu daha iyi değil mi?

Muhakkak ki en önemli ve güzel başlangıç noktası budur. Dolayısıyla görüyoruz ki İslamiyet diğer dinler gibi sadece oluşmuş olan günahı yok etmenin yöntemlerini değil, hiç oluşturmamaya yönelik tavsiyeler de beyan etmiştir.

Ama ne yazıktır ki Kuran-ı Kerim ilgimizi bu noktaya çevirmesine rağmen ve bazı evliyaların da bu konuya dikkat çekmelerine rağmen ümmet ve kavim olarak Müslümanlar bunu pek önemsememişlerdir. Günahın tohumlarının reşit olma yaşından çok önce atıldığını tamamen göz ardı etmişlerdir. İnsanlar “falanca kişi şimdi günahı işleyecek” deyince aslında bu cümlemin gerçek anlamı “içine çok önce atılmış olan günah tohumu şimdi büyüüp bir ağaç olmuştur. Artık kendisini göstermeye hazırdır” şeklindedir. Tohum olmadan ağaç olur mu? Kesinlikle hayır. Eğer reşit olmadan önce gizli günah kabiliyeti olmasaydı birden bire nereden oluşurdu? Gerçek şudur ki her tür günah aslında çocukluk döneminin sonucudur. Her tür kötülük ergenlik çağından önce insanın kalbinde yerleşir, yeşerir. Hatta bazı durumlarda bazı kötülükler doğumdan önce bile yerleşirler. Ergenlik çağına geldikten sonra ulemaların “şimdi bunu günahtan kurtar” demesi abestir. Bu aşamada o artık tamamen şeytanın pençesindedir. Ben “her tür günaha karışmıştır” demiyorum. Günahın kabiliyeti ve onlara yenik düşmenin meyli oluşmuştur diyorum.

Anlattığım gibi tüm ahlaklar maddenin bazı özelliklerinden oluşurlar. Bunların dengesi küçük yaşta bozulursa çocuk son derece masum durmasına rağmen, günah işlemenin tüm kabiliyetlerini barındırıyor olacaktır. Bir düşünelim; günah nereden geliyor? Genetik yollar da yollardan birisi değil mi? Belli konularda belli özellikleri olan kavimlerin evlatları da aynı özellikleri taşır. Nesiller boyunca korkak davranan bir kavime cesaret

eğitimi verilse bile zor anlarda korkaklık gösterecektir. Ya da en azından cesur kavimler gibi davranamayacaktır. İslahı mümkün olsa da genetik etkilerin varlığı şüphesizdir.

Sonra hırs, öfke, korku, sevgi, arzular, bunların hepsi günahı doğuran şeylerdir. Şimdi bir inceleyin. Bahsedilen konuların hepsi çocukken öğrenilir. Önemsenmeyecek kadar küçük hatta şirin gibi görünen hareketlerinin arkasında tüm bunlar yer almıyor mu? Anne baba “çocuktur, yapar” derler ama en derin etkiler ve izlenimler çocukluk dönemine ait olmazlar mı? Birisinin malını alıp götüren birisi eğer çocukken nefesine hâkim olma konusunda eğitilseydi bunu yapar mıydı? Cihat için giden birisi savaş meydanından korkarak kaçarsa “ne alçak birisidir” deriz ama bir düşünün; onu oradan kaçırtan çocukluk döneminde annesi tarafından ona anlatılan ve korkaklık yaratan hikâyeler değil mi?

Öfke de aynı şekildedir. Anne baba dikkat etmezler ve çocuk büyüyünce kavgacı oluverir, her şeyde ses tonunu yükseltir. Sonra günah irade gücünün zayıflığından da oluşur. Peki, bunun bir sebebi yok mudur? İnsan neden sürekli “bu sefer yapacağım” desin ama kısa süre sonra vazgeçsin, bir şeyi başaramasın? Bu irade eksikliği bir günün ürünü değildir. Bilin ki bu da çocukluk döneminin bir mirasıdır. Olmasaydı neden tüm iyi niyetine rağmen bir türlü yapamaz olurdu? Eğer çocukluk döneminin terbiyesi eksik olmasaydı büyüyünce sadece “şunu yapma, bu iyi değildir” denmesi yeterli olacaktı. Bunu duyan genç söylenen şeyi yapmayacaktı. “Bu da iyidir, bunu yap” deyince de doğrudan yapacaktı.

Şimdi de çocuklarda oluşan bu eksikliklerin ilacını anlatayım. İlk günah kapısını açan çocuğun doğumundan önceki dönemlerde

anne babanın düşünceleridir. Her şey den önce bu kapının kapanması gerekir. Bu sebepten çocuklarının iyiliği için anne baba düşüncelerini pak ve tertemiz hale getirmek zorundadırlar. Bunu sürekli yapamıyorlarsa en azından İslamiyet’in sunduğu ilaçtan faydalansınlar ki evlatları bir yere kadar korunmuş olsun. Genetik olarak aktarılan günahlardan korunmak için İslamiyet bir dua öğretiyor. Erkek ve kadın çocuk yapma amacıyla birleşince bir dua etsinler diyor;

“Ey Allah bizi şeytandan koru, bize vereceğin evladı da şeytandan koru.”¹

Bu bir üfürük, okus pokus değildir. Arapça olarak okunması da şart değildir. İnsan kendi dilinde “Ya Rabbi, günah son derece kötü bir şeydir. Bundan bizi de koru, çocuğumuzu da” diyebilir. O anda anne babanın zihinlerinde oluşan bu düşünce bir temizlik ve paklık verecektir ve şeytanla çocuk arasında bir duvar oluşacaktır. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) “bu duadan sonra doğan çocuk şeytanın etkisinden kurtulacaktır” demiştir.

Bazıları diyebilir ki biz de bu duayı okuduk ama netice alamadık. Bunun ilk cevabı şudur ki onlar gerçekten inanarak değil, sadece üfürükçüler gibi okurlar. Kaldı ki burada bahsedilen sadece genetik olarak aktarılan günahlardan korunmaktır. Doğumdan sonra oluşan günahları kapsamamaktadır. Genetik olarak aktarılan günahlardan sonra çocuğun düşüncelerinin kirliliği çocukluk döneminden başlayabilir. Önlem almak için İslamiyet çocuk doğar doğmaz terbiyesini başlatmıştır. Sanırım mümkün olsaydı Peygamber Efendimiz doğumdan da önce başlatırdı ama bu mümkün olmadığı için doğar doğmaz başlattı. Çocuk doğar doğmaz çocuğun kulağına

¹ Buhari

ezan okunsun diye buyurdu¹. Bu bir sihir değildir. Amaç anne babaya “sanmayın ki bu daha küçüktür. Eğitimi şimdiden başlamalıdır” mesajını vermektir.

Ezandan sonra Peygamber Efendimiz çocukluk döneminde edep ve saygının öğretilmesini söylemiştir. Kendi akrabalarına öğreterek de bunun nasıl yapılacağını göstermiştir.

İmam Hasan (ra) küçükken bir seferinde yemek yerken ona “sağ elinle ye ve önünden ye” dedi.² Bu söylendiği zaman İmam Hasan’ın yaşı yaklaşık ikibuçuktu. Ülkemizde eğer çocuk elini her şeye karıştırırsa, her tarafını batırıp başkalarının üstüne de dökerse anne babaları sadece gülerler ve umursamazlar. En fazla azıcık azarlar ama amaçları çocuğun eğitimi değil, sadece başkalarına göstermektir. Hadislerde başka riayetler de vardır.

Bir seferinde İmam Hasan (ra) çocukken sadaka olarak verilen hurmalardan birisini alıp ağzına koymuş. Peygamber Efendimiz de parmağıyla ağzından çıkarmış. Bundan vermek istediği mesaj “Sen kendin çalışıp karnını doyurmalısın. Başkalarına yük olarak değil³” şeklindeydi.

Sözün özü insan hayatta ne olup çıkarsa çocukluk döneminin terbiyesi yüzündendir. Bu sebeptendir ki Peygamber Efendimiz (s.a.v.) şöyle buyurmuştur;⁴

Yani “çocuk fitrata uygun doğar. Sonra anne babaları onu Yahudi veya Nasranî veya Mecusi yaparlar”. Aynı şekilde Müslüman veya Hindu yapan da anne babalarıdır. Bu hadisin anlamı çocuk büyüyünce anne babaları ço-

cuğu kiliseye götürüp Hıristiyan yaparlar şeklinde değildir. Anlamı sadece şudur ki anne babanın amellerini inceleyip çocuk ta onlar gibi olur. Çocuk taklit etme kabiliyetine sahiptir. Eğer anne baba tarafından iyiliklere zorlanmayacaksa, başkalarının etkisinde kalacaktır, başkalarını taklit edecektir. Bazıları “bırakın çocukları. Büyüyünce kendileri Ahmedi Müslüman olurlar” derler. Ben de diyorum ki eğer başka hiçbir ses kulağına gitmeyecekse belki büyüyünce İslamiyet hakkında duyunca kabul edecektir ama etrafta bu kadar ters sesler varken o ancak gördüğünü taklit edecektir, duyduğunu kabul edecektir. Eğer melekler ona iyi şeyler söylemeyeceklerse şeytan onun arkadaşı olacaktır. Eğer kulağına iyilikler fısıldanmayacaksa, kötülükler fısıldanacaktır. O da kötü olup çıkacaktır. Eğer sizler çocuklarınızı günahlardan korumak istiyorsanız gerekirse çocuklarınızı tamamen kötü çevrelerden ayırın. Ne yapın edin yeni nesli kurtarın, günahattan koruyun.

Çocuğun terbiyesi için yöntemler

1) Çocuk doğduktan sonra ilk uygulanması gereken yöntem ezandır. Bunu anlatmıştım.

2) İkinci yöntem şudur ki çocuğun temiz tutulması gerekir. Birileri diyebilir ki bu kadınların işidir. Doğrudur. Ama önce erkeklerde bu fikrin iyice yerleşmesi gerekir, sonra kadınlarda da oluşur. Erkekler kadınlara bunu anlatsınlar ki temiz olmayan bir bebeğin düşünceleri nasıl temiz olsun? Oysa görünen şudur ki aileler bunu hiç umursamazlar. Sohbetin ortasında eğer çocuk dışkısını yaparsa anneler sadece bir kumaşla silip, kumaşı da koltukaltlarına koyarlar. Hatta Kadiyan’ın etrafındaki köylerde bazı kadınlar çocuklarını temizlemek için ayakkabılarını bile kullanırlar. Sonra bir şekilde sağa

¹ Kenzul ümmal

² Buhari

³ Buhari

⁴ Buhari

sola atarlar, sözde görevlerinden kurtulmuş olurlar. Çocuğun bedeni temiz değilse ruhu nasıl temiz olsun? Oysa bedeni temiz olan bir çocuğun bu temizliği onun ruhunu da etkileyecektir, pak ve tertemiz kılacaktır. Pis kalmanın doğurduğu günahlardan kurtulmuş olacaktır. İlk günah meyillerinin pis kalma durumundan oluştuğu tıpa göre ispatlanmıştır. Çocuğun cinsel organları temiz olmazlarsa çocuk onlara dokunur. Bu ona bir haz verir ve şehvetin gücünü hissetmiş olur. Eğer çocuk her zaman temiz tutulursa ve büyüdükçe de ona “bak belli bölgelerin temiz tutulması, yıkanması şarttır” dense büyük ölçüde şehvetle alakalı günahlardan korunmuş olacaktır. Bu eğitime de ilk günden başlanması gerekir.

3) Çocuğa yemek zamanında verilmelidir. Bu çocuğa istek ve arzuları bastırabilme gücü verir. Böylece birçok günden sakınabilir hale gelir. Hırsızlık, yağmacılık vs. gibi birçok günah aslında arzulara hâkim olamamak, bastıramamaktan oluşur. Böyle bir insan duygularını kontrol altında tutma gücüne sahip değildir. Bunun sebebi de her ağladığında annesinin ona süt vermesidir. Böyle yapmamak gerek. Küçük çocuklara süt ve büyüklere de yemek sadece tayin edilmiş saatlerde verilmelidir. Bu ayrıca onda

- Dakik ve zaman kavramına hassas olma
- İstek ve arzuları bastırabilme
- Genel sağlık

İş birliğiyle çalışmanın alışkanlığı (böyle bir çocuk her seferinde herkesle birlikte yemek yiyeceği için bencil olmayacaktır)

İsraf etmeme alışkanlığı (sürekli bir şeyler atıştıran çocuk muhakkak bir kısmını atacaktır, yemeyecektir. Bu da zamanla israf

etme huyunu onda oluşturacaktır. Oysa yemek zamanında verilirse hepsini yiyecektir. Böylece azla yetinme alışkanlığını da kazandıracaktır

Hırsla karşı savaşmanın alışkanlığı (örneğin bir dükkânın önünden geçerken bir şey isteyecektir ama o ona verilmeyince arzusunu bastıracaktır. Bunu çok yapınca büyüene kadar hırsla karşı savaşma gücünü kazanmış olacaktır. Aynı şekilde evde duran bir şeyi isterse de “yemek zamanında verilecektir” denmeli. Bu onu daha güçlü yapacaktır) kazandıracaktır.

4) Çocuğa ihtiyaç giderme konusunda da saatlere tabi olma eğitimi verilmelidir. Bu sağlığı için de iyi olduğu gibi bedeninin uzuvlarına da dakik olma alışkanlığı kazandıracaktır. Belli saatlerde tualete gidince bağırsakları da belli saatlerde çalışmaya alışacaklardır. Böyle yaptıkça zaten ihtiyaç da o saatlerde olmaya başlayacaktır. Avrupa’da bazı insanlar tualete gitme ihtiyacından saatin ne olduğunu söyleyebilirler. “Saat herhalde şu kadar oldu” derler çünkü bağırsakları ancak o saatte çalışır. Çocuk için bu son derece önemlidir. Her şeyi zamanında yapan çocukta namaz ve diğer ibadetlerin alışkanlığı iyice oturur. Millet ve kavmin bir parçası olduğu için ona düşen milli görevleri ihmal etmeme alışkanlığını da kazanacaktır. Yersiz coşmalar ve heyecanlanmalar da azalacaktır. Yersiz heyecanlanmaların ana sebebi dakik olmamak ve zaman kavramına karşı hassas olmamaktır. Özellikle zamanında yemek yememek ve arada atıştırmak bu konuda çok tehlikelidir. Örneğin çocuk oynamak için dışarı çıkar. Yemek saati gelince annesi çağırır ama gelmez, oynamaya devam eder. Sonra alakasız bir saatte gelip isteyince annesi “dur otur biraz. Isıtıp vereyim” der ama ço-

cuk artık açlığa dayanamadığı için bağırır çağırır ve böylece heyecanlarını kontrol edemez hale gelir.

5) Aynı şekilde verilen yemeğin gerektiğinden fazla olmaması gerekir. Bu kanaati öğretir ve hırs yok edilir.

6) Verilen yemek çeşit çeşit olmalı. Et, sebzeler ve meyveler hepsi verilmeli, çünkü gıdalardan da çeşitli ahlaklar doğar. Muhtelif ahlakları elde etmek için farklı gıdaların verilmesi şarttır. Ama çocukluk dönemi için etin oranı sebzelere göre az olmalıdır çünkü et heyecan yaratan bir gıdadır ve fazla heyecan çocukluk dönemi için uygun değildir.

7) Çocuk biraz büyüyünce oyun oynar gibi ona bazı küçük işler verilmelidir. “Şunu getir, onu götür oraya bırak, bunu ona ver” denmeli. Benzer şeyler yaptırılmalı. Bir yere kadar da bağımsız olarak oynamaya da izin verilmeli.

8) Çocuğa kendi nefesine güvensin diye özel eğitim verilmelidir. Örneğin bir şey ortada olursa ve çocuk onu isterse ona “şimdi değil, falanca saatte vereceğim” denmeli. O şey de saklanmamalı, ortada bırakılmalı. her şeyin saklandığını gören çocuk kendisi de böyle yapacaktır ve hırsızlığı öğrenecektir.

9) Çocuğu çok fazla sevmek de doğru değildir. Sürekli öpülen çocuk çok kötü alışkanlıklar kazanır. Gittiği her yerde sevilmek ister ve bu ciddi ahlaki sorunlar doğurur.

10) Anne baba çocuğa karşı fedakârlık yapmalıdırlar. Örneğin çocuk hastalandığı zaman eğer onun için bazı yiyecekler yasak ise anne baba da yememelidirler. Hatta o dönemde eve bile getirmemelidirler. Çocuğa “sana yasak olduğu için bizde yemiyoruz”

demelidirler. Bu çocukta da fedakârlık yapabilme kabiliyetini oluşturacaktır.

11) Çocuk hastaysa çok dikkat edilmeli. Korkaklık, bencillik, huysuzluk, duygulara hâkim olamama vs. gibi birçok kötülük genellikle uzun süren hastalıklar neticesinde oluşurlar. Bazı hastalar etraftakileri çağırıp “ne olur gel yanımda otur” derken diğerleri yanlarından geçenlere “dikkat etsene, görmüyor musun? Kör müsün?” derler. Uzun hastalıklar bu gibi ahlaki bozukluklara sebebiyet verir. Hastalanınca insana iyi bakılır ve bu uzun sürerse iyi bakılmayı bir hak gibi görmeye başlar. İyileştikten sonra da aynı şekilde devam edilmesini ister.

12) Çocuklara korkutan hikâyeler okunmamalı. Bu korkaklığı doğurur ve böyle insanlar büyüyünce cesur davranamazlar. Eğer bir şekilde korkaklık oluşursa çocuğa kahramanların hikâyeleri anlatılmalı, cesur çocuklarla birlikte oynatılmalı.

13) Çocuğun arkadaşlarını da çocuk değil anne baba seçmeli. Hangi çocukta ahlaklar daha ala ise onunla arkadaşlık kurmasına izin vermeliler. Bu aynı zamanda anne babanın kendi eğitimi için de faydalı olacaktır. Aileler arasında bir nevi iş birliği de başlayacaktır çünkü falanca çocukla oyna dedikten sonra artık anne babalar daha yakından takip de edecekler.

14) Çocuğa yaşına uygun sorumluluk gerektiren işler verilmeli ki sorumluluk nedir anlasın. Hikâyeye göre birisinin iki çocuğu vardı. İkisini çağırdı ve birisinin eline bir elma verip “paylaşıp yiyin” demiş. Çocuklar elmayı alıp giderken babası “nasıl paylaşacağınızı biliyor musunuz?” diye sormuş. Çocuklar “hayır” cevabını verince o da “kesen az olan tarafı alsın, diğeri de çok olanı” demiş. Elinde

elma olan çocuk bunu duyunca “o zaman o kessin” demiş. Sanırım o fedakârlık yapma alışkanlığını kaybetmişti ama şunu da biliyordu ki eğer sorumluluk bana verilirse az almak zorunda kalacağım. Sorumluk sahibi yapmak için bazı oyunlar çok faydalıdır, özellikle futbol vs. Ama oyunlarda ayrıca kötü alışkanlıklar kazanmasın diye de dikkat etmek gerekir. Genellikle anne babalar kendi çocuğunun taraftarlığını yaparlar ve başkalarının çocuklarını zorla kabul etmeye mecbur bırakırlar. Böyle anne babaların çocuğu da inatçılığı öğrenir, “ille de benim dediğim olacak” demeye alışır.

15) Çocuğa “sen iyi birisisin” denmeli. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) “çocuklarınıza küfür etmeyin. Böyle yaparsanız melekler de ‘o zaman bu gerçekten de böyle olsun’ diyecekler ve çocuk gerçekten de öyle olacak” diyerek ne kadar ince bir noktaya temas etmiştir. Melekler bizim amellerimizi sonuçlandıran varlıklardır. Çocuğa “sen çok kötüsün” deyince o da zihninde “ben gerçekten de kötüyüm” düşüncesini yerleştirir ve yavaş yavaş öyle olur. Bu yüzden çocuğa hiç küfür edilmemelidir. Sadece iyi şeyler söylenmeli, “sen iyi birisisin” denmeli, iyi ahlaklar öğretilmeli. Bugün kızım benden biraz para istedi. Sol elini uzatınca ben “bu doğru değil” dedim. O da hemen “evet fark ettim. Bir daha yapmayacağım” dedi. Yani anlatınca hemen anladı.¹

16) Çocukta inatçılık oluşmasın diye özel çaba gösterilmeli. Bir konuda inat ederse hemen başka şeylerle meşgul edilmelidir. Sonra inat etmenin gerekçesi öğrenilip yok edilmelidir.

17) Çocukla saygılı bir şekilde konuşulmalıdır. Ona sen diye hitap edersek o da her şeyi

taklit ettiği için herkese sen diye hitap edecektir.

18) Çocuğun önünde yalan söylenmemeli, kibir gösterilmemeli, sert dil kullanılmamalı, yoksa o da bunları öğrenecektir. Genellikle çocuğu yalancı yapan anne babalardır. Örneğin anne çocuğun önünde bir şey yapmıştır ama sorulunca “ben yapmadım” der. Bu çocuğa yalan söylemeyi öğretir. Çocuk ortalıkta yokken yalan söylesinler demek istemiyorum tabi. Demek istediğim şudur ki eğer anne babalar kendi kötü alışkanlıklarından kurtulamıyorlarsa en azından çocukların önünde dikkat etsinler ki bir sonraki nesil kurtulmuş olsun.

19) Çocuk her tür uyuşturuculardan korunmalıdır. Uyuşturucular çocukların sinirlerini zayıflatırlar. Yalan söyleme alışkanlığı da bunların kullanımının sonucudur. Uyuşturucu kullanan birisi hiç düşünmeden taklit etme alışkanlığını kazanır. Vaat edilen Mesih’in birinci halifesi olan Mevlevi Nuruddin’in dinden uzaklaşmış, alakasını kesmiş ve uyuşturucu bağımlısı olan bir akrabası vardı. O bir seferinde yanında birini getirmiş ve “bunu da kendim gibi yapacağım” demiş. Birinci halife ona “sen kendin bozulmuşsun, bunu niye bozuyorsun?” demiş ama o dinlememiş. Sonra bir gün Mevlevi Nuruddin o çocuğu çağırması ve “neden onunla birliktesin? O işi gücü olmayan bir uyuşturucu bağımlısıdır. Sen bir mesleği öğren ve ayrıl” demiş. Bunun üzerine o çocuk ondan ayrılmış ve gitmiş. Ama belli bir müddet sonra uyuşturucu bağımlısı olan, başka bir çocuğu bulup getirmiş ve birinci halifeye “bunu da bozarsan o zaman anlarım” demiş. Yani onun gözünde “uyuşturucu kullanmak” demek bozmaktı. Birinci halife yeni gelen çocuğa da çok anlatmış, “benden para al ama

¹ İslamiyet’te bir şeyi almak için sağ el uzatılır*

bundan ayrıl” demiş ama o dinlememiş. Bir gün artık uyuşturucu bağımlısına “sen ne yaptın da bunu bu hale getirdin?” diye sormuş. O da “ben buna da uyuşturucu veriyorum ve neticesinde bunun irade gücü kalmamıştır. Bana mahkûmdur” demiş. Yani uyuşturucular insanın temel irade gücünü zayıflatan şeylerdir. Sonra en tehlikeli olan ahlaksal hastalık yalandır. Bu inanılmaz ince ve fark edilmez yollarla sirayet eder. Çocuk muhakkak bundan korunmalıdır. Bazı durumlarda bu hastalık kendi kendine bile oluşabilir. Çocukların hayal etme kabiliyeti inanılmazdır. Ne duyarsa ona zihninde bir şekil verir. Kız kardeşimiz küçükken her gün uzun rüyalar anlatırdı. Biz de bu kadar uzun rüyalar nasıl görüyor diye hayret ederdik. Sonradan öğrendik ki gece uyumadan düşündüğü şeyleri rüya sanırdı. Aynı şekilde çocuk düşündüğü her şeyi gerçek sanır ve bu yavaş yavaş onda yalan söyleme alışkanlığını doğurur. Bu yüzden çocuğa sürekli “bak hayal başka şeydir, gerçek ise başka” denmelidir. Hayal’in ne olduğunu çocuk iyice anlarsa yalan söylemekten de kurtulabilir.

20) Çocuk ayrı (ve görünmediği) bir yerde oynamamalıdır.

21) Çıplak gzymemelidir.

22) Her zaman hatasını kabul etsin diye alıştırılmalıdır. Bunun yöntemleri vardır.

Onların önünde anne baba kendi hatalarını açıkça kabul etsinler

Eğer çocuk bir hata yaparsa ona öyle bir şekilde “biz senin iyiliğini düşünüyoruz” desinler ki çocuk gerçekten önemli bir şey kaybettiğini düşünmeye başlasın. “Bu kadar üzüldüklerine göre herhalde çok önemlidir” demeye başlasın

Bir daha olmasın diye onunla sürekli konuşmalıdırlar. Sorunun ciddi olduğunu göstermek için gerekirse çocuğun verdiği zararı çocuğun önünde bir şekilde ödesinler. Bunu gören çocuk olayın ciddiyetini anlayacaktır. Başkasının suçunun başkası tarafından ödenmesi (Küffare) son derece kötü bir şeydir ama çocuğun eğitimi için böyle yöntemler faydalıdır

Azarlanacaksa muhakkak kimsenin önünde değil, ayrı bir yerde azarlansın.

23) Çocuklar biraz para sahibi yapılmalıdır. Bu onlara

- Sadaka verme alışkanlığı
- Azla yetinmek
- Akrabalara yardım etmek

gibi konuları öğretecektir. Örneğin çocukta üç kuruş varsa ona “git bir kuruşluk bir şey al ve arkadaşlarınla paylaş. İkinci kuruşla kendine bir şey al ve kalanı da sadaka olarak bir fakire ver” denilebilir.

24) Aynı şekilde çocukların ortak malları da olmalıdır. Örneğin bir oyuncak alınır ve “bu hepinizindir” denir. “Hepiniz bununla oynayın ve hiç kimse bozmasın, bozulmasın diye de dikkat etsin” denilebilir. Bu devletin mallarına karşı hassas davranma alışkanlığını da kazandıracaktır.

25) Çocuğa temel adap ve medeni davranışlar öğretilmelidir.

26) Çocuğun bedensel antrenmanı için de çaba gösterilmelidir. Zorluk çekeabilen bir çocuk olmalıdır. Bu hem dünyevi anlamda ilerleme hem nefsin ıslahı, ikisi için de faydalıdır. Ahlak ve ruhaniyetle ilgili verdiğim tanımını hatırlayacak olursak ancak belli özellik-

Maneviyat

leri kazanmış çocuk başarılı bir terbiyeden geçmiş sayılacaktır.

Çocuklarımızın Sahip Olması Gereken Şartlar

1) Kendisi ahlaklı olsun ve ruhaniyet sahibi de olsun. Birinci şartın yerine getirilip getirilmediğinin kriterleri şunlardır;

- Çocuk büyüyünce şeriat kurallarına harfiyen inansın ve amele dönüştürsün
- Güçlü bir iradeye sahip olsun ki fitnelerden etkilenmesin
- Kendi zaruri ihtiyaçlarını karşılayabilecek seviyede olsun ve hayatını koruyabilen birisi olsun
- Kendi mal mülkünü koruyabilecek seviyede olsun ve bunun için gereğini yapsın.

2) Başkalarını da kendisi gibi yapacak güce sahip olsun. İkinci şartın kıstasları şunlardır;

- Yüksek ahlakları sergilesin
- Başkalarının eğitimi ve terbiyesinde yer alsın, bunun için uğraşsın.
- İmkânlarını zayi etmesin.
- Hatta bunları cemaatin ve dinin faydası için kullansın.

3) Cemaatimizin kurallarına göre hareket etme kabiliyetine sahip olsun. Üçüncü şartın kıstasları şunlardır;

- Kendi sağlığına dikkat eden birisi olsun
- Cemaatin mallarını ve haklarını koruyan birisi olsun

- Başkalarına zarar veren herhangi bir şey yapmasın

- Gerekirse tüm milletin çektiği bir cezaı çekmeye hazır olsun

4) Tüm sevgileri arka plana atabilen, bastırabilen bir Allah sevgisine sahip olsun. Dördüncü şartın kıstasları şunlardır;

- Kelam-ı İlahiye (Kuran-ı Kerim) karşı son derece saygılı ve öğrenmeye hevesli olsun
- Nerede olursa olsun Allah'ın ismi geçince sussun, saygıyla dinlesin.
- Dünyada yaşamasına rağmen dünyayla bir alakası olmasın
- Allah'ın sevgisinin doğurduğu alametler onda gözüksün, belli olsun

Halife-tül Mesih II Mirza Beşirüd-din Mahmud Ahmed (ra)- 27 Aralık 1925 Tarihli Yıllık Toplantıdaki Konuşmasından

Kaynak: "Minhacut Talibin", Hz. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed (r.a.), Türkçe'ye çeviren: S.Atik Ahmad

"Avrupa veya Asya nerede olursa olsunlar, Allah (c.c.) yeryüzünde yaşayan temiz ruhların hepsini Tevhidde çekip İslâmiyet üzerinde toplamayı hedef edinmiştir.

Allah'ın (c.c.) bu isteğini gerçekleştirmek için dünyaya gönderildim. Siz de yumuşaklık, güzel ahlâk ve ısrarla duaya yönelmekle, bu hedefi gerçekleştirmeye uğraşın."

H.z. Mirza Gulam Ahmed

Kadiyanî (a.s.)

"Vadedilen Mesih'in Eserlerinden Seçmeler" adlı eserden

İlahi irfan nedir?

Birçok kişi ibadetlerinden imani lezzeti alamadıklarından şikâyetçidir.

Bunlar "Öyle bir püf noktası söyle ki, biz ilahi irfana varalım." diye sorarlar. Bu insan yaratılışının gayesidir. İlahi irfan yollarının insan tarafından bilinmesi lazımdır.

İrfan Arapça bir kelimedir. İlim ve irfan benzer kelimelerdir. İlim manası itibariyle genel bir anlam taşır. İrfan ise özel bilgiyi ifade eder. İrfan'ın en güzel tarifi "Allahü Teâlâ'yı tanımaktır."

İlahi irfan; bir insan Allah (c.c.)'ın sıfatlarını öğrendi. Bunu sadece okuyarak öğrendi diyelim. İşte ilahi irfan bu sıfatların o insanda görülmesiyle olur. Yani sadece bilgi olarak değil, insanın yaşayarak bu sıfatları öğrenmesi ile.

Bir insan Allah (c.c.)'ın birliğine inanırım diyorsa o irfan sahibidir denemez. Çünkü onun sahip olduğu sadece onun bilgisidir.

Çoğu insan dua eder, hatta ağlar ama "Rab nedir?" diye sorulsa buna bir izah getiremez. Bu engeldir. Karanlıkta bir şey tutmaya çalışan insanın durumuna benzer.

Bir insan bilgi sahibi oldu ve Allah (c.c.)'ı tanımak istiyor. Bu kişi bunu istiyor ama Allah (c.c.)'ın sıfatlarını bilmezse, O'nun yanından geçse dahi O'nu tanımaz.

Kısacası irfan, insanın Rabbinin bildiği tanıdığı bütün sıfatlarını kendi zatında yaşamasıdır. Peki, irfanın yolları nedir? Bakın bu yolda iki türlü insan vardır:

1. Çaba sarfeden
2. Hiç çaba sarf etmeden, irfana sahip olmak isteyen

Bu ikinci gruptaki insanlar bilmelidirler ki, Allah (c.c.) zikredildiğinde, istek duyarlar ama hiç çaba sarf etmezler. Bunların Allah (c.c.) ile görüşmesi mümkün değildir.

İrfan için çaba değil çabalar şarttır. Allah (c.c.)'ın irfanı ancak, O'nun lütfu ile mümkündür. Çünkü irfana ulaşmak o kadar yüce bir duygudur ki, ona dünyevi kurallar içinde ulaşmak mümkün olmaz. Ancak Allah (c.c.) lütfederse olur.

Allah (c.c.) tarafından, bana bahsedilen şeylere kim uyarsa o, kısa zamanda değiştiğini hissedecektir. Söylediklerimi dikkatle dinleyin. Bununla birlikte, bunlar bir sihirbazlık değildir. Bir gecede arif olamazsınız. Söylediklerimi aklınızda tuttuğunuzda, bir sıkıntı kalmayacak ve Kuran'ın anlattığı Allah (c.c.) ile ilişkiye gireceksiniz.

Duanın kabulü için doğru bir çaba şarttır. İki durum hariç:

1. Allah (c.c.) kuluna sen sadece dua et diye vahiy ederse. Mehdi (a.s.) zamanında veba için aşı yaptırmama emri gibi. Bu Allah (c.c.)'ın mucizesidir.

2. Çaba için elinde hiç imkân yoksa

Sadece dua ve sadece çaba ile insan Allah (c.c.)'ı elde edemez. O zaman doğru çaba ve doğru dua etmek gerekir. Dolayısıyla ilahi irfanın üç yolu;

1. Dua
2. Çaba
3. Bunların doğru şekilde yapılmasıdır.

Doğru çaba için, çabanızın kapsamlı olması lazımdır. Sınıf geçmek için tek derse çok değil, her derse yeterince çalışmak gerekir. Bu işte başarı için iki şart vardır;

1. Genel prensipler
2. O işle ilgili püf noktaları.

İrfanda da bu yollar geçerlidir. Genel prensipleri bilmeyen insan pratik yolları da bilemez. İnsan kendi tecrübeleriyle kestirme yolları öğrenir. Genel prensipleri bilmeyen insan için püf noktalarının önemi yoktur. O nedenle genel prensipler üzerinde duracağız.

İrfan kalple ilgilidir, dille ifade edilemez. Tatlı şöyledir denince anlaşılmaz. Ancak kişi onu tadınca bilir. İrfanda böyledir. Eğer bu durum kalple değil dille ilgili olsaydı, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ve Mehdi (a.s.) herkesi irfan sahibi yaparlardı.

İrfan elle tutulur bir şey değildir. İrfan açısından kim ne seviyededir, kimse bilemez.

Allah (c.c.)'a ulaşmanın bir yolu var, iki şeyin ortak noktasını bulmak. Bir insanın irfan sahibi olabilmesi için Allah (c.c.) ile ortak yönlerinin olması lazımdır. Bu yoksa irfan sahibi de olunamaz.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) "Siz Allah (c.c.)'ın ahlakıyla ahlaklanırsanız, Allah (c.c.)'ı görürsünüz." buyurdu. Allah (c.c.)'ın ahlakıyla kastedilen O'nun sıfatlarıdır. Öyleyse Allah (c.c.)'ın sıfatları nasıl elde edilir. Birçok insan istediği halde, kalpleri katı olduğu için bu sıfatlara sahip olamaz. Öyleyse insanın amellerine Allah (c.c.)'ın sıfatlarını nasıl yansıtacağız?

Öncelikle bu sıfatları bilmek lazımdır. İnsanın bunları bilmesi ve aklında bulundurması lazımdır. Kelime manalarını bilmek lazımdır ki insana etki etsin ve amelini yansısın. O

kelime söylenince, o sıfatla ilgili şeylerin insanın zihninde canlanması lazımdır.

Mesela Allah'ın en belirgin sıfatı Rahman oluşudur. Kulları daha istemeden, hatta ihtiyacının ne olduğunu tam olarak bilmezken, Allah-u Teâlâ kullarının ihtiyacını bilir ve daha onlar istemeden bazı ihtiyaçlarını karşılar. İlahi irfanı isteyen birisi Allahın bu sıfatını anlayabilmek için onu yaşamalı ve elinden geldiğince ihtiyaç sahibi insanların durumlarını gözeterek daha onlar istemeden yardım etmeye çalışmalıdır. Anlaşılabileceği gibi Allahın bu sıfatını sadece dil ile söyleyerek Rahmanı anlayamayız.

Vadedilen Mehdi (a.s.) şöyle der; "İnsan Kelime-i Tevhidin hakikatini yakalayınca ve fiilen hayatını ona göre düzenleyince maneviyatta büyük ilerlemeler kaydedip Allah'ın (C.C.) harikulâde ve şaşılabilecek kudretlerine (mucizelerine) mazhar olur."

Tevhid nimetini elde eder etmez insanın harikulâde değişikliğe uğraması bir gerçektir. Bu makama ulaşmış insan kin, haset, gösteriş vs. putlardan kurtulur. İnsan, kibir, kendini beğenme, gösteriş, kin tutma, düşmanlık, haset, bencillik, iki yüzlülük, sözünde durmamak vs. gibi putlardan kurtulmadığı müddetçe gerçek muvahhit olamaz ve söz konusu değişikliğe uğrayamaz.

Bu putlardan kurtulmadığı müddetçe ona "la ilahe illallah"a iman eden kimse denemez. Çünkü içinde bu kötülükleri taşıyan tevekkül sahibi değildir. Nitekim sadece dille: "la ilahe illallah"ı ikrar etmesi hiçbir işe yaramayacaktır. Böyle kimse "La İlahe İllallah"ı okumasına rağmen nefesine (hâkim olmayıp) hoşuna gitmeyen bir şey vuku bulur bulmaz öfkeli nefis ona hâkim olur ve onun mabudunun yerine geçer.

Adamın biri Vadedilen Mesih ve Mehdi'ye (A.S.), eline tesbih alıp çekmenin doğru olup olmadığını sordu.¹ Vadedilen Mesih (A.S.) şöyle buyurdu: "Bu şekilde tesbih çekenin gerçek amacı tesbih tanelerini saymaktır. O, hedeflediği sayıyı tamamlamak ister. Şimdi o, zikretmek veya sayı saymak işinden ancak birisine kendini verebilir."

Bu bir gerçektir ki, sayı tamamlamak peşinde olan, gerçek tövbeden mahrum kalır. Allah (C.C.) aşkında yok olmuş peygamberler ve diğer kâmil kimseler ne tesbih tanelerini saymış ne de buna gerek duymuşlar. Hak Ehli her an Allah'ı (C.C.) zikrederler. Böyle bir soruyu sormak bir yana bunu düşlemek bile onlara göre beyhudedir. Sevgilisinin ismini sayarak anan bir âşık tanıyor musunuz? Allah'ı (C.C.) gerçekten seven ve kâmil teveccüh ile Allah'a (C.C.) (her an Allah ile meşgul olma vasfına) sahip olan kimsenin sayı düşünmesi imkânsızdır. Çünkü zikir onun ruhunun gıdasıdır. O Allah'ı (C.C.) zikrettikçe zevk ve lezzet alır ve bu yolda ilerleme kaydeder. Fakat amacı sayının tamamlanması olunca, insan bunu zoraki iş imiş gibi tamamlayacaktır. (Ve hiçbir mertebe elde edemeyecektir.

Adamın biri: "O zaman namazdan sonra otuz üç kere tesbih çekmenin hükmü nedir?" diye sorunca, Mehdi (A.S.): "Aslında Peygamber Efendimiz (S.A.V.) muhatabın mertebesine göre ona nasihat ederdi." Bu gerçeği göz ardı ettikleri için insanlar zorluklarla karşılaştılar.

Nitekim onlar: "Bu iki hadis birbirine ters düşmektedir" derler. Hâlbuki sundukları iki hadis arasında hiçbir ihtilaf bulunmaz. Çün-

kü hadiste edilen nasihat değişik kişilerin değişik mertebelerini göz önünde bulundurarak yapılmıştır.

Mesela, Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.) bir kişi gelir ve O'na: "İyilik nedir?" der. Peygamber Efendimiz onun annesi ve babasına karşı saygılı olmadığını bilir ve ona cevaben: "Anne-babaya karşı saygılı olmak iyiliktir" buyurur. Şimdi hiç kimse bu hadisi örnek göstererek, diğer bütün iyilikleri terk edemez. Otuz üç kere tesbih çekme hadisinin hikmeti de işte budur. Kur'an-ı Kerim "Fela ha ulaşasınız diye Allah'ı (C.C.) çok çok anın"² buyurmaktadır. Şimdi Allah'ın (C.C.) sadece otuz üç kere anılması kesinlikle çok çok anma anlamına gelmez. Unutmamanız gerekir ki, otuz üç kere tesbih çekmek meselesi de, muhatabın manevî mertebesini göz önünde bulundurarak söylenmiş bir sözdür. Yoksa Allah'ı (C.C.) zevk ve lezzetle zikredenin sayılarla işi ne? Çünkü o sevgilisini sayısızca anar.

Kaynak: "İrfan-ı İlahi", Hz. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed (r.a.), Türkçe'ye çeviren: S. Atik Ahmad

¹ Tesbih çekmek ve tesbih etmenin bir birinden farklı olduğunu aklımızdan çıkarmamız gerekir. Tesbih eden sayıyı göz önünde bulundurmazken tesbih çeken sayıya önem verir.

² Enfal; a.46

Minhac-ut Talibin'den

Allah'a şükrediyorum ki O bir kez daha bize, gönderdiği elçiyi haklı çıkartan mucizelerin birer parçası olmayı nasip etti. Herhangi bir dünyevi izzet ve şan için değil, bir dünyevi istek ve arzu için değil, para pul için değil, rahat ve konfor için değil, sadece Allah'ın ismini yüceltmek için, Ona olan inancımızı güçlendirmek için burada toplanmayı nasip etti. Ona dua ediyorum ki bizim niyetlerimizi düzeltsin, amellerimizi ıslah etsin.

Şimdi de Allah'ın lütfuyla anlatmayı arzula-
dığım konuya dönmek isterim. Ama başla-
madan önce bugünkü konuşmanın iki parça-
dan oluştuğunu söylemek istiyorum. İlk kıs-
mı ana konu olmayıp bu senelik toplantı ve-
silesiyle cemaate bildirmek istediğim konu-
dur. İkinci kısmı uzundur ve ilmi bir konu-
dur. Allah izin verirse bugün içerisinde ona
da başlamış olurum. Daha önceki alışkanlı-
ğım gibi bu konunun detaylarını sırası gelin-
ce anlatırım.

*(Bu aşamada toplantı organizatörleri Hu-
zur'a oturanlara daha çok sıkışıp oturmaları-
nı söylemesini rica ettiler çünkü dışarıdan
yığınla insanlar geliyorlardı ve oturacak yer
kalmamıştı)*

Biz bu sefer çok geniş bir toplantı yeri hazır-
lamıştık ama Allah bize "Ben beklentileriniz-
den daha çok veririm" demek istiyordu. Ar-
kadaşlar sıkışsın ki dışarıdan yeni gelenler
de yer bulabilsinler ama bunu yaparken ses-
sizlik olmalıdır, konuşmaktan dikkat da-
ğılmamalıdır. Bu ara çok öksürüyorum ve bu
nedenle sesim kısılmıştır. Gerçi Allah'a olan
umudum güçlüdür ve anlatmak istediklerimi
anlatabileceğime inanıyorum ama dünyevi

vesile ve sebeplere de edepsizlik, umursa-
mazlık yanlıştır. Bu yüzden herkes sessizce
otursun ve dikkatle dinlesin.

Her şeyden önce zatımla ilgili bazı yanlış
anlaşımları gidermek istiyorum. Kadiyan
dışına gidip-gelen arkadaşlarımla isim ver-
meden söylediklerine göre bazı kimseler
benim hakkımda "O ne yapıyor ki, hep boş
oturuyor. Biz bir şey göremiyoruz" diyorlar.
Aslında benim yapıma ters düşmesine rağ-
men böyle düşünenler için işlerimi anlatmak
istiyorum ki şüpheleri varsa giderilsin. Şüp-
he bir zehirdir ve derinlere oturdukça ka-
vimleri bile helak eder, öldürür.

Yakın geçmişimle ilgili daha detaylı bilgi ve-
rebileceğim için onu anlatayım ki arkadaşla-
rımız gücümün yettiği kadar çalıştığımı anla-
sınlar. Gerçi birisi daha da çok çalışmanın
yöntemini anlatırsa onu da dinlemeye ve
uygulamaya razıyım ama şimdilik bugünler-
de yaptıklarımı anlatayım.

Sabah kahvaltıdan sonra bayanlar için yeni
açılmış medresede eğitim veriyorum. Bu
medresede eğitim görmüş bayanlara dini
eğitim veriliyor. Benim hanımlarımla üçü ve
kızım da burada okuyorlar. Başka birçok
bayan da vardır. Çok sayıda yüksek eğitim
almış bayan öğretmen bulamadığımız için
bölmeler yapıp erkekler eğitim verirler. Bu-
günlerde ben Arapça öğretiyorum. Mevlevi
Şeyr Ali İngilizce öğretiyor ve Muhammad
Tufail Bey de coğrafya. Ders bir saat onbeş
dakika boyunca devam ediyor. Asıl süre
kırkbeş dakikadır ama tüm hocalar biraz
uzatıyorlar çünkü o süre çok azdır ve veril-
mesi gereken eğitim fazla. Sonra cemaatin

arkadaşlarıyla görüşmek için ayrılmış olan odaya gidiyorum. Bu günlerde o odanın şekli çok farklıdır. Hepsi boşaltılmıştır. Eskiden çalışma odası olan bu oda kitaplarla dolu olurdu. Saat dokuzu çeyrek geçe buraya gelince günlük resmi işlerime başlıyorum. Burada cemaatimizin intizam ve yönetimiyle ilgili işlere bakıyorum, dokümanları inceliyorum ve genel planları ve hedefleri değerlendiriyorum. Saat on'a doğru postacı geliyor ve ortalama altmış ila yüz arasında cemaatle alakalı mektuplar getiriyor. Bunları tek tek okumak, değerlendirmek ve gereğini yapmak en az iki-iki buçuk saatimi alıyor. Ancak bir'e doğru bitirebiliyorum. Sonra yemek yiyip namaza gidiyorum. Namazdan sonra yine cemaatin işlerine dönüyorum. İlmi konularda araştırmalar yapıyorum çünkü birçok kitabı aynı anda başlattım. İkinci namazından dönüp arkadaşlarla oturuyorum, sorunları varsa çözüyorum. Sonra ders olursa derse yoksa gelen mektupların cevaplarını yazmaya başlıyorum. Akşam namazından sonra yemek yiyip yatsı namazına kadar araştırmalar yapıyorum, kitaplar okuyorum. Yatsı namazından sonra yine çalışma odasına gidiyorum ve gece on ikiye kadar Kuran-ı Kerimin tercümesini yapıyorum. Sonra ilmi zevkim için kitaplar okuyorum ama bundan da yine cemaat faydalaniyor. Bir'e doğru yatağa girerken yorgunluktan dolayı uyku kaçıyor. Gözümün önündeki şeyler sinirlerim yıpranmış oldukları için sanki hareket ediyorlar ve işte bu keşmekeş içerisinde bir şekilde uyuyorum. Sabah namazıyla bu silsile yine başlıyor.

Son birkaç aydır rutinim bu şekildedir. İlave-ten yine bu süre içerisinde "*Hasti-e-Bari-Teâlâ*" konusundaki konuşmamı gözden geçirip neredeyse sıfırdan yazdım. Bunu yaptığım gecelerde saat üç'e kadar uyumazdım.

Bu durumda boş oturduğum bir zamanımın olduğunu zannetmiyorum. Yemek yerken bile cemaatin geleceği ile ilgili planlar yapıyorum, sunulan önerileri değerlendiriyorum. Eşlerim bazen "*şimdi müsaittir*" deyip yemekte bir şey soruyorlar ama her ne kadar bunu sevmesem de bazen onlara kuru bir cevap verip "*şu anda önemli bir işle ilgili düşünmekte olduğumu görmüyor musunuz?*" demek zorunda kalıyorum. Yani yemek yerken bile zihnim meşguldür. Her ne kadar doktorlar yemek yerken düşünmenin hazım açısından zararlı olduğunu söylerlerse de zihni büyük bir konuyla meşgul olan birisinin aklına doktorların tavsiyesi gelmez.

Kendim hakkımda "*ne yapıyor ki*" itirazını duyunca aklıma herkesin gönlünü almaya çalışan birisinin hikâyesi geldi. Hikâyeye göre birisi oğlu ve eşiyle birlikte bir yere gidiyormuş. Yolda onları gören birileri "*ne kadar aptal bunlar, eşiğin sırtı boş ve baba oğulda yürüyorlar*" demiş. Bunu duyan baba eşiğin sırtına binmiş. Çok geçmemiş ki bu sefer başka birileri "*ne zalim birisi, kendisi utanmadan eşiğe binmiş, oğlunu da yürütüyor*" demişler. Şaşırın baba bu sefer kendisi inmiş, çocuğunu bindirmiş. Tabi bu durum çok sürmemiş. Bu sefer birileri "*hele bir bakın. Yaşlı baba ayakta ve sığa çıkmış eşiğin sırtına*" demişler. Bunu duyan baba oğul kafa kafaya verip karar vermişler ki ancak ikisi eşiğe binerlerse eleştirilerden kurtulurlar ama nafiye. Biraz ileri gidince birisi "*Ne utanmaz bunlar. Savunmasız zavallı hayvana binmişler, eziyet ediyorlar*" demiş. Şaşkına dönmüş baba oğul da tüm seçeneklerin itirazına maruz kaldığını görünce son çareyi denemeye karar vermişler. İkisi eşiği sırtlamışlar ve başlamışlar yürümeye. Ama bu durum çok sürmemiş çünkü eşek rahatsız olmuş ve sağa sola tekme atmaya başlayınca

Maneviyat

tam köprüden geçerken aşağı düşmüş ve ölmüş. Baba ve oğul da herkesi memnun etme çabalarının abes olduğuna karar verip morali bozuk bir şekilde evlerine dönmüşler. Yani insan ne yaparsa yapsın, her zaman itiraza maruz kalır.

Cemaatimizde bir kısım “siz gece gündüz çalışıyorsunuz. Hiç durmuyorsunuz” derken diğeri de “ne yapıyor ki, biz bir şey göremiyoruz” diyor.

Eğer bir şey görmemek boş oturmanın alametiye Allah da herhalde hep boş oturur, hiç bir şey yapmaz çünkü Onu da kimse bir şey yaparken görmez.

Unutulmamalıdır ki işler çeşit çeşittir. Bazı işler cismanidir, bedenseldir ama bazıları tamamen zihinseldirler. Milletin hayrı için gece gündüz düşünen, planlar yapan birisini gören “boş boş oturuyor” diyebilir. Oysa “bir hamal çalışır ama zihnini çalıştıran birisi çalışmaz” diyen kendisi cahildir. Düşünce insanı bir gecede yaşlandıran şeydir. Bedensel iş ise daha da kuvvetlendirir. Hâlbuki bedensel iş görünür ve zihinsel iş görünmez. Zihinsel çabayı ancak yakın oturan, birlikte çalışan fark edebilir. Geçen sene İngiltere’ye gidince bazı İngiliz vatandaşları Müslüman olmamalarına rağmen görüşmeye geldiler. Çalışma tempomu görünce “böyle çalışmayın; bu sağlığınız için zararlıdır. Biraz da dinlenmeniz gerekir” demişlerdi. İnsan gerçeği ancak görüşünce anlar. Peygamber Efendimiz (s.a.v.)

خَيْرُكُمْ خَيْرُكُمْ لَا هَالِكُمْ

demiştir. “Aranızda en iyi olanı ailesiyle en iyi olanıdır.” Bu gösteriyor ki kocası hakkında eşinin şahadeti son derece ağırlık taşır. Müslümanlar da bu yüzden Peygamber Efendi-

miz’in eşi olan Hazreti Hatice’nin şahadetlerini beyan ederler.

Daha birkaç gün evvel bir mübelliğ hakkında şöyle şöyle demiştir diye şikâyet aldım. Kendisine sorunca “çoğunu demedim ama sadece sizinle birlikte çalışan insan, çok çalıştırdığınız için zor duruma düşüyor,” yani benim ne yaptığımı ancak benimle birlikte çalışanlar bilir.

Allah bana çocukluğumdan beri okuma alışkanlığı bahşetmiştir. Çocukluktan kastettiğim Vâdedilen Mesih’in vefatından sonra ki dönemdir. Bu alışkanlığım yüzünden sağlığım o kadar etkilenmişti ki bir seferinde He-kim Mevlevi Nuruddin bir doktorun tavsiyesi üzerine bana kesinlikle sürekli ve en az yedi saat uyumam için tembih etmişti. Sıkı tembihten sonra da “bak doktoru dinlemeyen birisi zarar görür. Sen bu emrime karşı çıkma” demişti. Ama aşırı hastalanmadığım sürece benim uykum dört buçuk ile altı saat arasında kalıyor. Bu yüzden sinirlerim yıpranmıştır. Benimle namaz kılanlar her gün okuduğum sureleri bile bazen karıştırdığımı bilirler. Gözler o kadar zayıf düşmüşler ki bazen her tarafım kararıyor. Bütün bunlara rağmen ben gece gündüz anlattığım şekilde çalışıyorum. Böyle düşünceler vesveseleri doğururlar ve bu yüzden onların düzeltilmesi şarttır. Bu yüzden bu açıklamayı uygun gördüm. Şimdi bu toplantıya gelenler sanabilirler ki iki gün konuşma yaptım. “Bunda ne var” diyebilirler. Ama anlatacağım şeyleri araştırmak için ne kadar okumam ve çalışmam gerektiğini bilmezler. Anlatacağım mesele ile ilgili çeşitli dinler ne demişlerdir? Bu ancak birçok kitabı araştırınca ortaya çıkıyor. Bugün konuşacağım konu ile ilgili en azından bin iki yüz sayfa okumuşumdur. Okuduğum kaynaklardan çok azını sorgusuz

sualsiz kabul ettim. Daha çok amacım çeşitli düşüncelerin kıyaslanmasıydı. Aklıma gelen fikirlerin Allah'ın lütfü olduğu doğrudur ama bu lütfunu cezp etmek için çaba gerekir, düşünmek gerekir, yoğunlaşmak gerekir. Bu iki günlük konuşmanın geçmişi vardır. Uzun süren çabalar ve araştırmaların neticesidir. Sonra konuşmamı kaleme alıp yazan da genellikle eksik yazıyor, hatalar yapıyor. Sonra yazdığını düzeltmek yine bana düşüyor ki konunun mantık sırası ve içeriği bozulmasın.

Sonra deniliyor ki ben çok az kişiye görüşme fırsatı tanıyorum. Geçen toplantılarımızdan birisinde ben bir araya gelmek ve görüşmenin faydalarını anlatmıştım. Bu sebepten zaten bu toplantılarda başka çok önemli işlerin olmasına rağmen arkadaşlarla görüşmek için zaman ayırıyorum. Bu şekilde ayrı ayrı görüşünce bazen ilk senesinde, bazen ikinci ve bazen de üçüncü senesinde artık onları yakından tanımaya başlıyorum. Şimdi belki cemaatin binlerce ferdini yakından tanıyorum. Jalsa günleri dışında da ayrı ayrı görüşmek için fırsatlar yaratıyorum. Ama bire bir görüşmenin gerekçeleri de olmalıdır. Herkesin yanında söylenemeyecek bir şey olmalı. Oysa çoğu zaman arkadaşlar gelip ayrı görüşmeyi talep ediyorlar ve böyle bir görüşmeyi ayarlayınca söyledikleri şey sadece *"biz dua için rica edecektik"* oluyor. Bu herkesin yanında söylenebilecek bir şeydir ama bu şekilde en az on beş yirmi dakikamı harcamış oluyorlar. Günlük işlerimi anlatırken mülakat ve görüşme işlerimi de anlatmıştım. Ayrı görüşmek isteyenlere ayrı zaman ayırıyorum ama tecrübelerim bana gösteriyor ki genellikle böyle ayrı görüşme talep edenlerin bir gerekçesi olmuyor. Bu yüzden sekreterime özellikle bunu sorması için talimat verdim ve ayrı görüşmek için bir gerekçesi olanlarla ayrı görüşüyorum. Artık hiç

boş vaktim olmadığını anlamışsınızdır. Yirmi dört saatin hepsi kullanılıyor. Bunları kırk sekize çıkartacak halim yoktur. Yemek içmek tuvalete gitmek uyumak gibi beşeri ihtiyaçların süresini azaltabilirim ama bunları yok etmek elimde değildir. Bu durumda gerçek bir gerekçe olmadığı halde ayrı görüşmeyi kabul edersem cemaatin işleri etkilenir. Bazen gelen arkadaşlar elimi tutup dakikalarca *"ne olur benim için dua edin"* deyip dururlar. Her dediklerinde *"edeceğim"* demek mümkün olmadığı için ancak arada bir söylüyorum ve sonra yine onları dinlemeye devam ediyorum. Ama bunun gibi olayları durdurmak istiyorum ve o da sizin faydası içindir. Vaktim olacak da sizin için çalışacağım. Vaktimi harcamadan bana dua için söyleyen daha çok dikkatimi ve ilgimi çekiyor ve dua ederken daha çok aklımda oluyor. Böyle yaptıklarında vaktimin kıymetini anladıklarını anlıyorum. Oysa elimi tutup dakikalarca bırakmayanların önünde yüzüm gülüyor ama falanca işim eksik kalıyor diye içim gidiyor. Bu şekildeki gereksiz mülakatları durdurmak istiyorum ama gerçekten gerekliliği varsa gece gündüz hazırım. Ben görüşmenin önemini biliyorum. Nasıl ki gereksiz yere görüşenlerin yaptıklarını yanlış buluyorsam aynı şekilde hiç görüşmek istemeyenleri de yanlış buluyorum. Her fırsatınızda buraya gelin ve görüşün. Özel bir hastalık veya başka özel konular gibi konular söz konusu olunca ayrı mülakat da isteyin. Bazen arkadaşlar talep ettikleri özel görüşmede sorular getiriyorlar ve bunu görünce ben çok üzülüyorum. *"Keşke herkesin yanında sorsaydılar da herkes faydalansaydı"* diyorum. Örneğin namazda dikkatin dağılmasından nasıl kurtulunabilir sorusu vardır. Şimdi bu herkes için faydalıdır. Ama özel bir mülakatta sorulunca diğerleri mahrum kalıyor. İşte durdurmak istediğim mülakatlar ve görüş-

meler bu tür görüşmelerdir. Yoksa genel olarak görüşme ve bir araya gelme emri Kur'an-ı Kerimde de vardır. Allah: "Doğru kimselerle birlikte ol," yani Allah ile gerçek bir bağ ve alakası olanlarla birlikte ol, görüş ve sohbetinde bulun diyor. Velhasıl görüşmek şarttır ve o kadar önemli bir şarttır ki Vâdedilen Mesih (a.s.) "Görüşmek için gelmeyenlerin imanı tehlikededir" demiştir. Bazı arkadaşlar buraya kadar geliyorlar ama arka sıralarda oturup dönüyorlar. Belki onları gördüğümü sanıyorlar. Bizim ailemizin fertlerinin gözlerinin gözkapakları fazla etli olduğu için çok açılmıyor, zorla açmaya çalışınca da ağrıyor. Buraya gelenlere nasihat ediyorum ki geldiklerinde muhakkak görüşünler. Ne kadar kalacaklarını ve geldikleri yer hakkında bilgi versinler. Böylece özel olarak onlar için dua etme isteği doğacaktır.

Dua derken bir şüpheyi daha gidereyim. Belki bazılarınız "dua için söylemenin anlamı yoktur. Bu kadar insan için nereden vakit bulacaklar da dua edecekler" diyebilir.

Şüphesiz her dua ettirmek isteyen için ayrı ayrı yarım saat oturup özel olarak dua etmiyorum. Zaten böyle yapmam da mümkün değildir. Her gün yüze yakın dua ricaları vardır ve bunlardan bazıları sürekli dua etmemi istiyorlar. Bunları da sayarsak bu sayı daha da artar. Her birisi için bir dakika bile ayrılırsa ve İslamiyet için gereken dualar da dikkate alınırsa her oturumda en az üç dört saat dua etmek gerekir. Bu yüzden ben de Vâdedilen Mesih'in yöntemini kullanıyorum. O bir taraftan mektupları okurken içinden de dua ederdi. Bende böyle yapıyorum. Bu, mektuba daha iyi yoğunlaşmama da yardımcı oluyor. Bazen sekreterim mektubu okurken ben "böyle değil, şöyle yazmıştır" diyorum ve benim dediğim çıkıyor. Böyle dua

ederken mektubun okunması özel bir etki yapıyor ve mektubun içeriği zihnime kazanıyor. Bu sizler için dua etmemin birinci yöntemidir. Ayrıca nafile namazlarımda dua ediyorum. Hatta son zamanlarda cemaatin gelişmesi ve sorunlarının çözülmesi için her farz namazda da dua ediyorum. Bu dualarımda Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ve Vâdedilen Mesih'e durud yolladıktan sonra onların derecelerinin yükselmesi için dua ediyorum. Sonra onlar tarafından başlatılmış misyon için faydalı olabilmemiz için dua ediyorum. İnanmayanlara Allah akıl versin diye dua ediyorum. Cemaatimizin çektiği zorluklar ve yaşadığı sıkıntıları yok etsin, ilerlemenin yollarını açsın. Kabil de yaşanan olaylardan beri Allah orada yaşayan Ahmedî Müslümanların yardımcısı olsun, onlara başarı nasip etsin ve düşmanın şerrinden korusun diye dua ediyorum. Sonra Allah İslamiyet'in gerçeğini hem batıda hem doğu da yaysın ve herkesin gönlünü bu noktaya getirsin diyorum. Sonra tüm cemaat için dua ediyorum. Bu duamın özeti şu şekildedir ki Allah cemaatimizin mali, cismani, ahlaki, ilmi, ruhani ve diğer her alandaki engellerini yok etsin ve gelişmeleri için uygun ortamlar yaratsın. Sonra cemaatin önemli işleri için dua ediyorum. Sonra bana dua için yazmış olanların önü açılsın, sorunları çözülsün diye dua ediyorum. Bunu yaparken eğer kalbimi özellikle etkileyen birisi varsa onun ismini anarak dua ediyorum.

Sonra "Ya Rabbim, cemaatimizin sadece bugünkü üyelerine değil, onların gelecekteki nesillerine de fazıl ve lütuf kapılarını aç" diyorum. Aynı şekilde cemaat için çalışan kısım için dua ediyorum. Allah onlara işlerini gerçek anlamda anlamayı nasip etsin, farzlarını yerine getirme kabiliyeti versin diyorum. Fazıl kapıları onlara açılsın, insan sev-

gisi onlara bahşedilsin, işbirliği yapma kabiliyeti verilsin. Aynı şekilde kalan cemaat de onlara karşı sevgi duysun, işbirliği yapmak istesin diyorum.

Sonra tebliğ yapmak için evlerini ve ailelerini terk edip gidenlerin aileleri için dua ediyorum. Sonra dünyanın neresinde olursa olsun, musibet ve sıkıntı içinde olan herkes için dua ediyorum. İşte bu duaları tüm farz namazlarımda ve nafile namazlarımda da yapıyorum. Bundan sonra eğer birisi dua etmiyorum diyorsa gündüz vakti “*güneş yoktur*” diyen gibi olur. Benim ettiğim dualar kadar insanların yüzde doksanı kendileri için bile etmezler diye düşünüyorum.

Bir konu daha var. Bazı kimseler “Halife ile ihtilaf ve fikir ayrılığı caizdir” deyip “bizim de bu yüzden falanca konuda ihtilafımız vardır” diyorlar.

Bu konuyu zaten ben kendim söylemiştim ve yine söylüyorum. Halife ile ihtilaf caizdir. Ama her şeyin bir anlamı vardır, bir sınırı vardır. Söylenen şeyin amacını aşmak aklın alameti ve belirtisi değildir. Kim diyebilir ki doktorların her dediği doğrudur? Kimse diyemez. Ama buna rağmen onlarca kez hata yaparlar. Ama yine de kimse “*doktorlar yanılabilirdiğine göre biz kendi reçetemizi kendimiz yazalım*” demez. Neden? Çünkü doktorlar bu işin eğitimini almış insanlardır ve onların fikirleri bizimkinden üstündür. Aynı şekilde avukatlar da hata yaparlar ama mahkemelerde onların dediğine kulak verilir. Evet, ihtilaf caizdir ama bunun suyunu çıkartmak gerekir. Elini bir halifenin eline veren birisi inanıyor ki O (Halife) Allah tarafından seçilmiştir. İş gece gündüz insanlara yol göstermek ve dini meselelerini çözmektir. Onun fikrine saygı duymak son derece önemlidir. Evet, ihtilaf caizdir ama bu yolu seçen iki artı iki gibi emin olmalıdır. Ayrıca bunu yapma-

dan önce ihtilafı konuyu halifenin önüne koymalıdır. “*Ben şu şu sebeplerden dolayı farklı düşünüyorum*” demelidir. Hastalar da bazen doktorlara “*biz tam emin olamadık, isterseniz birkaç test daha yapalım*” diyorlar. Aynı şekilde farklı fikirleri savunan birisi için öncelikle bunları halifenin önüne koyup onun fikrini alması şarttır. Doğrudan kendisinin yaymaya kalkışması yanlıştır. Eğer kimin aklına ne gelirse yaysın konusunu da caiz kılsak İslamiyet’in eseri bile kalmaz. Herkes doğru kararı verecek kabiliyete sahip değildir. Böyle olmasaydı Kuran-ı Kerim emniyet ve korku ile ilgili bir şey duyarsanız amirlerinize götürün demezdi.¹ Amirler hata yapmaz mı? Muhakkak yaparlar. Ama yine de onların görüşü muhterem kılınmıştır, değer verilmiştir. Eğer onlar için böyleyse dini Halifenin görüşü neden aynı saygıdeğerliği hak etmesin? Dediğim gibi herkes her konuda doğru kararı verecek güçte değildir. Bir seferinde Vâdedilen Mesih (a.s.) “*Allah’ın sevgisini kaybetmemek için birisi yüz kere de evlense caizdir*” demiştir. Bunu duyan birisi oradan ayrılınca arkadaşlarına “*artık dört evlilik sınırı kalkmıştır. Vâdedilen Mesih ‘yüze kadar caizdir’ dedi*” diye konuşmaya başladı. Sorulunca Vâdedilen Mesih “*Ben eğer eşleri sürekli vefat ederse ve vefat ettikçe bu da takva için evlenirse yaşı ne olursa olsun caizdir, demek istemiştım.*” buyurdular.

Sözün özü herkes doğru kararı veremez ve cemaatin ittihamı ve birliği için farklı düşünen kimsenin bunu halifeye sunup fikrini alması şarttır. Bunu yapmayıp da ihtilafı kalbinde taşıyıp kendi başına yaymaya çalışan birisi haindir, kendisini ıslah etmelidir.

Kaynak: “Minhac-ut Talibin”, Hz. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed (r.a.), Türkçe’ye çeviren: S. Atik Ahmad

¹ Nisa (4) sûresi, ayet 84

Sihhat Cismani “Kuru Kayısı”

Kendi Küçük Yararı Büyük Meyve:

Kuru Kayısı

Kuru meyve yaş meyvenin içerdiği yüzde 80-95 oranındaki suyun yüzde 10-20 oranlarına düşürülmesiyle elde edilir. Bu kurutma işle-

mi sonrası C vitamini dışında bütün lerin korunduğu kuru meyveler, vücudu yüksek antioksidan potansiyelleriyle serbest radikallere karşı korurlar.

Türk damak tadına en uygun kuru meyvelerden biri de kuru kayısıdır. Kuru kayısı içerdiği vitaminler ve minerallerce çok zengindir. Özellikle potasyum yönünden zengindir. Potasyum minerali, normal kalp atışı, kan basıncının ayarlanması ve kasların kasılıp gevşeme hareketinin gerçekleştirilmesi için önemlidir.

Kayısıda bol miktarda bulunan diğer besin ögesi ise A vitamininin öncüsü olan beta karotendir. Beta karoten, kanserin, özellikle akciğer kanserinin, kalp hastalıklarının ve kataraktın önlenmesine yardımcıdır. A vitamini akne gibi bazı cilt bozukluklarını önler, büyümeye yardımcıdır, görme fonksiyonlarını güçlendirir ve bağışıklık sistemini korur.

Kayısı içerdiği kalsiyum ve magnezyum yesinde kemik erimesinin önlenmesinde de faydalıdır.

Ayrıca diş sağlığı açısından da önemlidir. İçerdiği demirle kansızlığı önler, kan yapımına yardımcı olur, cildi ve saçları canlı tutma özelliği vardır. Demir, oksijenin vücutta tüm dokulara taşınmasına yardımcı olur, kan yapımını sağlar. Kuru kayısı doğal lif yani posa açısından çok zengin bir meyvedir. Bu özelliğiyle bağırsakları korur, sindirim problemlerine yardımcı olur.

Lifli besinlerin kan şekerinin daha dengeli yükselmesini sağladığı, alınan posa miktarı arttıkça koroner kalp hastalığı ve buna bağlı gerçekleşen ölüm oranında azalma olduğu görülmüştür. Posalı besinler kanser yapıcı zararlı maddelerin bağırsakta kalma süresini kısalttığı ve bağırsak duvarıyla temasını azalttığı için kanserden korunmada da faydalı olurlar.

Günlük dualar

FATİHA SÛRESİ (Günde 7 defa)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ إِيَّاكَ
نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ
صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ
عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

Sonsuz kerem ve rahmet eden Allah'ın adıyla (okumaya başlıyorum.) Her türlü övgü âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. (O Allah) sonsuz kerem ve rahmet edendir. Mükâfat ve ceza verecek günün sahibidir. (Ey Allah'ım!) Ancak sana ibadet eder ve ancak senden yardım dileriz. Bizi doğru yola ilet, Nimetleri verdiğin kimselerin yoluna, (sonraları) gazabına uğramamış ve doğru yoldan sapmamış olanların yoluna (ilet.)

SALAVAT-I ŞERİF (Günde 33 defa)

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا
صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ
حَمِيدٌ مَّجِيدٌ

Allah'ım! Muhammed (sav) ve onun âline salât et, İbrahim (as) ve onun âline salât ettiğin gibi. Muhakkak ki Sen her türlü övgüye layık ve yüce olansın.

اَللّٰهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا
بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ
حَمِيدٌ مَّجِيدٌ

Allah'ım! Muhammed (sav) ve onun âline bereketler ver, İbrahim ve onun âline verdiğin gibi. Muhakkak ki Sen her türlü övgüye layık ve yüce olansın.

رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ
لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ

Ey Rabbimiz! Bize doğru yol gösterdikten sonra gönlümüzü şaşırtma, bize kendi katından rahmet bağışla, şüphesiz sen sonsuz bağışta bulunansın. (Günde 33 defa)

رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى
الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ

Ey Rabbimiz! Bize dayanma gücü ver ve adımlarımızı sağlamlaştırsın ve inanmayanlara karşı bize yardım et!

(Günde 11 defa)

اَللّٰهُمَّ اِنَّا نَجْعَلُكَ فِيْ نُحُوْرِهِمْ وَ نَعُوْذُ بِكَ مِنْ
شُرُوْرِهِمْ

Allah'ım! Düşmanlarımızın karşısında seni kalkan yaparız ve onların şerlerinden sana sığınırız. (Günde 11 defa)

اَسْتَغْفِرُ اللهَ رَبِّيْ مِنْ كُلِّ ذَنْبٍ وَ اَتُوْبُ اِلَيْهِ

Ben her günah için Rabbim olan Allah'tan bağışlamasını dilerim ve ona yönelirim.

(Günde 33 defa)

سُبْحَانَ اللهِ وَ بِحَمْدِهِ سُبْحَانَ اللهِ الْعَظِيْمِ.

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ.

Allah'ı tesbih ederim ve O'na hamd ederim. Büyük ve yüce olan Allah'ı tesbih ederim. Allah'ım! Muhammed (sav) ve onun âline salât et.

(Günde 33 defa)

Huzur (atba)¹, bu dualardan başka her gün fazladan 2 rekât nafil namaz kılınmasını ve tutabilenlerin ayda 1 gün nafil oruç tutmalarını her Ahmedî Müslüman'dan istediler.

¹ "atba": "Ayyadahulahu taala bi nasrihil aziz", "Ey Allah'ım galip gelen yardımınla ona destek ol." demektir.